XVII. évfolyam 21. szám. Ára: 1 forint 1961. május 25

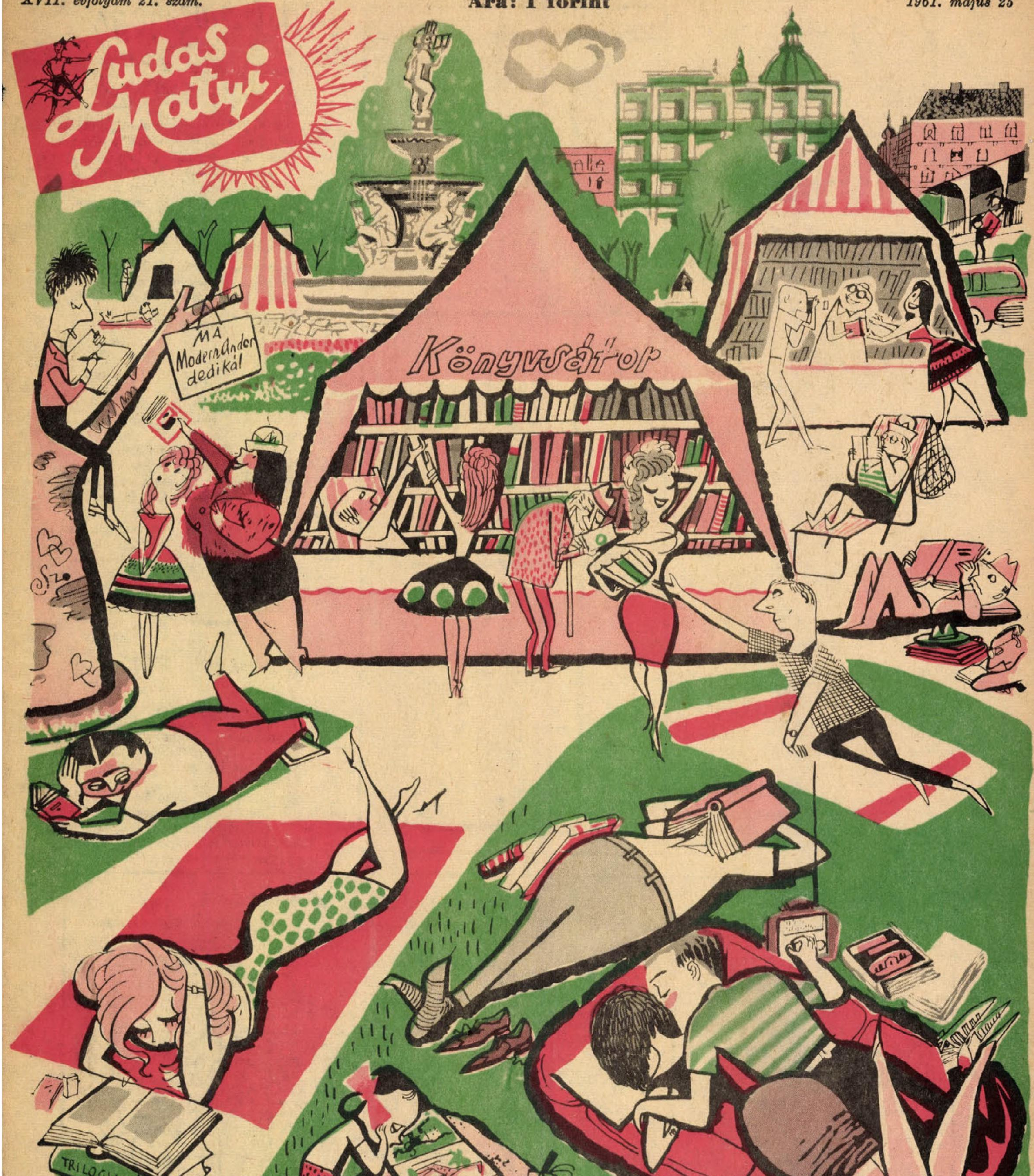
Ludas Matyi
MA Modern Andor dedikál
Könyvsátor
TRILOGIA
TRILOGIA

Szűr-Szabó József rajza

Könyvheti camping

A humor KÖNYVÉBŐL

MOLNÁR FERENC jelen volt azon a berlini művésztalálkozón, amelynek közönségét Einstein szórakoztatta passzionátus hegedűjátékával. A nagy természettudóst annyira elragadta az egyik szonáta hangulata, hogy vonójával furcsa ábrákat rajzolt le a levegőben, mire a kelleténél kissé többet ivott Molnár hangosan nevetni kezdett. Einstein sértődötten hagyta abba a hegedűjátékot, majd Molnár felé fordulva megkérdezte:

— Hallott már engem nevetni, amikor a maga darabjait adják?

*

WEDEKIND figyelmét egy társaságban a hölgyek túlzottan mély dekoltázsára hívták fel.

— Látott már ilyet? — kérdezte szomszédja megbotránkozva.

A „Tavasz ébredése" szerzője tagadóan rázta a fejét, majd megszólalt:

— Nem! Engem üvegen neveltek fel.

*

JÓKAI MÓRNAK karlsbadi kúrája idején szigorú diétát rendelt a fürdőorvos.

— Ebéd után szívjon el egy szivart, de többet nem! — hagyta meg a páciensnek.

Egy hét múlva ismét jelentkezett Jókai a fürdőorvosnál.

— A diéta jót tett, és minden rendben volna, csak a szivarral van baj — jegyezte meg Jókai panaszosan. — Soha életemben nem dohányoztam!

Egy szesztestvér grafikonja

Erdei Sándor rajza

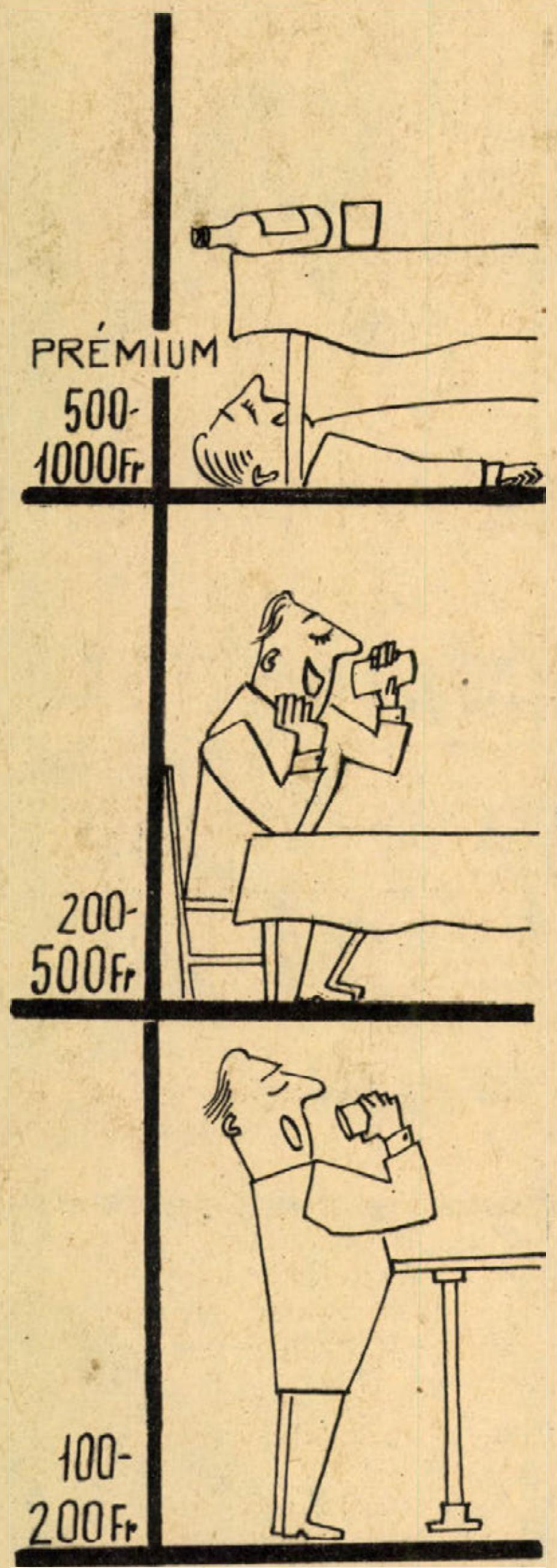

Az olcsó mozijegy

Négy kisfiú áll a mozi csukott ajtaja előtt. Jóképű pesti gyerek mind a négy. Elvegyülnek a tömegben, és amikor a jegyszedő néni kitárja az ajtókat, ők is benyomakodnak. Míg a mama az első fiú jegyét „kezeli", addig az utána nyomuló három cimbora ügyesen „beslisszol".

Igen ám, de a jegyszedőnő is résen van.

— A jegyeket, gyerekek! Ti hárman! Csak az egyiknek a jegyét láttam.

— Helyes. Azt *négyünknek* váltottuk. *Benne* vagyunk — veti oda a néninek az egyik, és már mennének is tovább, a széksorok felé.

De a néni se rest.

— Hogyhogy egy jeggyel négyen? Mars kifelé, betyárok!

És már tuszkolja is őket. Az ajtóban a három fiú akadályozza a munkát.

— Engedjen a helyünkre, néni! — mondja a másik fiú. — *Ennél* a darabnál *négyen* mehetnek be egy jeggyel.

— Kifelé! Méghogy négyen egy jeggyel! Miféle dumát akartok ti itt beadni nekem?

— Igenis! — mutat a pénztárablak felé a harmadik. — Igenis, négyen mehetünk be egy jeggyel. Tessék elolvasni, mi áll ott: *„Jegyárak"*. És alatta: *„Négyen az Árban"*.

Gy. F.

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A férj részegen jön haza. Felesége dorgálja:

– Megint elittál egy csomó pénzt. A hivatalban is tudják, hogy iszákos vagy. Ha nem innál, már talán igazgató is lehetnél.

– Talán? Hiszen, ha sokat iszom, mindjárt igazgatónak érzem magam.

Kíváncsi borbély

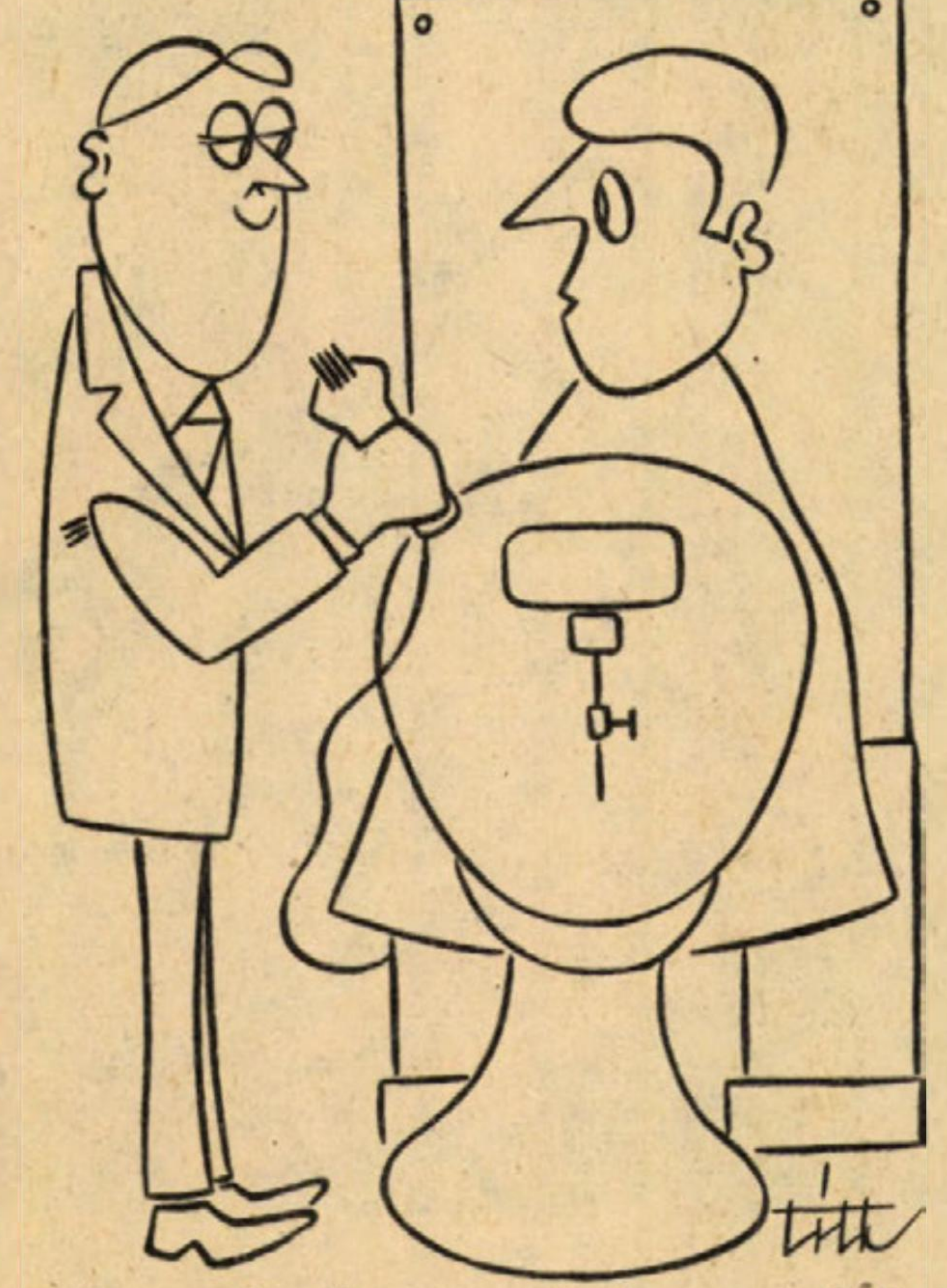

– Borravalóval vagy anélkül parancsolja?

Tánczene-műsor a rádióban

Várnai György rajza

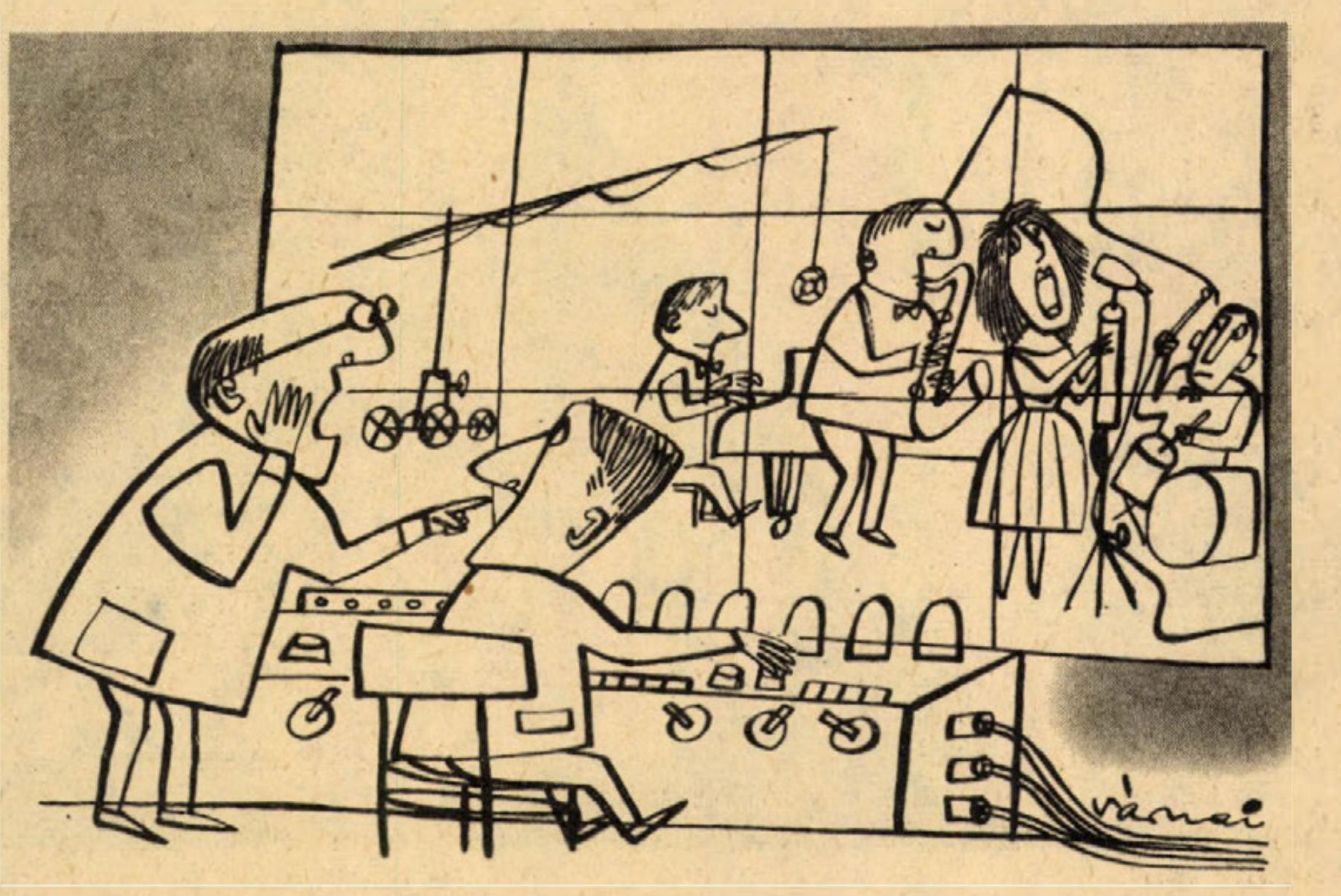

– Ember! Hiszen ezt a nőt küldöncnek vettük fel!

Jócsengésű nevek Nyugat-Németországban

Dr. Heyde professzor, akinek a vezetésével a hitleri-Németországban több mint százezer „gyógyíthatatlan" beteget gyilkoltak meg, a háború után eltűnt. Holttá nyilvánították, a felesége tekintélyes nyugdíjat húzott. Nemsokára feltűnt Flensburgban egy bizonyos Sawade doktor, aki gyorsan nagy karriert csinált. Kiderült — sok év múlva —, hogy Sawade dr. azonos a gyilkos Heyde-vel. De az is kiderült, hogy a schleswig-holsteini államapparátus és az ügyészség minden vezetője ismerte „Sawade" kilétét. A leleplezés alkalmából a nyugatnémet lapban megjelent az itt közölt karikatúra, amely Hitler eredeti családnevére, Schickelgruberre, célozgat.

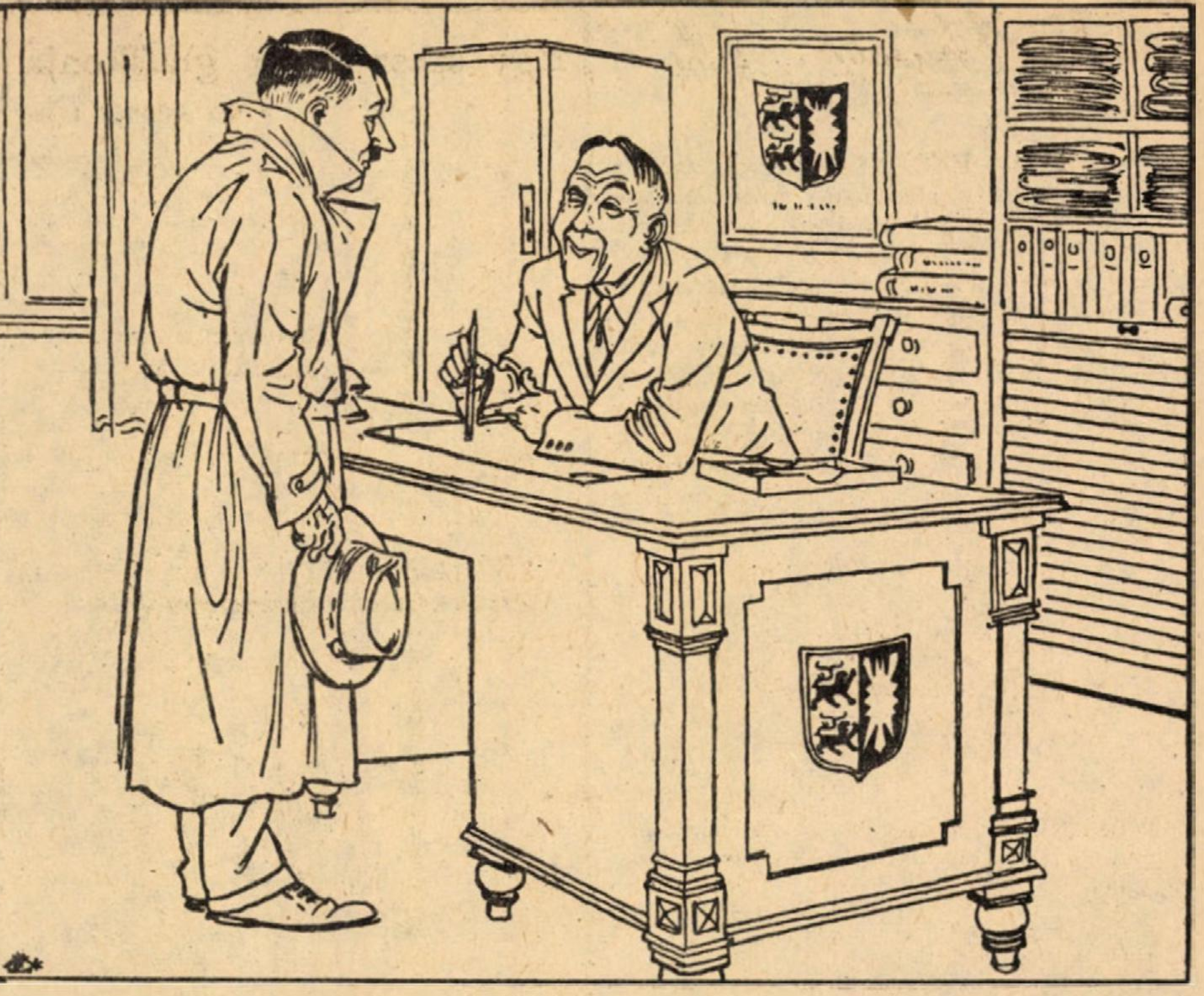

A miniszter: Szóval magát Schickelgrubernek hívják? Akkor semmi akadálya sincs annak, hogy alkalmazzuk.

Ketten beszélnek

— Szeretnék magával nyíltan és őszintén beszélni, kedves Guzlicza kartárs. Komoly dologról van szó.

— Parancsoljon, osztályvezető kartárs. Szívesen beszélek nyíltan és őszintén.

— Az ön előléptetéséről van szó.

— Ó!

— Úgy bizony. Tudja, hogy Kenéz kartárs kilépett tőlünk. Nekem új jobb kézre lenne szükségem. Magát alkalmasnak vélem erre.

— Nagyon örülök. Őszintén szólva, két kéznek kevés vagyok, ezt jól tudom magam is. De jobb kéznek kiváló tudnék lenni.

— Azt szeretném, ha gondombanbajomban mindig magához fordulhatnék tanácsért. Mert magát okos embernek tartom, szakszempontból kifogástalan, politikai érzéke kitűnő.

— Elbízom magamat, ha így tetszik folytatni.

— Nos, megmondom nyíltan és őszintén, mit várok magától.

— Igenis. Figyelek.

— Azt várom, hogy nem lesz más véleményen, mint én.

— No igen. Ez természetes.

— De nemcsak úgy általában. A legkisebb részletkérdésekben sem. Úgy akarok számítani magára, mint tulajdon anyámra.

— Tessék csak rám bízni, kérem. Meglesz.

— Ha tehát tanácsot kérek öntől, ne érhessen meglepetés. Ne fordulhasson elő, hogy mást tanácsol, mint amit én tenni akarok.

— Értem. S honnan fogom tudni, hogy az osztályvezető kartárs mit óhajt tenni?

— Azt én természetesen megmondom. A maga dolga csak annyi, hogy helyeseljen. Ez a lényeg. Persze, nem csak ímmel-ámmal, kényszeredetten, hanem lelkesen.

— Nem szoktam félmunkát végezni. Bízhat bennem, osztályvezető kartárs.

— Persze, nemcsak négyszemközt.

— Világos. Bárhol, bármikor, bármilyen ügyben.

— No, látja, erről van szó. Örülök, hogy érti a feladatát. S örülök, hogy nem kell valami kezdővel bíbelődnöm. Az én munkám sokrétű és fontos. Nagy könnyebbséget jelent a számomra, ha a jobb kezemmel minden kérdésben konzultálhatok. Több szem többet lát, ez közismert dolog.

— Nem fog bennem csalódni, osztályvezető kartárs.

— Köszönöm. Égni fog a munka a kezünk alatt.

— Meghiszem azt! Mindig is az volt a vágyam, hogy önnel együtt dolgozhassak.

— Azt hiszem, megértettük egymást. Teszem azt, ha én a feketére azt mondom, hogy fehér, ön mit mond?

— Azt mondom, hogy fehér.

— Úgy van. Nem azt, hogy szürke, lila vagy sárga, ugye?

— Már bocsánat, de a fekete hogyan lehet szürke, lila vagy sárga?

— Helyes! És miközben ön egyetért velem abban, hogy a fekete az fehér, mit gondol magában? Nos? Nos???

— Magamban semmit sem gondolok.

— Kitűnő. Attól féltem, hogy gondol valamit közben.

— Ne tessék bizalmatlan lenni. Velem lehet együtt dolgozni. Ha szabad kérdeznem, mennyi lesz új beosztásomban a fizetésem?

— Kétezerkétszáz forint.

— De úgy tudom, hogy ez a kategória alsó határa! Nem kaphatnék többet?

— Nem, kedves Guzlicza kartárs. Többet majd akkor kap, ha megfelelő fejlődést mutat.

Tabi László

Érettségi

— *Villámtréfa* —

(Kissné és Tóthné tejeskávé mellett ülnek egy falatozóban.)

Kissné: Hogy van a fia?

Tóthné: Ne is kérdezze. Az utolsó héten négy kilót fogyott. Étvágya nem volt, alig evett valamit a gyerek. Most etettem sonkával.

Kissné: Annyira izgult?

Tóthné: Ne feledje, komoly tétről volt szó. Azt hiszi, az érettségi gyerekjáték?

Kissné: Dehogy hiszem.

Tóthné: Tudja, ahogy közeledett a nagy nap, az én fiacskám úgy ment össze. Két nappal az érettségi előtt már nem aludt.

Kissné: Szegény kölyök! . . .

Tóthné: Az érettségi napján már hajnali négykor felvette az ünneplő ruháját. Rettenetesen izgatott volt. Idegességében lerágta a körmeit, és úgy remegett, mint a nyárfalevél. Szörnyű drukkban, halálidegesen ment reggel az iskolába.

Kissné: És végül sikerült az érettségi?

Tóthné: Hála az egeknek! Minden tanítványa átment!

Függöny

Galambos Szilveszter

Politechnikai előgyakorlatok

Toncz Tibor rajza

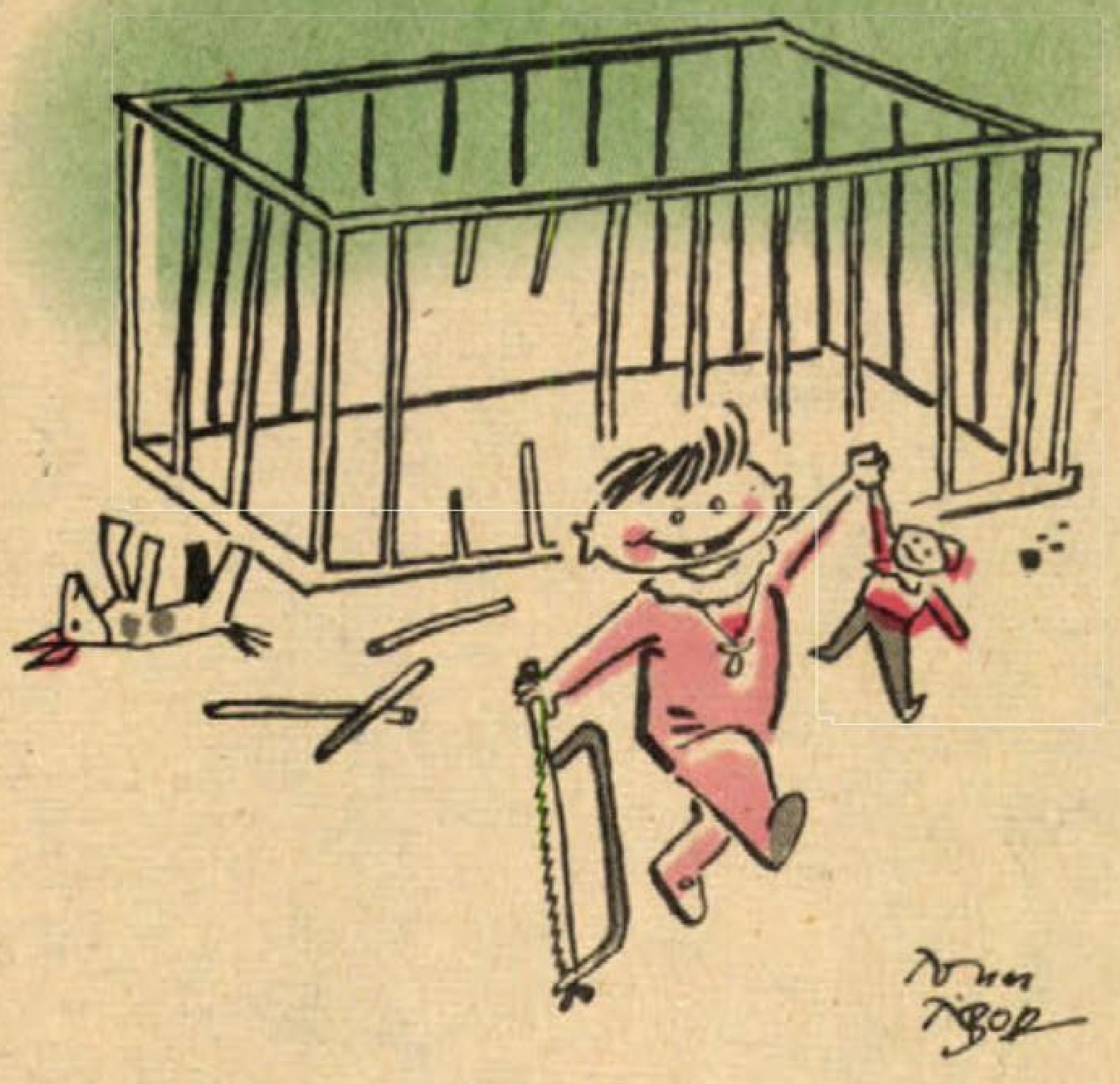

Elkészült az új lakóház

Erdei Sándor rajza

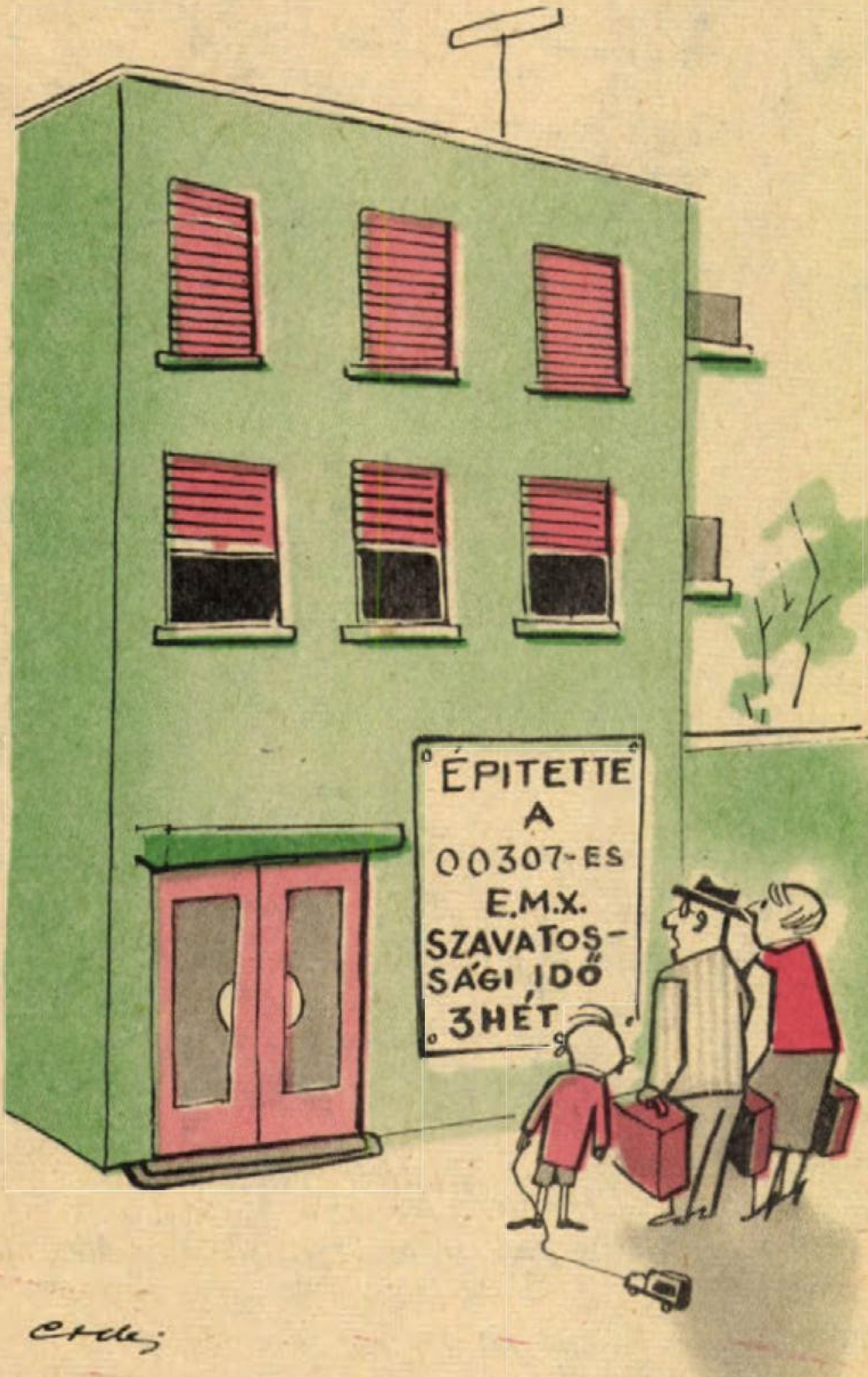

LEVÉL az érem másik oldaláról

Tisztelt Doktor Úr!

Nem tudtam meghatódás nélkül elolvasni annak a két tucatnyi beadványnak a másolatát, amelynek eredetijével a feletteseit Ön elárasztotta. Kereken száz, sűrűn gépelt oldalon sorolta fel a saját jó tulajdonságait, ismertette kiváló szakmai képességeit, kellően ecsetelte a hősi küzdelmet, amelyet a köz érdekében mindenkor folytatott. Meggyőződésem, hogy az igazat írta, Ön csak ismeri saját magát, s emberi értékeiből semmit el nem hallgatott. Nyilván az én hibám, hogy ennek ellenére még mindig maradt valami hiányérzetem: semmit sem tudtam meg a száz oldalon arról, hogy ilyen tiszteletet érdemlő múlt után miért minősítették Önt vissza, s hogyan került mindenható főnök létére, egyik napról a másikra, beosztottként, alacsonyabb munkakörbe?

Ez az érem egyik oldala. De további öt oldalt olvastam még a vaskos aktacsomóból s mind az öt oldal arról győzött meg, hogy Önnek nemcsak sok jó tulajdonsága, hanem aranyszíve is van.

Amikor például intézményük üdülőjének az Ön által kinevezett és kedvelt gondnoknője az újonnan vásárolt ágyneműből a saját igényeit is kielégítette, Ön gondosan vigyázott arra, hogy egyetlen párnahuzat se hiányozzék a leltárból. Nem is hiányzott, mert a kedvelt gondnoknő minden hazacipelt új ágyneműért, egy hazulról bevitt régivel örvendeztette meg az üdülőt. Csak elismerés illeti Önt, hogy elősegítette kedvelt gondnoknője anyagi boldogulását, s tekintélyével támogatta őt például lakásközvetítések lebonyolításában és az intézmény dolgozói között folytatott maszek-üzletelésben.

Az Ön tisztes múltja kizárja annak feltételezését, hogy ezzel kapcsolatban bármilyen anyagi érdek vezette volna. Senki sem gondolt erre, amikor a dolgozók bejelentése alapján az Ön felettes hatósága felfigyelt a gondnoknő tevékenységére. De annyi mégiscsak kiderült, hogy a kedvelt gondnoknő nem volt hálátlan: az Ön évenként visszatérő névnapjára felébresztette a dolgozók lelkiismeretét, agitált és gyűjtött, gyűjtött és agitált. S illő tapintattal, a legnagyobb titokban, megkérdezte az Ön kedves feleségét, hogy mivel is ajándékozzák meg Önt ez ünnepi alkalommal, vagyis mit vegyenek abból az egykétezer forintból, amit nagyszerű főnökük névnapjának megünneplésére a hálás dolgozók „összedobtak". Kedves felesége ötletességének köszönhető, hogy az évek folyamán új étkészlettel, rádióval, lemezjátszóval és más hasznos névnapi ajándékkal gyarapodott szépen berendezett lakásuk.

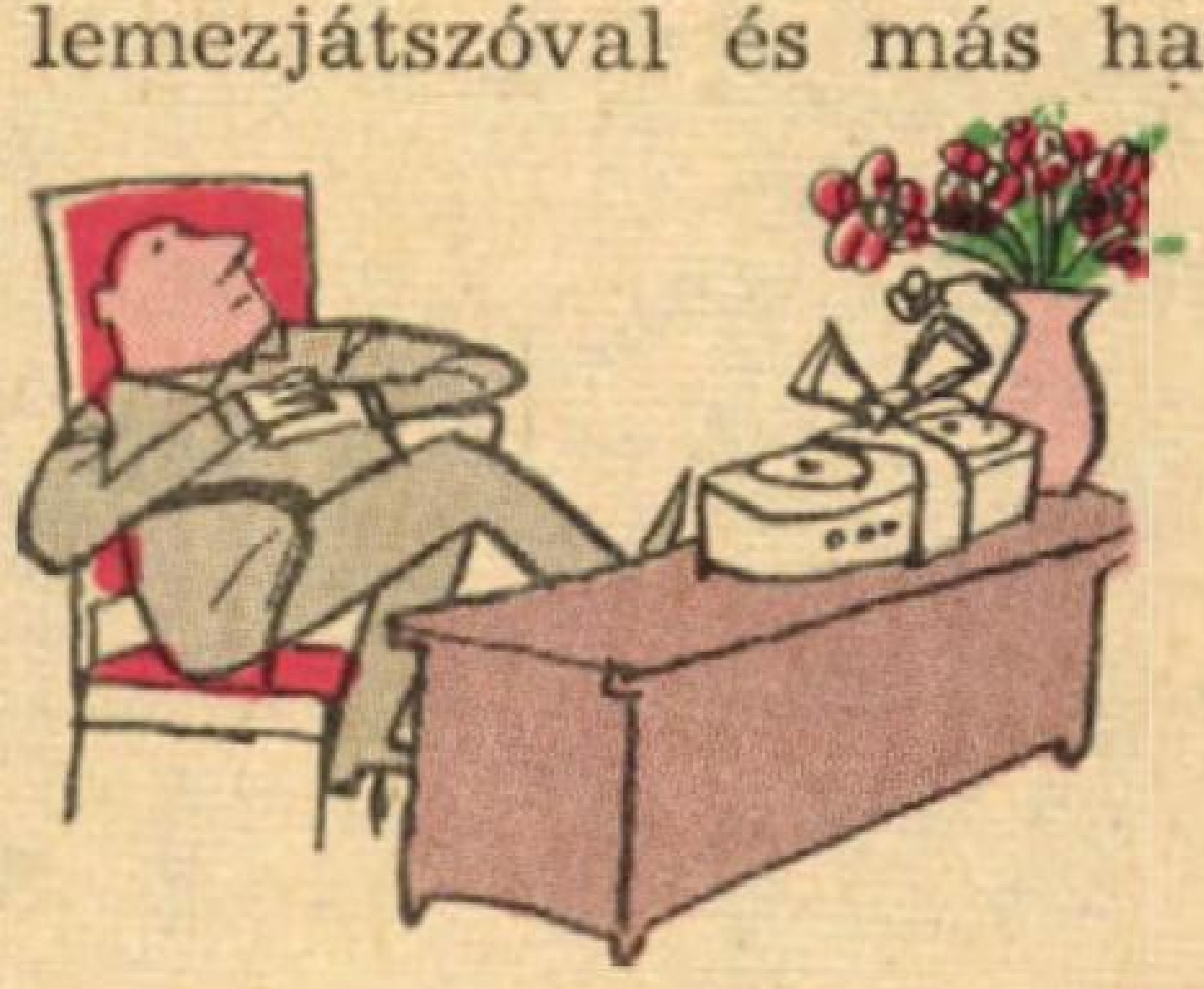

Kedvelt gondnoknője még arról is gondoskodott, hogy az intézmény nődolgozói munkaidő alatt és munkaidő után az Ön háztartásában tevékenykedjenek. Mivel takarékos felesége elmulasztott ezért fizetni, érthető, ha néhányan megtagadták az ingyen háztartási munkát. Különös véletlen, hogy ezek a nők rövid időn belül vagy fegyelmi úton megváltak az intézménytől, vagy Ön segítette őket ehhez — hozzájárulással — fegyelmi nélkül. Mert, mint mondottam, áldott jó szíve van Önnek, aranyszíve.

Kár, hogy ezt az öt oldalt nem Ön írta, hanem a jegyzőkönyvvezető, az Ön fegyelmi tárgyalásán . . .

Ez pedig az érem másik oldala . . .

Földes György

Jucika napozik

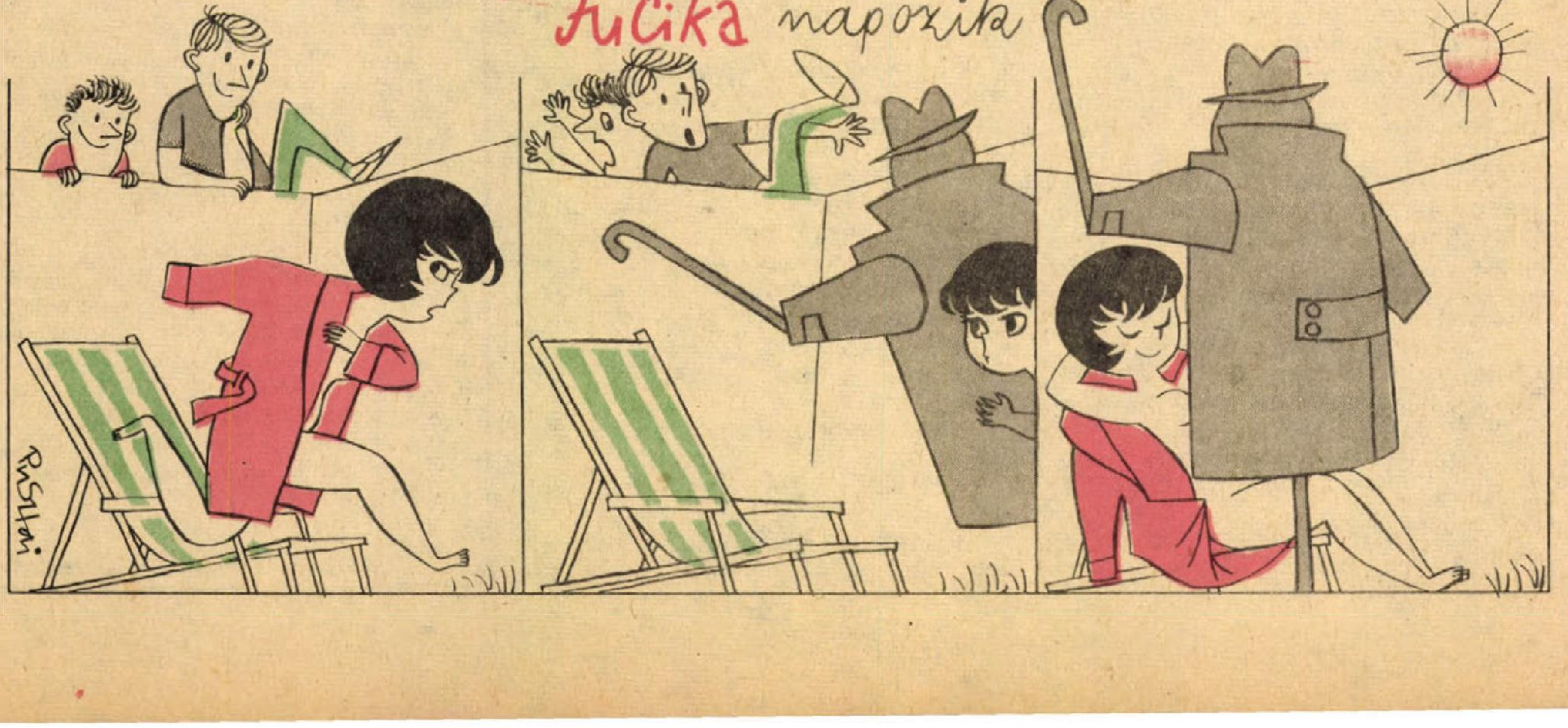

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

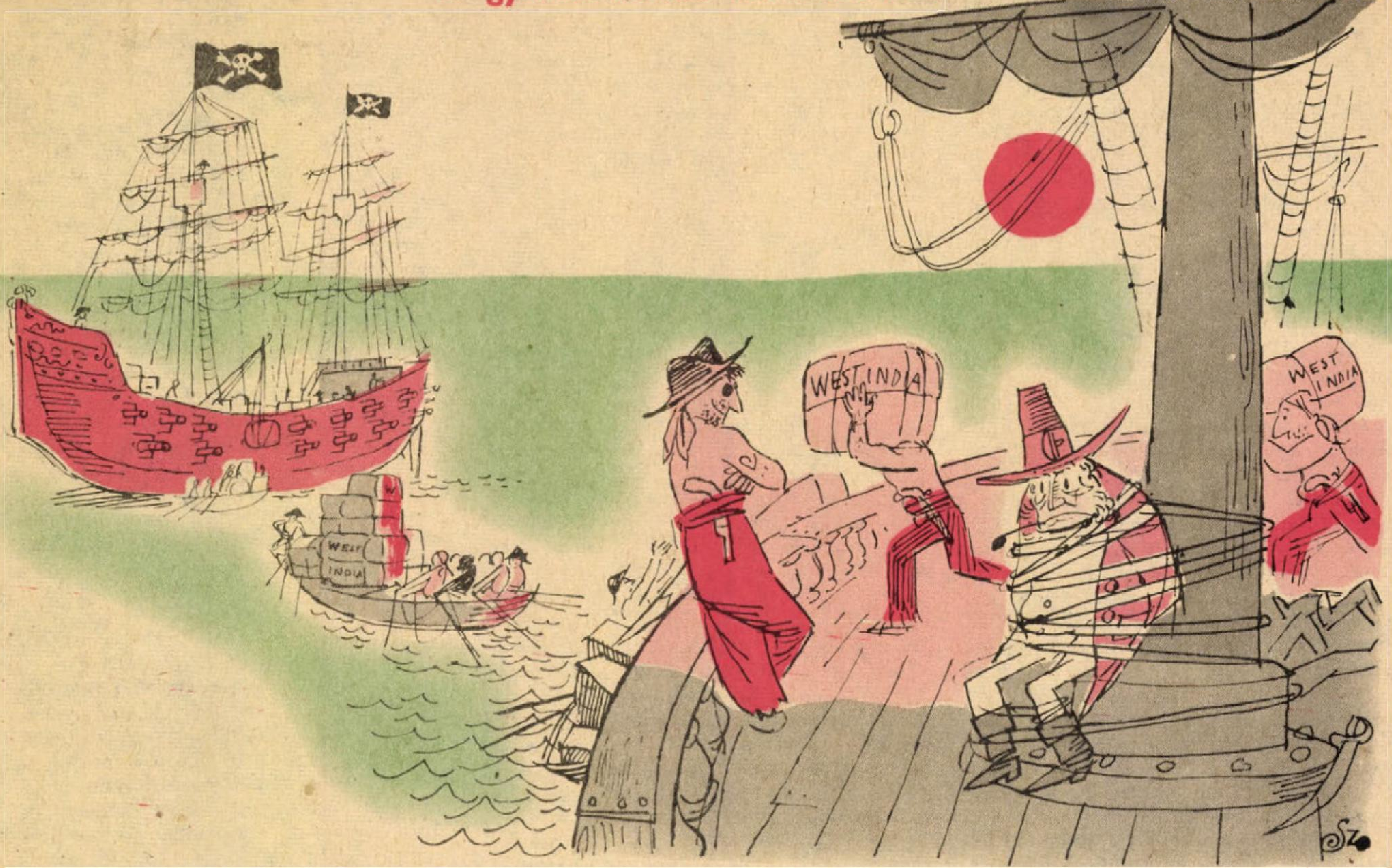

– Ezek a bitangok most mindent elvisznek, amit két év alatt összeraboltam!

Ezt olvastuk...

Szép kis különc

A Lobogó irodalmi mellékletének elbeszélés-hőse tanulmányait szorgalmasan végző fiatalember, akiről az alábbiakat tudja meg az olvasó: „Éjjel kiült a mellékhelyiségbe és lassú szívóssággal rágta át magát az anyagon."

Az eset ínyenc olvasókörökben élénk feltűnést keltett.

Furcsa kis fogalmazás

A Szövetkezet hírt ad az ország legnagyobb juhászatának, a pankotai Állami Gazdaságnak tavaszi szaporulatáról: 3400 anyajuh több mint 3600 kis bárányt hozott a világra. A lap megállapítja: „A vártnál jobb eredmény elsősorban a juhászoknak köszönhető."

???...

Különös ivadékgondozás

Az Élet és Tudomány egy érdekes és ritka ausztráliai madárfajtáról ír. „Az ausztráliai emu anya – írja a hetilap – csak lerakja a tojást, az apa költi ki, azután két hónapig ül a tojáson, csaknem étlen-szomjan." A családias emu-atyának, aki a tojások kiköltése *után* még két hónapig ül étlen-szomjan, úgy látszik annyi esze sincs, mint egy madárnak.

Külpolitikai hír

A Népszava kommentárja megállapítja, hogy „A Német Szövetségi Köztársaság miniszterei nyíltan támogatják Nyugat-Németországnak . . . területi követeléseit."

Miután a Német Szövetségi Köztársaság azonos Nyugat-Németországgal, nem feltűnő, hogy a miniszterek egyetértenek saját magukkal.

Elnagyolt térkép

A Nők Lapja Afrika-térképet közölt, melynek érdekessége az, hogy a Nílus a térkép szerint Guineában ered. A Nílus áthelyezése Guineába, az ember természetátalakító képességének egyik fényes bizonyítéka.

Helyreigazítás

A Ludas Matyiban megjelent egy olvasó panasza, ki többek között megírta, hogy „. . . átkelt Kenézlőnél a Bodrogon". A Bodrog most annak a szíves közlését kéri, hogy az olvasó nem kelt át ő rajta, mivelhogy Kenézlőnél a Tisza folyik.

Dr. Árgus

Az elefánt feledékeny!

Richards Carrington angol tudós, akit leghelyesebb lenne talán elefántológusnak nevezni, leleplezte az elefántot, és ostoba legendának nevezte azt a hiedelmet, hogy az elefánt sosem felejt. Kimutatta, hogy az elefántnak apró agya van, egyike a legcsacsibb állatoknak. Számos példát hozott fel annak bizonyítására, hogy az elefánt még a legfontosabb dolgokra sem emlékszik vissza. Carrington „Elefántok" címmel írta meg leleplező könyvét, s a könyv nagy siker, mert az emberek szeretik a leleplezéseket.

Egy film karrierje

Gerő Sándor rajza

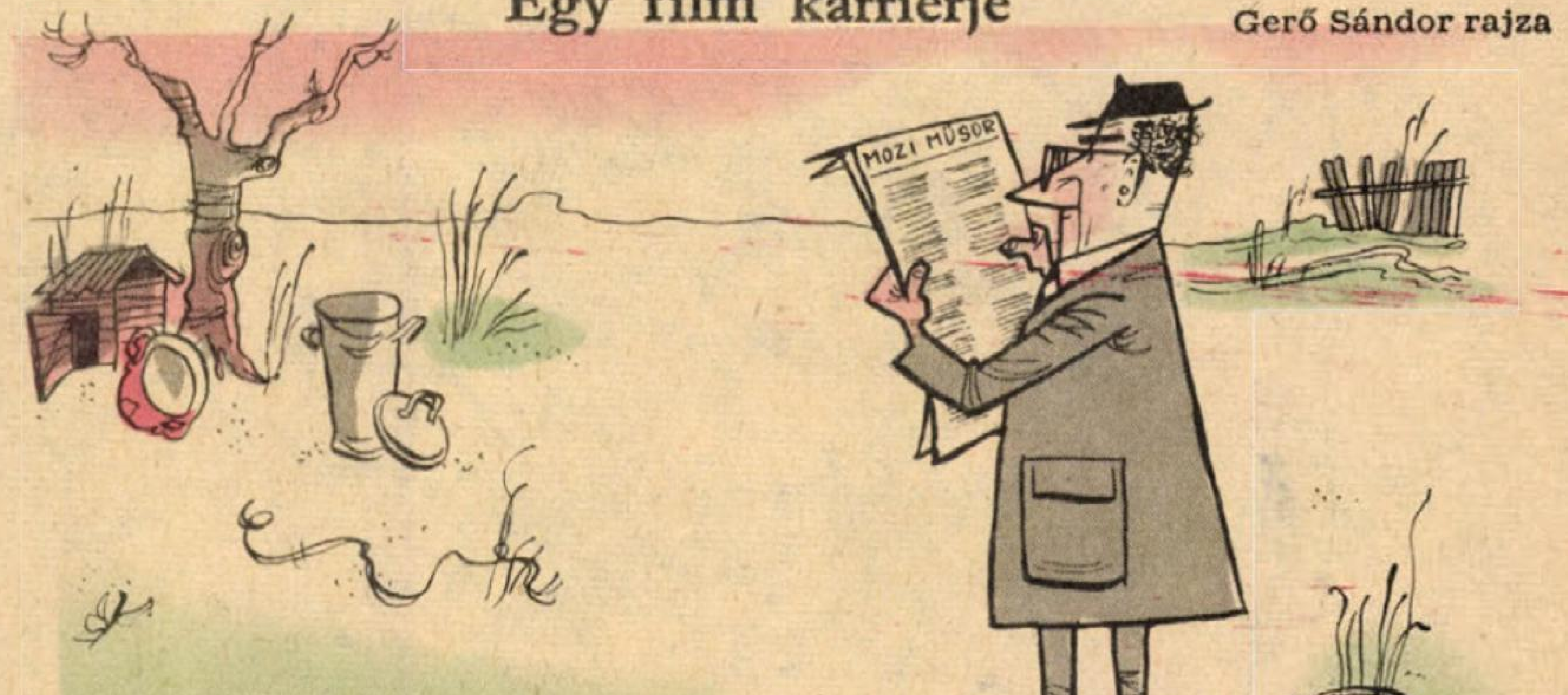

– Azt hiszem, ezt a zenés filmet ma délelőtt valahol itt adják! . . .

BÜNTETÉS

A Vállalat olyan volt, mint a többi. Volt igazgatója, titkárnővel és párnázott ajtajú szobával, voltak osztályvezetők, akik szorgalmasan ügyködtek a különböző osztályok élén, volt büféje, és volt portása. Vagy ezren dolgozhattak a négyemeletes épületben, amelynek egyik szárnya egy sötétebb folyosóról nyílt, itt apró tábla hirdette, hogy az a levelezési osztály. Aki belépett az első szoba ajtaján, több íróasztalt láthatott, mögöttük középkorú férfiak ültek, akik buzgón körmöltek, vagy diktálták leveleiket Olgának, a gépírónőnek.

Ez tehát a levelezési osztály egyik részlege, itt dolgozik történetünk hőse, Lesik Géza, egyike a négy szorgalmas férfiúnak. Lesik határozottan meg volt elégedve életével. Nem tartotta magát elnyomott lángésznek, nem érezte, hogy a törtetők háttérbe szorítják, hogy a felesége szebb, csinosabb és fiatalabb is lehetne, hogy érdemtelenül kap alacsony fizetést. Lesik gyakran fütyörészett vagy dúdolt munka közben — a gondtalanság egyik jele ez —, és ha néha társaságban szóba került, milyen körülmények között dolgozik, általában így felelt:

— Meg vagyok elégedve mindennel. A levelezési osztályon dolgozom. A folyosó, amelyről nyílik, nem valami világos, de barátságos. Négyen dolgozunk egy szobában, kedves, jó szándékú, magamfajta fickók. A munka nem túl sok, levelezünk a különböző vállalatokkal. De még a sablonnak is meg lehet találni a maga szépségét, egy körmondat erejét, egy ügyesen megválasztott, friss jelző örömét. Reggel nyolcra járok be dolgozni, ez nincsen túl korán, a nap néha egy órácskára is besüt az ablakon, és ilyenkor varázslatosan lehet érezni a tavasz vagy a nyár örömét. A főnököm, bár kívülről szigorú embernek látszik, csupaszív, értelmes, igazán ki lehet vele jönni. A fizetésem átlagos, nem gyűjtök kocsira, de különösebb anyagi gondjaim nincsenek.

És Lesik mindezeket őszinte szívből mondta, és így érzett addig a percig, míg egy nap kivágódott az ajtó, és berobbant Steszák Lajos, kollégájuk az anyagkimutatási osztályról. Steszák arca hevült volt, karján törülközőt tartott, kezében szappant és ruhaakasztót.

— Ide helyeztek át! — mondta röviden biccentve új kartársainak, majd az ötödik, addig árva íróasztal mögé telepedett, holmijait lerakta és munkához látott. Néhány perc múlva kifújta magát, arcáról eltűnt az izgalom, és higgadtan beszélni kezdett.

— Büntetésből helyeztek át ide — mondta —, sikkasztottam! Az anyagkimutatási osztályon szakszervezeti bizalmi voltam, a tagok igen szorgalmasan fizették be elmaradt tagdíjaikat, és én egy bolondos éjszaka, együltömben elmulattam az egész összeget! Nem fújták fel a dolgot, úgy döntöttek, büntetésből a levelezésnél fogok dolgozni!

Szavait mély csend követte. Lesik abbahagyta gondtalan dúdolását, és elkomorodott. Hogyan, hát a levelezés afféle büntetőintézmény, fegyenctelep volna a vállalatnál? Hogy, aki idekerül, annak már van valami vaj a fején? De hát akkor ő, aki több mint tíz esztendeje, teljesen ártatlanul került ide, talán ő is bűnöző? Vagy pedig, ha nem, akkor miért kell neki itt dolgoznia? Egyszerre világosság gyúlt az agyában. Tényleg, ez büntetőtelep! Már a folyosó is sötét, zegzugos és barátságtalan, mint egy főkapitányság folyosója. És a munkatársak is holmi gonosztevőkre emlékeztetnek. Szeréminek össze van nőve a szemöldöke, és Gátos mindig borostás. És maga a munka — hogy erre eddig nem jött rá! Az örök körmondatok, a sablongyártás, hát ez nem azonos a zacskóragasztás egyhangúságával?! Hajnali nyolcra beállítani, és lesni a napot, amely egy órácskára néz be, akár egy cella magas ablakából. És a főnök, az örökké gyanakvó mosolyával, akár egy fegyőr. És a fizetése? Talán egy szorgalmas és tevékeny fegyenc többet rakhat el magának havonta.

Zakatoló aggyal tért be délután az első kocsmába, és felhajtott két pohár erőset. — Mi vagyok én — dünnyögte az ivó közönségének —, haramia, körmönfont gyilkos? És reggelig sikerült elmulatnia azt az összeget, amelyet a levelezési dolgozók közös nógrádverőcei kirándulására összeszedett.

Emiatt később nem lett különösebb baja. Nem fújták fel a dolgot, és büntetésből áthelyezték Steszák elárvult helyére, az anyagkimutatási osztályra . . .

Tardos Péter

Csillagtúra

Gerő Sándor rajza

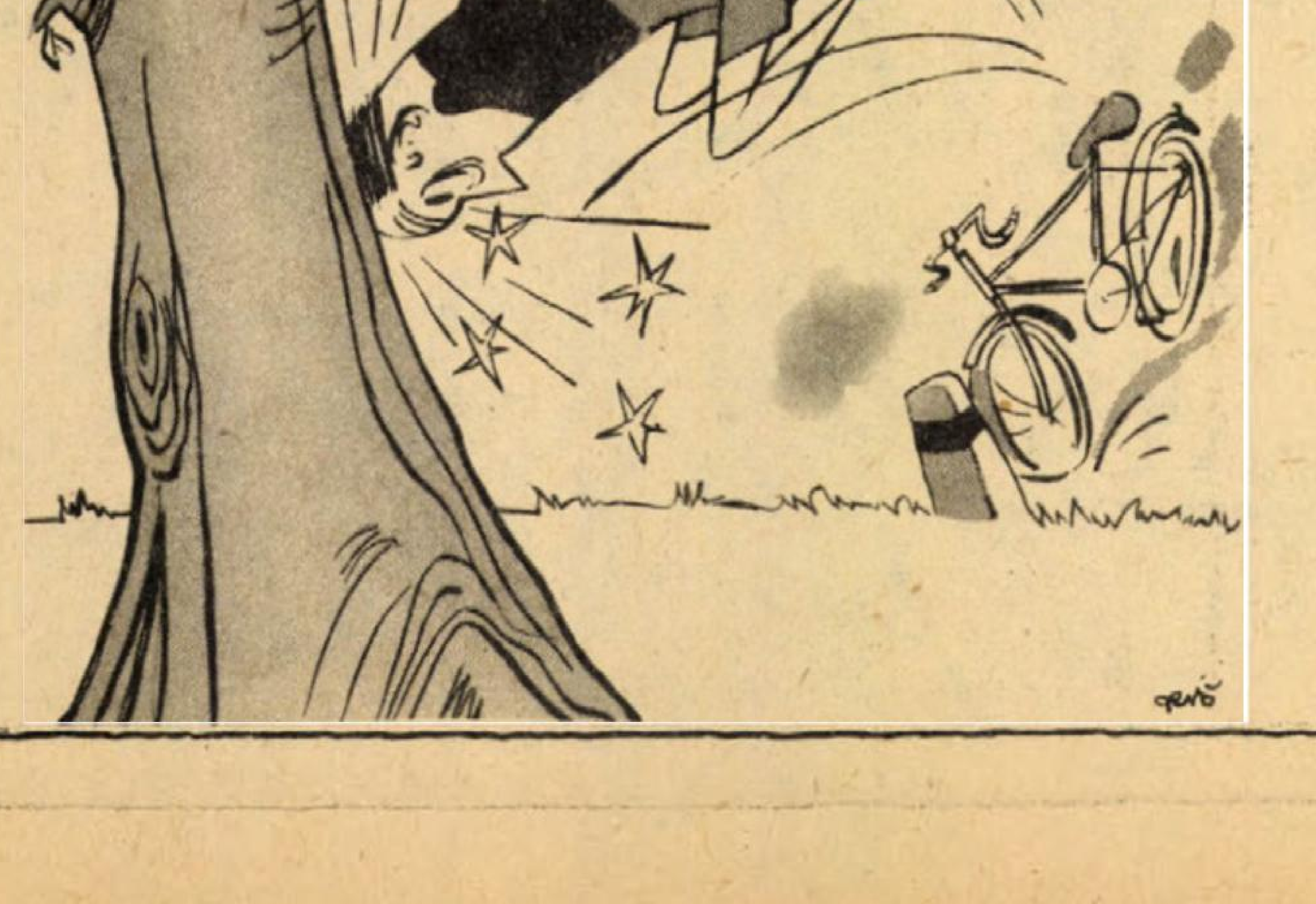

AZ UTOLSÓ ÓRA

Szelepcsényi osztályvezető elégedetten járatja végig tekintetét beosztottjain. Tuba előadó éppen előadja, mit látott tegnap a moziban. Dórácska, a gépírónő, szorgalmasan dolgozik kelengyéjén, jelenleg a második függönyt horgolja. Gusztáv tele szájjal eszik, fél kilenc óta egyfolytában. Elvira kartársnő leteszi ceruzáját, félretolja a keresztrejtvényt, és szundikálni kezd.

Fölcseng a telefon. Tuba kartárs veszi föl a kagylót. A többiek még gondtalanul csevegnek, tervezgetnek:

— Holnap délelőtt hivatalos ügyben kiszállok a szabónőmhöz, második próbára . . . — mondja Elvira néni álmában.

Dórácska szemlesütve vallja be:

— Holnap kora reggel, amint lebélyegzek, egy perc késedelem nélkül hozzákezdek az ágyterítőhöz.

Tuba ebben a pillanatban teszi le a hallgatót. Halálsápadt.

— Holnap? — kérdi keserű gúnnyal. — Holnap mi már nem leszünk!

Öt ember. Egy perccel ezelőtt még vidám, tervezgető öt ember! Most hirtelen rájuk szakadt a döbbenet: ez az utolsó órájuk! Így együtt a legutolsó órájuk a vállalatnál. Üzemátszervezés folytán megszüntetik az osztályt, s őket száműzik a bérosztályba, az előkalkulációba, a számlázásba, és ki tudja, még miféle pokoli munkahelyekre, ahonnan nincs többé visszatérés. Az idegek pattanásig feszülnek.

Elvira kartársnő egyszer csak odalép Tuba elé, és megmarkolja a nyakkendőjét:

— Áruló van közöttünk! Valaki elárulta az osztályt!

Szelepcsényi osztályvezető hozzájuk ugrik, és kettéválasztja őket.

Tíz perc múlva Dórácska hisztérikusan fölkacag:

— Az utolsó óra, az utolsó óra! — és hirtelen kirántva kötőtűjét a gombolyagból, ennen formás kebelébe akarja mártani.

Ám Szelepcsényi osztályvezető, dacolva a veszéllyel, kicsavarja kezéből a gyilkos szerszámot.

Gusztáv az órára pillant: még huszonöt perc. Erre eszeveszett gyorsasággal enni kezd.

— Ki tudja, ehetek-e még valaha? Ehetek-e még valaha kilenc forintos órabérben? — mondja, miközben két egész szalámizs zsömlét dug egyszerre a szájába.

Szelepcsényi odalép, és csodálatra méltó lélekjelenléttel kiveszi Gusztáv szájából az egyik szalámis zsömlét.

Nem sokkal később Tuba kartárs odaugrik a gépírónőhöz, és felordít:

— Dóra, legyen az enyém!

E végzetes órában teljesen lehullott róla a civilizált adminisztrátori máz. Nem úgy Szelepcsényiről, aki megfontoltan nyakon önti egy kancsó vízzel. Az ezt követő apatikus csöndet a gyári sziréna vágja ketté. Elvira kartársnő zokogva borul egy rozsdás szorzógépre.

Négy ember e válságos utolsó óra nyomaival arcvonásain, indul bélyegezni, s aztán az ismeretlen jövőbe. Csak Szelepcsényi osztályvezető pucolja ki még nyugodtan, megszokott műgonddal az utolsó körmét is. Őt ugyanis minisztériumi barátai már előző nap értesítették, hogy átkerül a főigazgatóságra.

Dunai Ferenc

Vendégvárás Bonnban

Toncz Tibor rajza

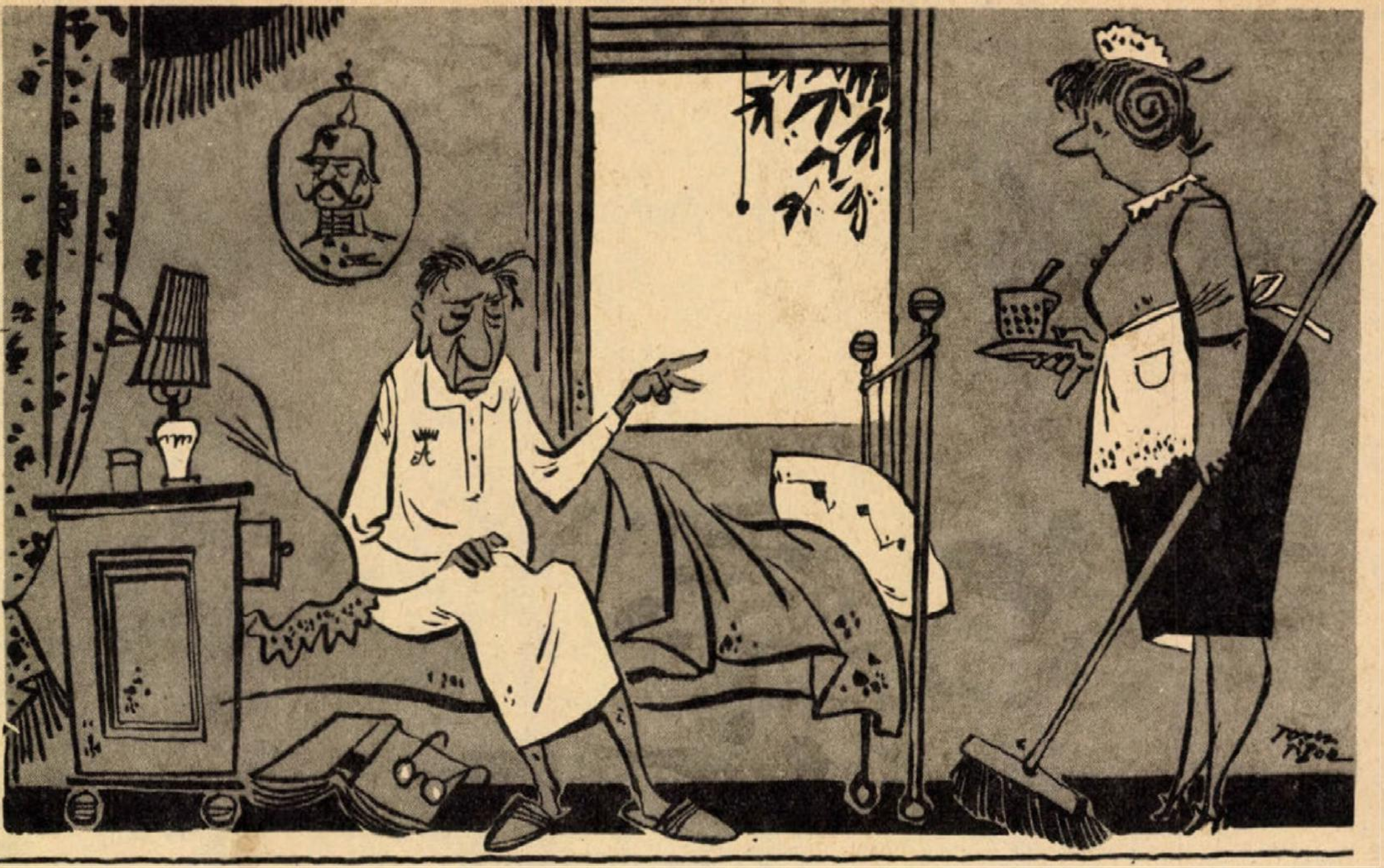

– Gréti, ha ez a De Gaulle jön, az alumínium eszcájggal terítsen, és szedje elő az ócska slafrokomat. Nem szeretném, ha pénzt kérne tőlem . . .

VERSIKÉK

Minőségi panasz

A házmester rágógumit evett a minap,
S egy óráig nem beszélt, mert szája beragadt.
Mért nem gyártunk ragadósabb rágógumikat?!

Az idomár

— Leó — szólt az idomár — egy szívességet tégy nekem,
Egy társbérlőm itt jön éppen, egyed már meg édesem!
— De mit kapok, ha megeszem — szólt Leó, a kis hamis;
— Megeheted akkor még a másik társbérlőmet is!

Bátor nyúl

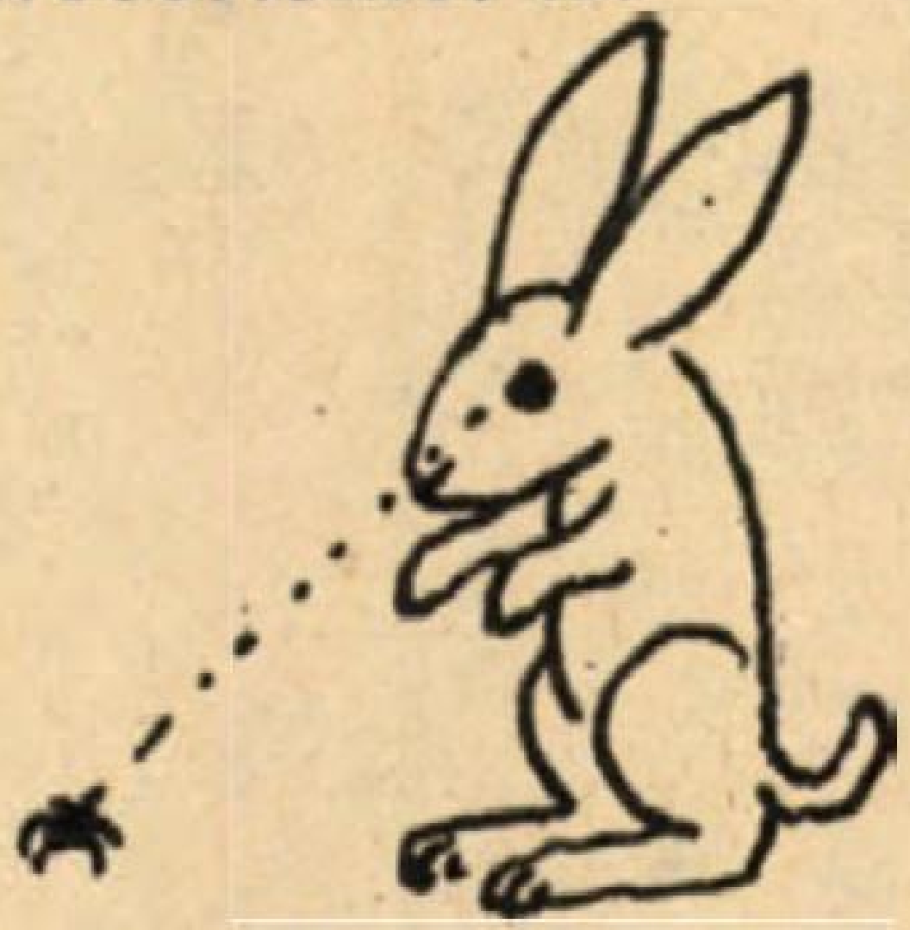

„Félek” — szólt a nyúl remegve,
Majd habogva és hebegve,
Ám félelmével dacolva
Állt, akár egy cövek volna:
Majd csak elmegy az a bolha!

Darvas Ferenc

EZ NÁLUNK LEHETETLEN

Maláriában történt, az ősi trabukói főváros Fajdkakasszabványosítási Minisztériumában. A minisztérium portása felmondta az állását, hatos találata volt a lutrin, erre úgy határozott, hogy nyugalomba vonul, és a jövőben kizárólag fiatalabb korosztályú fajdtyúkokkal foglalkozik. A minisztérium hirdetett két aprót és három keretest, jelentkező azonban nem akadt. Addig törték a fejüket a személyzeti osztályon, amíg valakinek eszébe nem jutott, hogy sok az állatkertben az oroszlán, melyet idomítók hiányában nem tudnak hasznosítani. Felfogadták tehát a dús sörényű Leót, szép aranyszalagos sapkát nyomtak a fejébe, és beültették az üvegketrecbe, mindjárt a bejárat mellé. Leó igen hamar feltalálta magát, és jól megállotta a helyét. Aki köszönt neki, azt erélyesen megüvöltötte, aki nem köszönt, annak nagy szorgalmasan csóválta a farkát.

Nagy sürgés-forgás kezdődött az egyik délelőtt, mintha az egész minisztérium keresgélt volna, órákon át szünetelt a munka, egyetlen fajdkakast sem szabványosítottak.

– Ugyan mit keresgélnek? – érdeklődött Leó az arravetődött Hexensussz kartársnál, aki még a szekrénybe is bekukucskált.

– Hát nem tudja a kartárs? – csodálkozott Hexensussz. – A Mancikát keressük, a kávéfőzőt a büféből, akit reggel óta sehol sem lehet megtalálni.

– De furcsák ezek az emberek – vélte Leó –, tegnapelőtt megettem az egyik főosztályvezetőt, senkinek sem hiányzott. Tegnap megreggeliztem két osztályvezetőt, a kutyának sem tűnt fel. De alighogy megettem ma a Mancikát, az egész hivatal keresi.

(F.)

Vízi összeköttetés Budapest és Marseille között

Kaján Tibor rajza

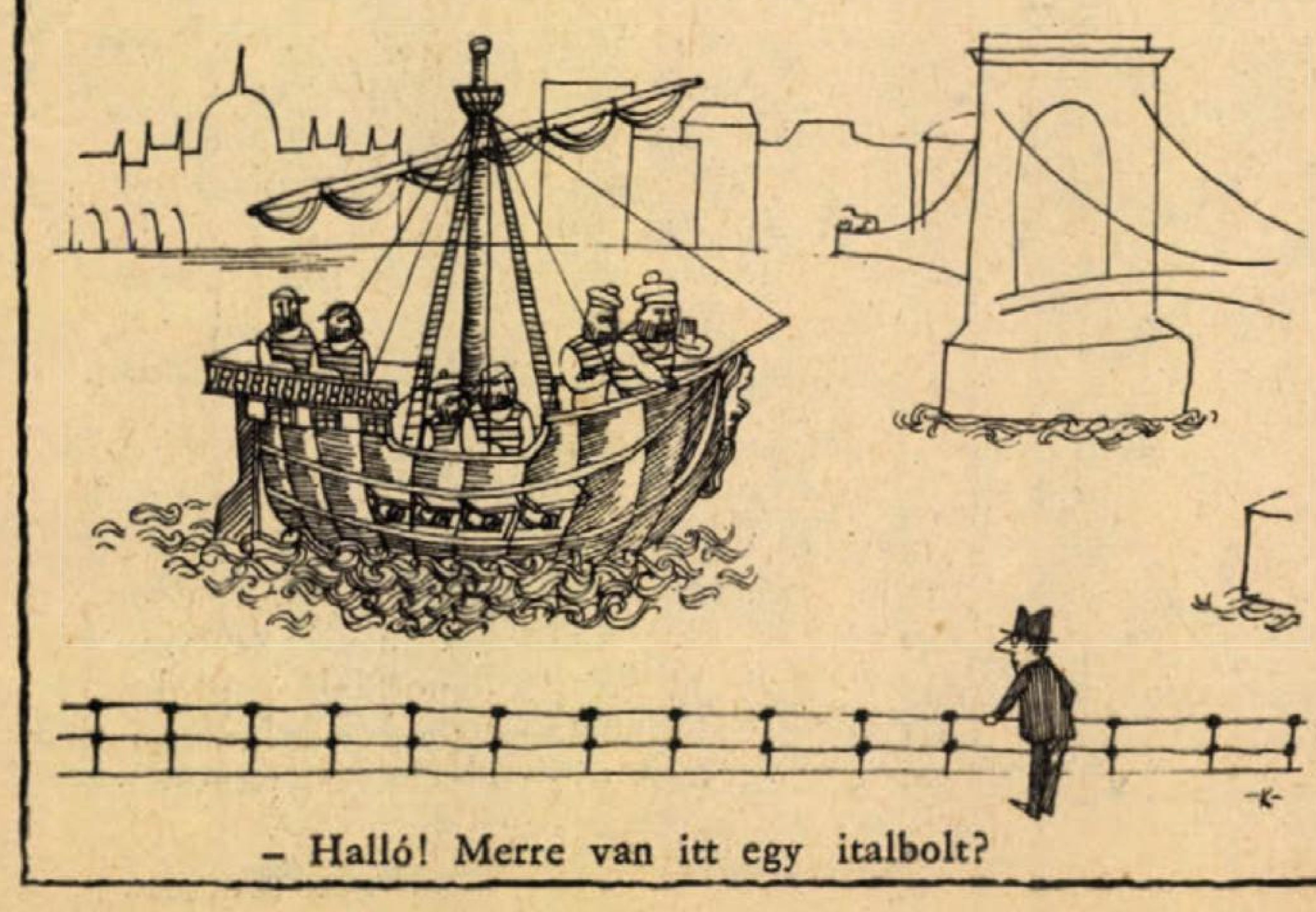

– Halló! Merre van itt egy italbolt?

Nagyravágyó gyerekek

Török János rajza

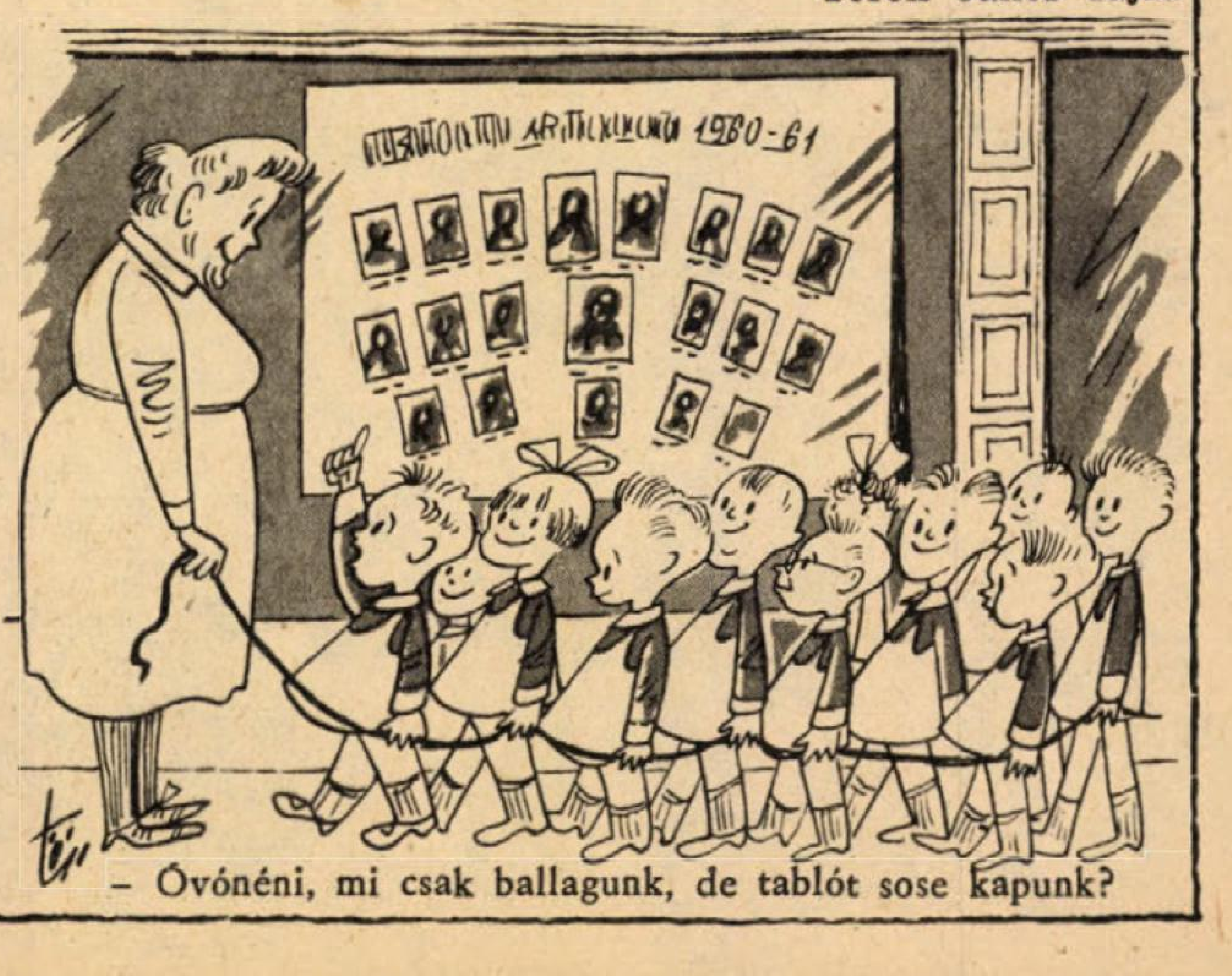

– Óvónéni, mi csak ballagunk, de tablót sose kapunk?

Oktalan féltékenység

Pusztai Pál rajza

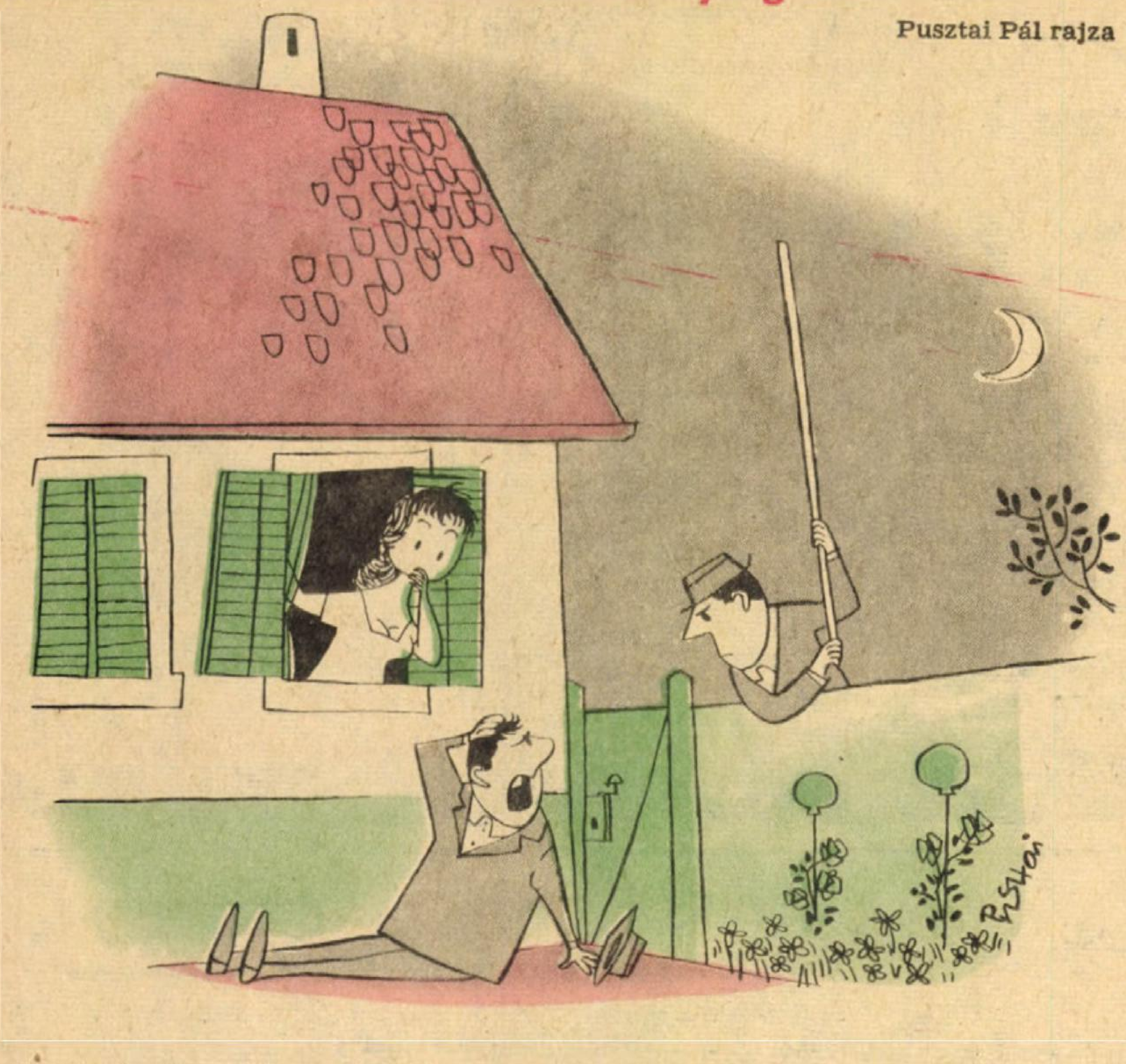

– Már csaknem megfőztem a Julist, hogy jöjjön holnap kapálni, amikor fejbe vágtál . . .

Ritka járat

Toncz Tibor rajza

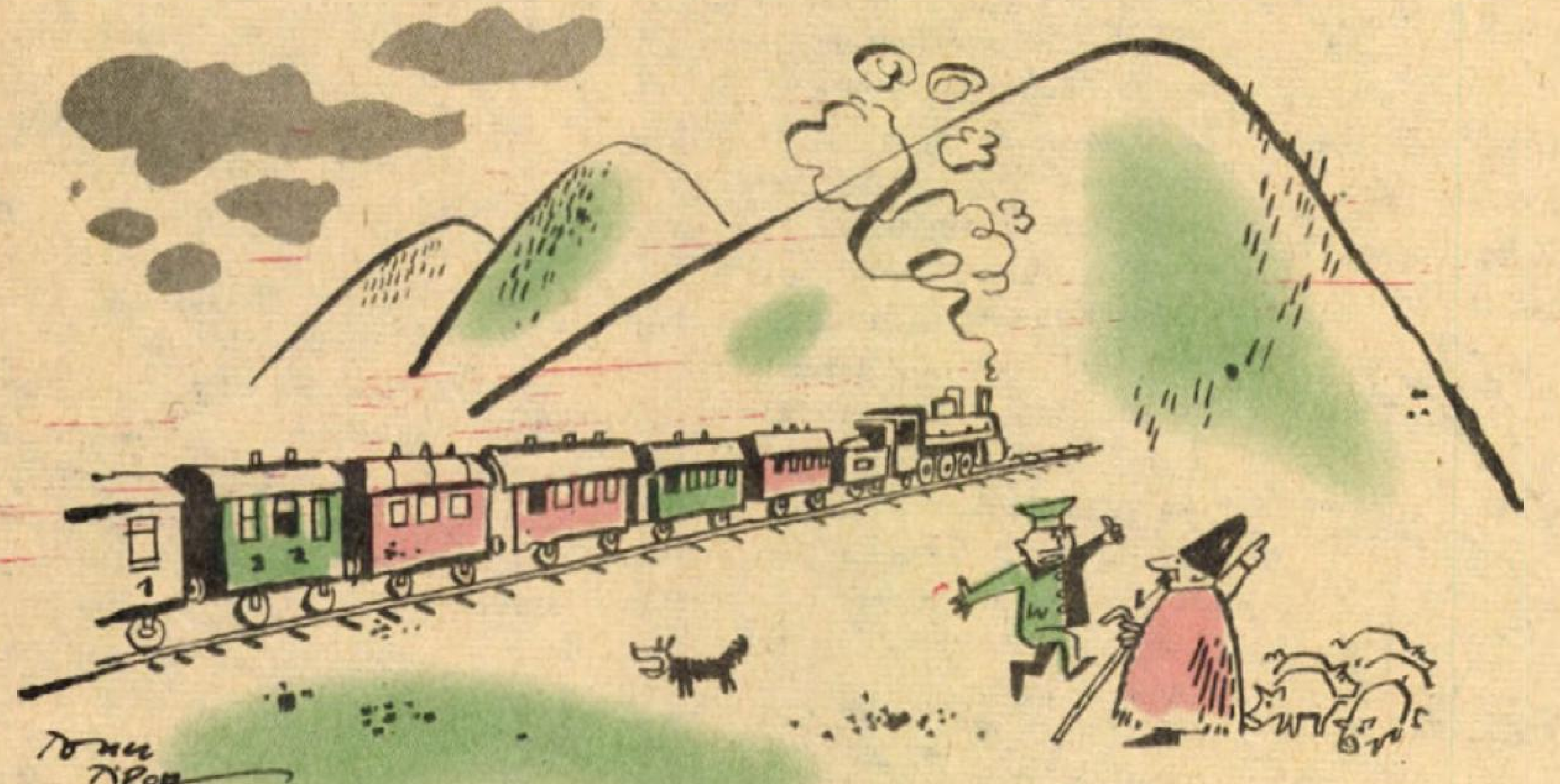

– Az alagutat keresi? Az a túloldalon van . . .

Modern rendezés

Balázs-Piri Balázs rajza

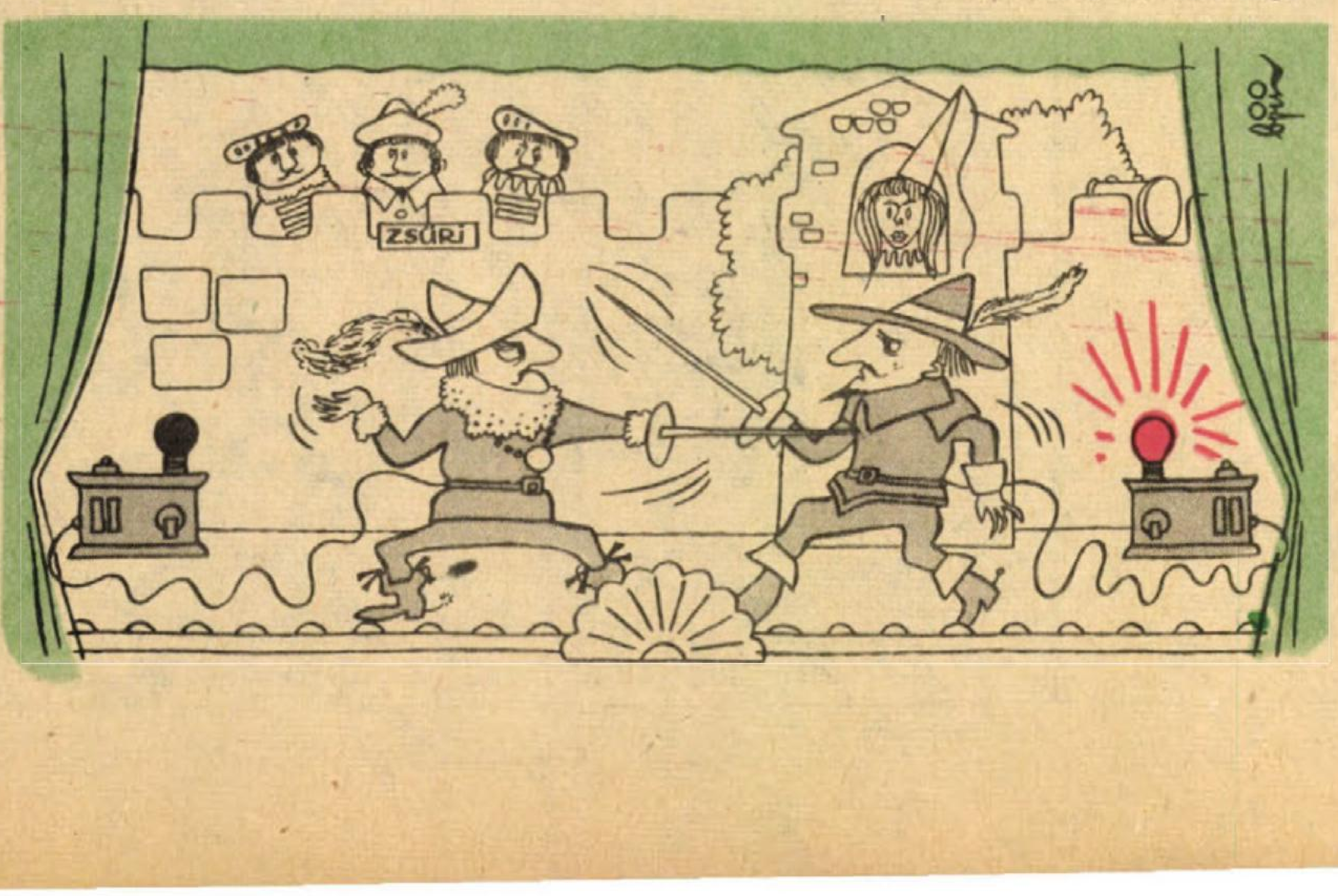

Ma reggel óta…

Ma délelőtt az utcán nekem jött Jenő. A karóráját nézte, arca gyűrött volt a töprengéstől, tekintete nyirkos és aggasztó titkokat rejtő, mint egy frissen épült lakás.

— Hát téged mi lelt, Jenő?

— Szeretném visszatartani az időt!

— De hát miért akarod te visszatartani az időt? — kérdeztem meghökkenve, míg arra gondoltam, hogy a hivatalban Jenő több éves körömpiszkálásokkal tett komoly kísérleteket a klasszikus időhúzás világcsúcsának megdöntésére. Mert Jenő öntudata, hogy úgy mondjam, még gyerekcipőben járt.

Jenő mélyen a szemembe nézett:

— Barátom, vedd tudomásul, hogy ami volt — elmúlt. Ma reggel óta sok minden megváltozott bennem. Ma reggel óta rádöbbentem, hogy az idő elrohan felettünk, de mit teszünk mi bolond, esendő emberek? Tolnánk az óramutatót előre, ahelyett, hogy húznánk visszafelé. Persze nálam mindez megfordult ma reggel óta. Én, ma reggel megértettem, hogy az idővel élni kell tudni, az időt ki kell használni, élvezni kell, kortyolni, szürcsölni minden percet. Ma reggel óta, barátom, nálam legfőbb érték az idő. Az idő pénz, a pénz idő. Ki a percet nem becsüli, az éveket nem érdemli.

— De azért a presszóba bejössz néhány percre?!

— Maximum öt percre — állt kötélnek Jenő, drámai pillantást vetve a karórájára. Azután tűnődve bámulni kezdte a feketés csészét, mintha most látná először.

— Látod ezt a duplát, barátom? Tegnap még másfél órát töltöttem egy fekete mellett, holott mi mindenre jó lett volna az a drága elfecsérelt idő. Nos, ma reggel óta másképpen van ez is. Egy szempillantás alatt lehajtom, és kész.

— Igazán szívből gratulálok ehhez a nemes átalakuláshoz — szorongattam a kezét meghatottan —, csak egyet szeretnék tudni még. Mért éppen ma reggel következett be ez a nagy fordulat?

— Ma reggel óta vagyok szabadságon.

Fülöp György

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Kiküldetésben

Schwott Lajos rajza

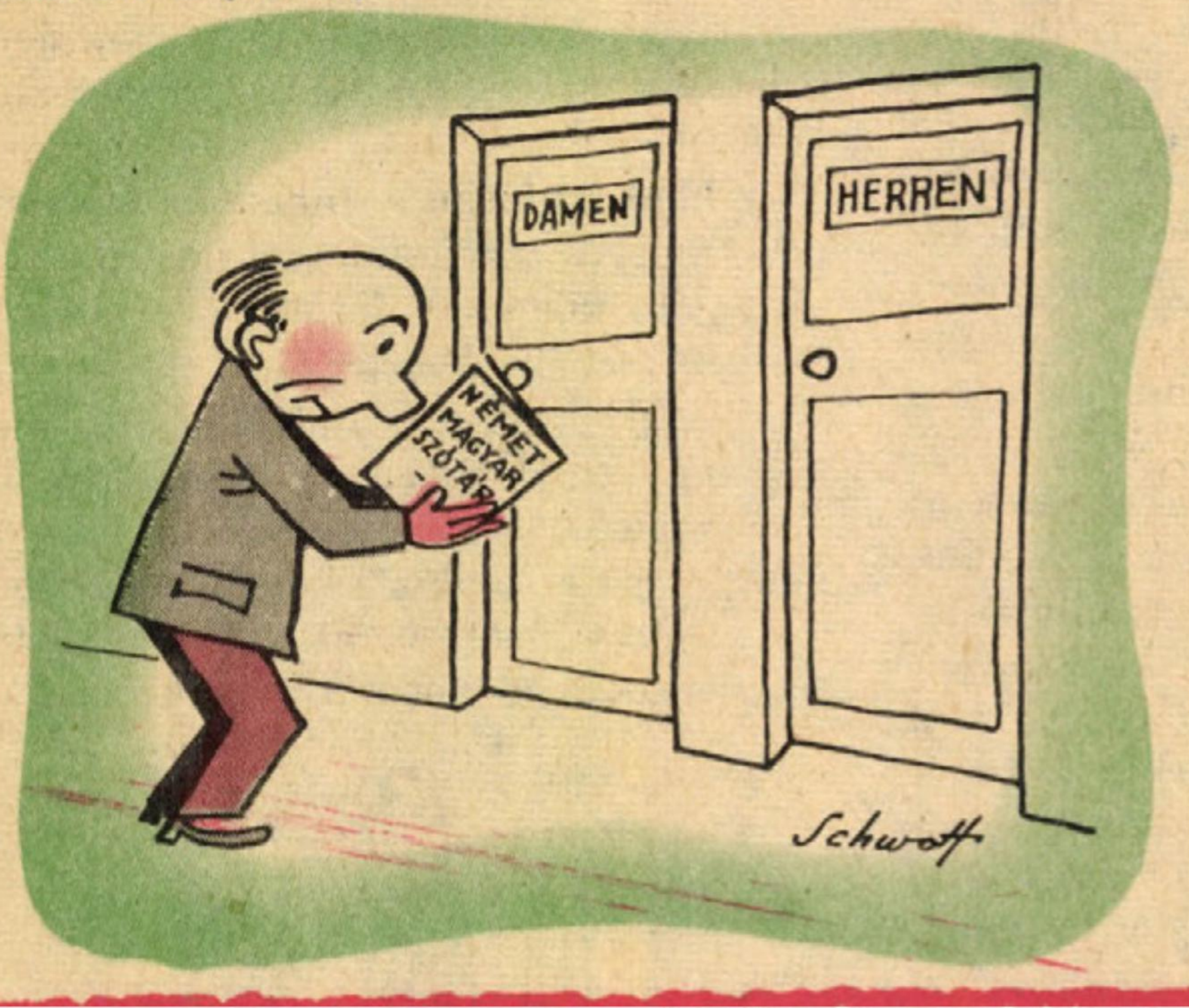

Vizsgák előtt

Erdei Sándor rajza

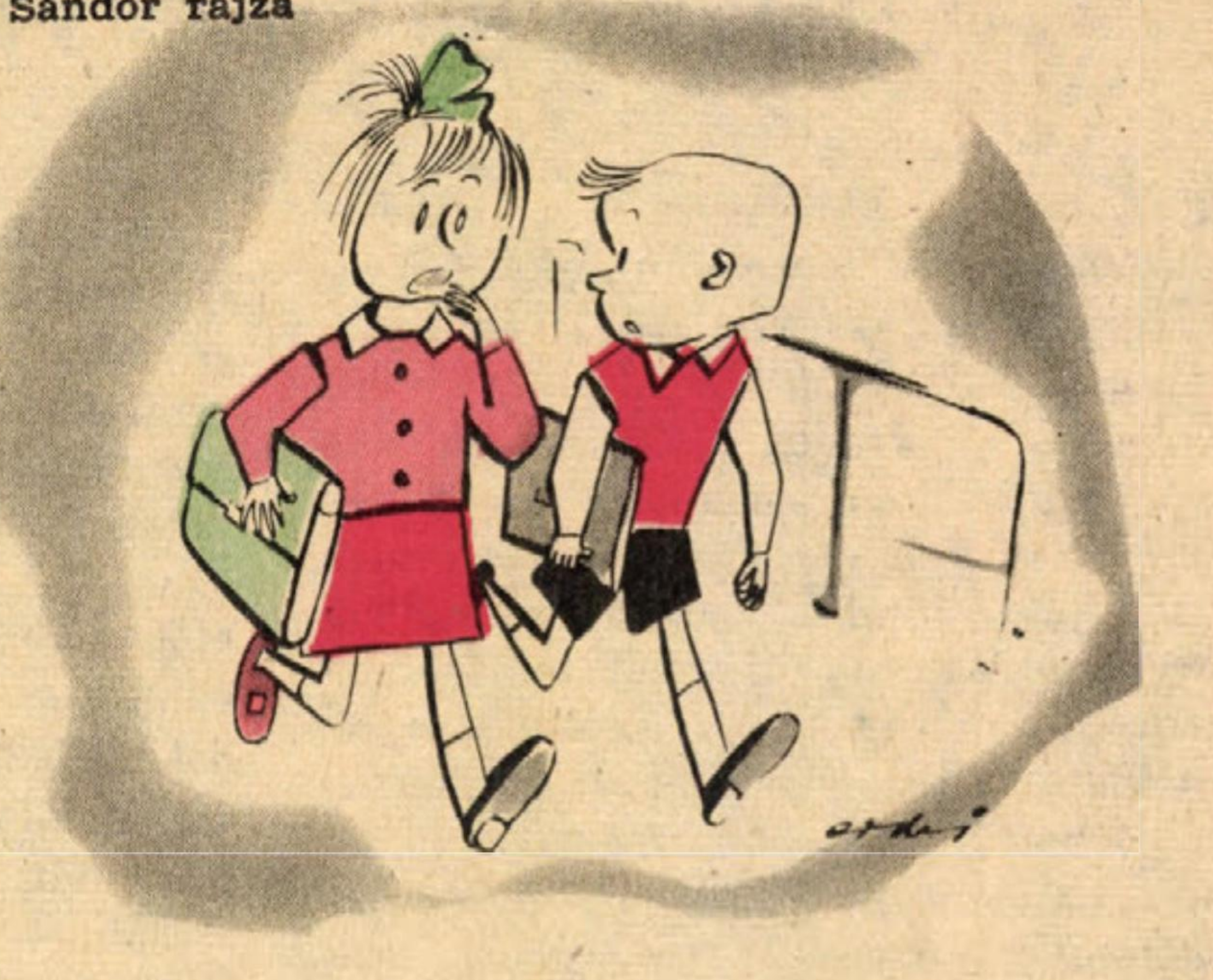

– Rémes! Az andaxint otthon felejtettem!

Tavaszi zápor

Toncz Tibor rajza

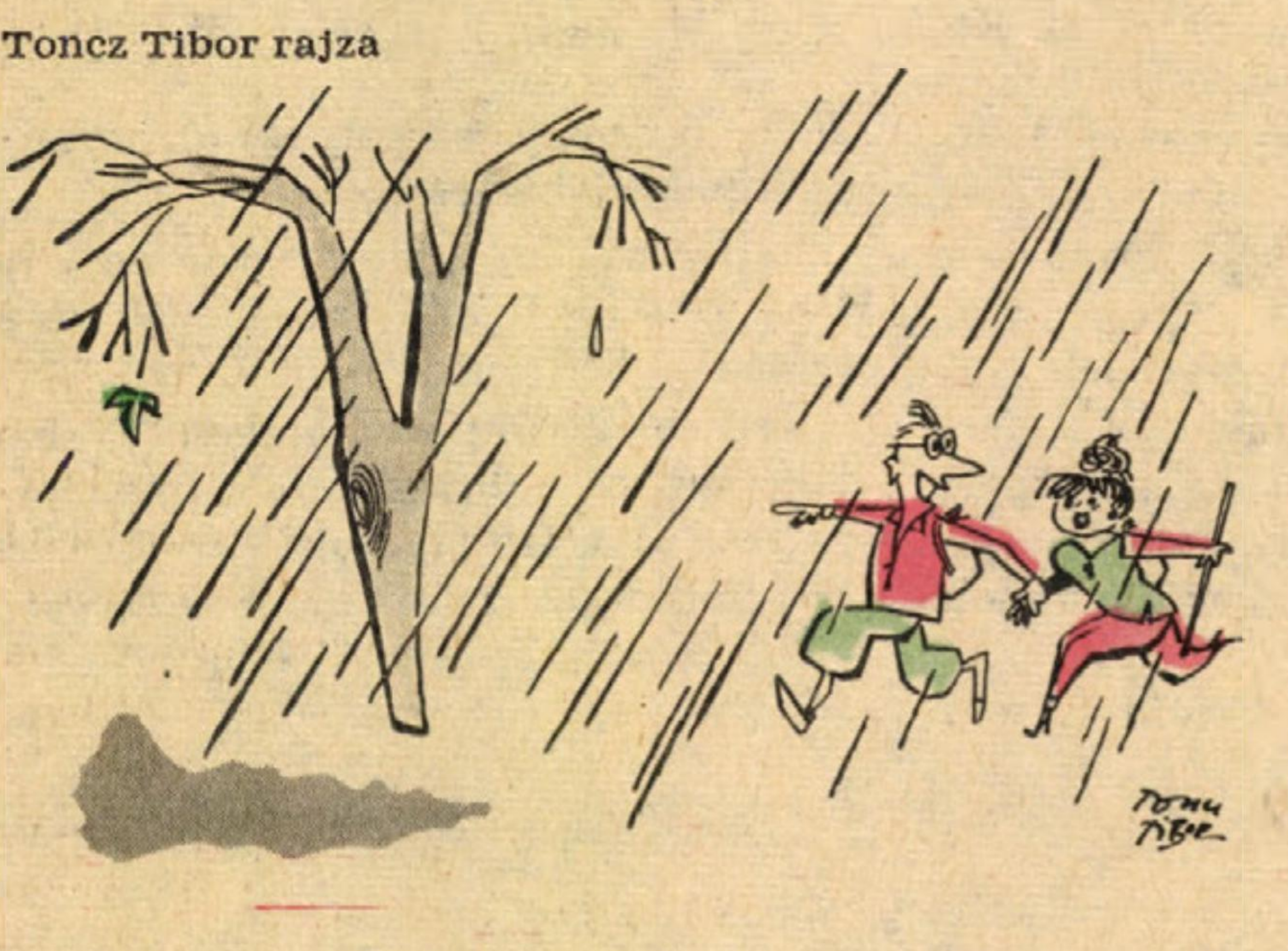

– Hurrá, egy fa! Nem fogunk megázni!

A pad-problémák megoldása

Balázs-Piri Balázs rajza

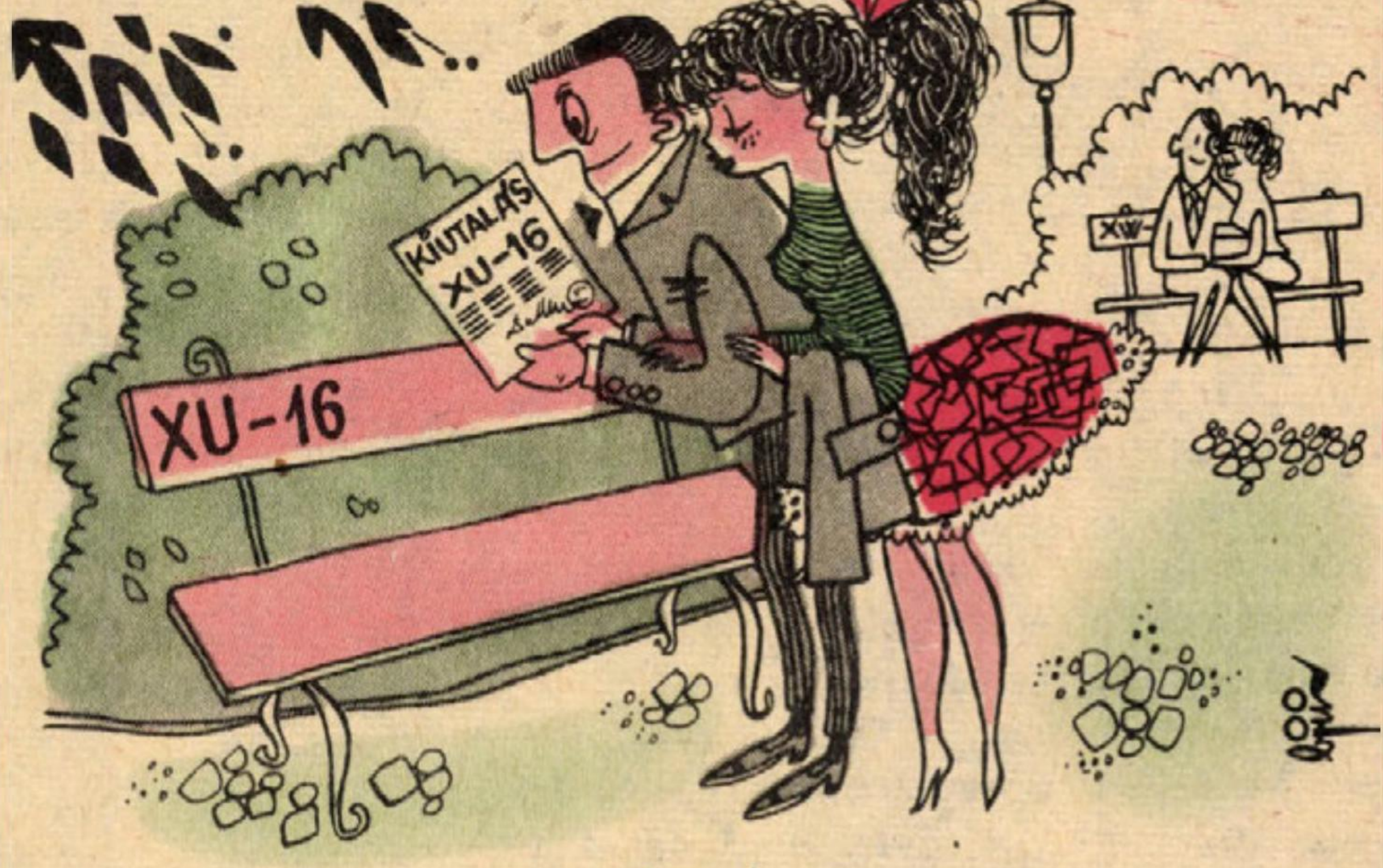

– Ez az! . . .

Könyvnapi vásárlás előtt

Réber László rajza

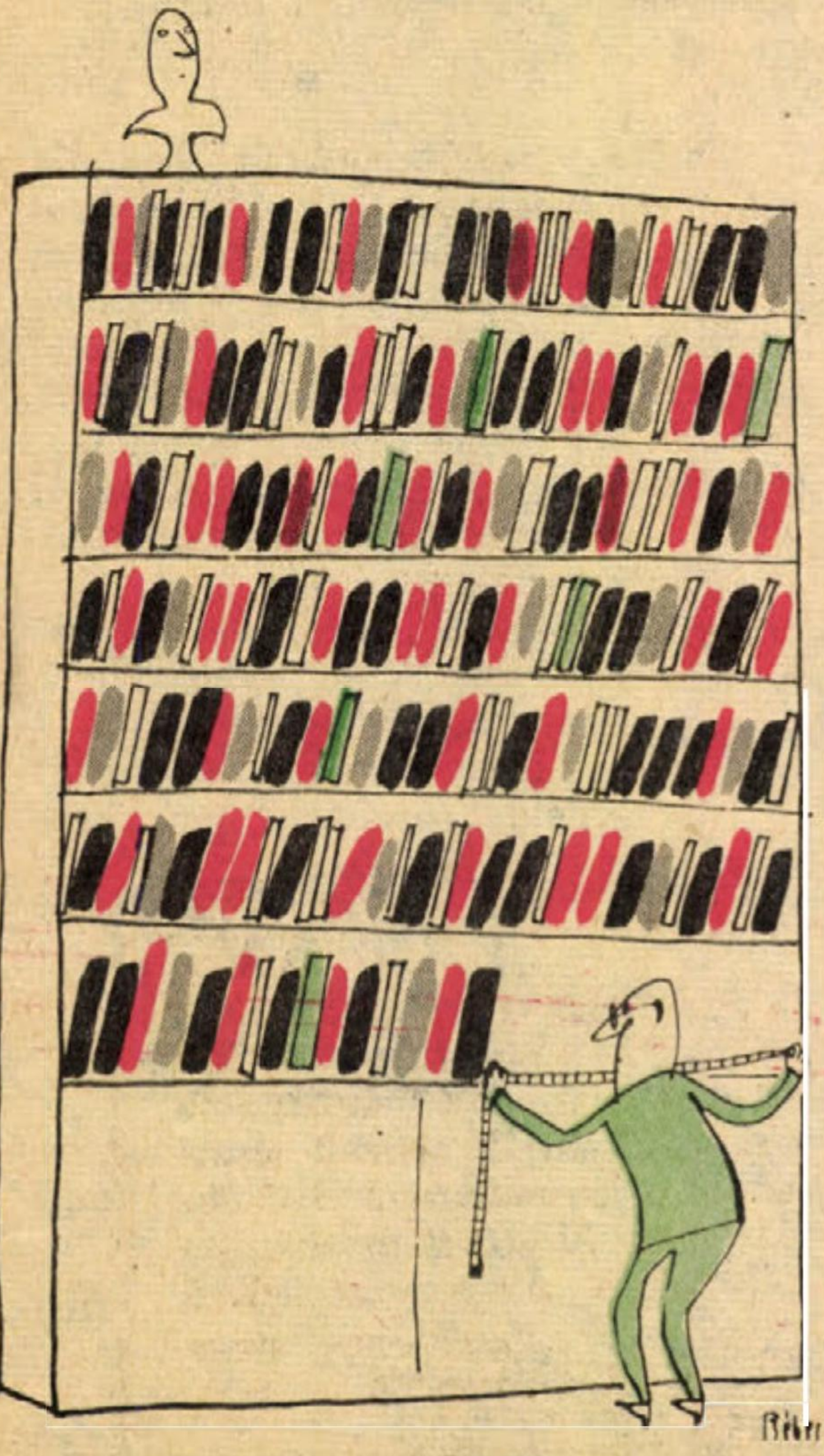

KÖNYVELÉSI LÁZ!!!!

Hiába mondtam be címet a taxisofőrnek, a csinos lány csak biccentett, és tovább rótta a számokat egy vonalazott íven. Sürgetésre megszólalt:

— Bocsánat, most volt az átadás.

— Mit csinál?

— Könyvelek.

Hivatalos úton jártam, nyugtát kértem a viteldíjról. A sofőrnő előszedte a golyóstollat, és megfontoltan kiállította az írást.

— Van itt könyvelni való bőven — búcsúzkodott.

A borbély, amikor befejezte a borotválást, nem enunciálta a hagyományos „kérem a következőt" — hanem zöld cédulára számot írt, azt kettétépte, a másolópapírt tovább csúsztatta, majd a kasszánál heverő nagy ívbe bejegyzéseket végzett. Derekasan kikönyvelte magát.

Porcelánüzlet. A kiszolgálónő a blokkra felírta a kiválasztott hamutartó számát, jellegét, árát — mellékjegyezte a majolika kutyus személyi adatait, elvégezte az összeadási műveletet, majd a mű egyik példányát átnyújtotta a pénztárhoz való továbbítás céljából. A pénztárosnő bélyegezett, aztán tűhegyű ceruzával könyvelésbe kezdett. Pecsétet is kaptam, de az áruátadásnál újabb stemplivel ajándékoztak meg.

— Mennyi munkát ad a könyvelés! — sóhajtottam, és beültem egy eszpresszóba kipihenni a mások fáradalmait. Itt bukkantam rá régi barátomra, Elemérre, akit évek óta nem láttam. Dióhéjban elmondta életrajzát:

— Itt vagyok állásban a szomszéd házban, és lejöttem egy feketére.

— Sok a munka? — kérdeztem udvariasan.

Legyintett:

— Ki lehet bírni. Könyvelő vagyok a vállalatnál.

(s. a.)

GYŰJTŐK ARANYKORA

A hályog akkor esett le a szememről, amikor egy ismerősöm érdekes francia gyufacímkéket vett elő levéltárcájából, családi fényképek mellől. Gyönyörű vadonatúj, gyűretlen gyufacímkék voltak. Megdicsértem ismerősöm ügyességét, amiért olyan ügyesen le tudta áztatni a gyufaskatulyákról a címkéket. Az illető megmosolyogta naivságomat, majd olyan hangon, ahogyan az apa szokott beszélni értelmileg kissé visszamaradt gyermekével, felvilágosított, hogy leáztatásról szó sincs, az ilyesmire legföljebb a gyufacímke-gyűjtés manufaktúra-korában volt szükség. Ezeket a gyufacímkéket egyenesen a gyűjtők számára tervezik, nyomják, ezek sohasem láttak gyufaskatulyát, nem is fognak látni, hacsak valakinak az a bizarr ötlete nem támad, hogy ráragassza egyre . . .

Zavartan mentegetőztem, hogy nekem egészen más elképzeléseim voltak a gyufacímke-gyűjtésről, gondolkodásom valóban elavult csökevényektől terhes. Hiszen kezdetben a gyufacímke-gyűjtés azt jelentette, hogy az egyén a gyufaskatulyának tetején levő primitív színes cédulácskákat gyűjtötte. A gyufaskatulyának megvan a maga konkrét hivatása a társadalomban, meg lehet vele gyújtani a cigarettát, a gyújtóst, a gázt, az erdőt. A címke csak tetszetőssé teszi a skatulyát, összekapcsolja a hasznosságot a művészettel, szebbé teszi életünket. Nem tudtam, hogy a címke közben önálló művészeti életet kezdett, a skatulyát és a gyufaszálakat, mint fölösleges kölöncöt megvetéssel eldobta, s tisztán kínálja magát a gyűjtőknek, akik még mindig abban a hitben élnek, hogy gyufacímkéket gyűjtenek, holott színes kis cédulákat rakosgatnak, cserélnek, rendezgetnek gyűjteményükben. Ezeket a címkéket — mint megtudtam — már nem gyufagyárak, hanem címkegyárak gyártják. A címke tervezését, technológiáját, munkafolyamatát nem zavarják meg olyan címkeidegen elemekkel, mint a gyufaskatulya és a gyufa, amely a tetejébe még tűzveszélyes is.

Tulajdonképpen a bélyegekkel is így állunk, nemcsak a gyufacímkékkel. Ha az ember bemegy a postára, és bélyeget vásárol elküldendő levelére, apró bélyegecskéket kap, a kötelességteljesítés, a hasznosság unalmas papírkáit. Vannak azonban színes, nagyméretű, háromszögletes, művészi kivitelű bélyegek, a felgyúlt képzelőerő alkotásai, káprázatos bélyegcsodák, amelyek a bel- és külföldi gyűjtők számára készültek. Az ilyen művészi alkotásokat borítékra ragasztani éppen olyan szentségtörés, mint díszhalakból halászlét főzni.

A profán használati cikkek lassanként kimennek a divatból, s a gyárak hovatovább már csak gyűjtők számára gyártanak. Mindent a gyűjtőkért! — ez a jelszó. Az ő szükségleteiket elégíti ki az a kombinát, amely régi érmeket gyárt, s megkíméli a gyűjtőket az ásatások fáradságos munkájától. A gyűjtők napjait aranyozza be az a könyvkiadó vállalat, amely ritka első kiadásokkal örvendezteti meg fogyasztóit. Le a kalappal azok előtt a gyárak előtt, amelyek középkori kardokat, serlegeket, metszeteket gyártanak a modern technika segítségével. Köszönet a bronzműveseknek, akik bronzkori szerszámokat és fegyvereket készítenek, s a kőbányáknak, amelyek csak úgy ontják a kőkorszakbeli köveket, a pattintott lándzsahegyeket.

Ilyen módon a gyűjtőszenvedély határai a végtelenbe tolódtak ki. Magam sem tudtam visszafojtani bámulatomat, amikor egy gyufacímke-gyűjtő egy pleisztocén-korabeli gyufacímkét mutatott a minap.

Feleki László

A TISZTELETDÍJ

Az orvos duplát kért a klinika házi büféjében. Miközben a kávé csepegett, megpillantott egy kis tábla töltött csokoládét. Megvette . . .

— Pont tíz forint — mondotta a büfésnő. Az orvos százforintossal fizetett, és a visszajáró kilencven forintot fehér köpenyének zsebébe gyűrte.

Azután felsietett az ambulanciára, ahol már várakoztak a betegek. Már a tizedik páciensnél tartott, amikor érezte, hogy a beteg pénzt csempész a köpenye zsebébe.

Az orvos elvörösödött. SZTK-rendelésen nem szabad honoráriumot elfogadni.

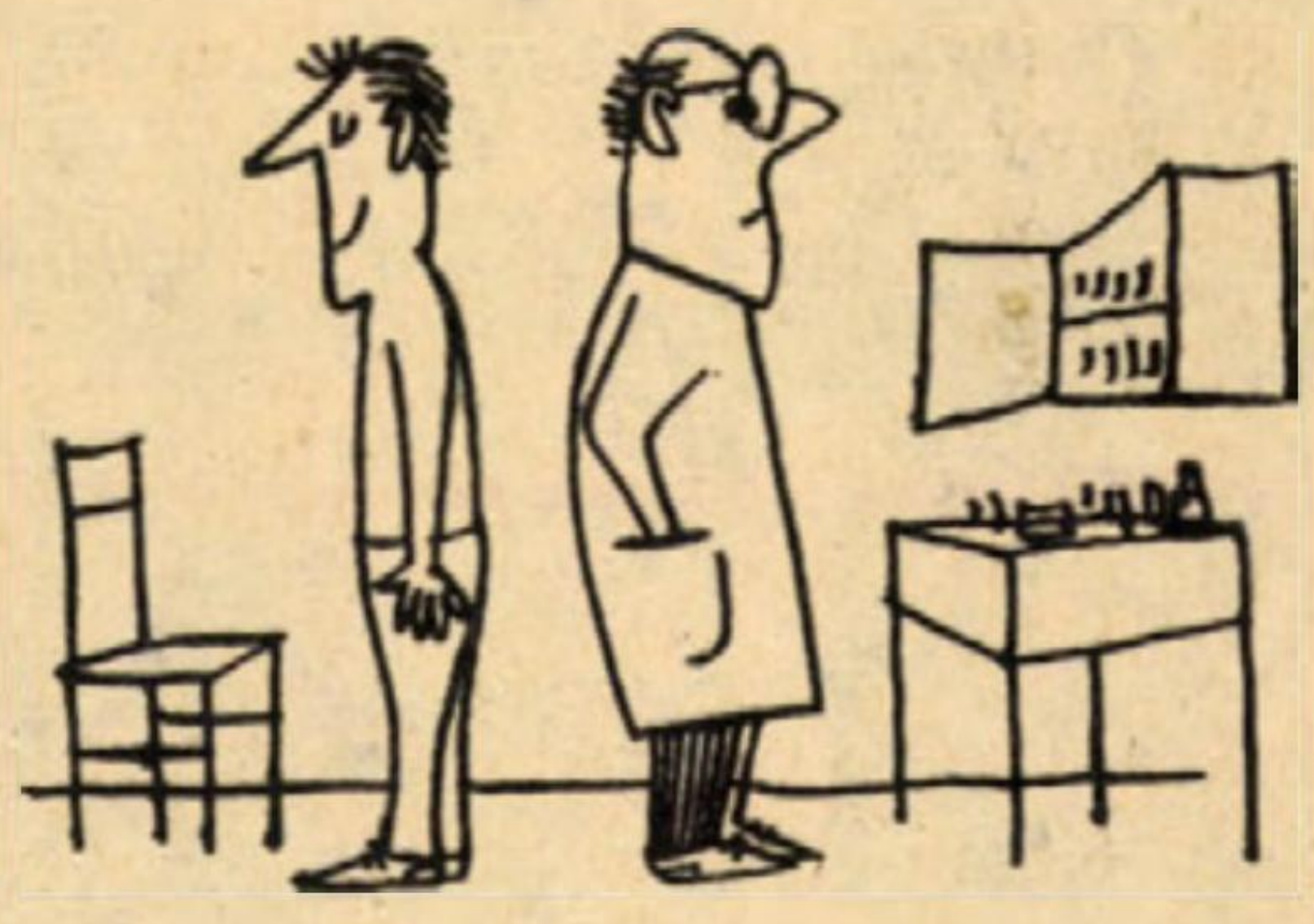

Főleg ő nem teheti ezt, aki az orvosi etika egyik előharcosa.

— Kérem, ilyesmit máskor ne csináljon! Tessék, itt a pénze — szólt rá erélyesen a betegre.

Zsebébe nyúlt, megmarkolta a bankjegyeket, és a beteg kezébe nyomta. A páciens zavartan távozott. Azzal a kilencven forinttal együtt, amit az orvos az előbb a büfében visszakapott . . .

(sti)

APRÓ DOLGOK

Az ifjú költő megmutatta oroszlánkörmeit.

Csomagban kapta őket egy Afrikában élő rokonától.

*

Egy ismerősöm mesélte, hogy a vállalatnál, azon az osztályon, ahol ő dolgozik,

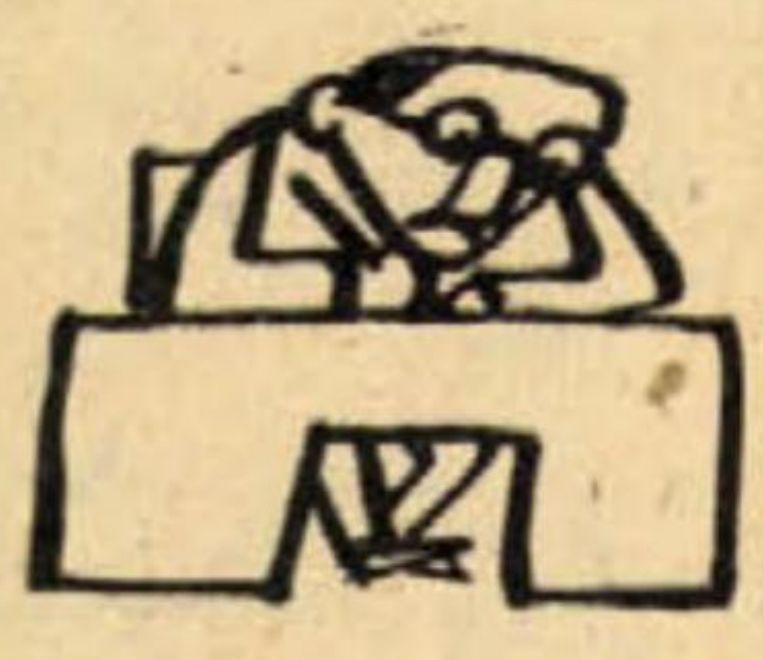

azelőtt húszan dolgoztak, most hét ember végzi el húsz ember munkáját.

— Valami egyszerűsítés? Vagy újítás? — kérdeztem nagy érdeklődéssel.

— Nem — felelte az ismerősöm. — A többi tizenhárom lóg . . .

*

Ötödikes fiam természetrajzkönyvéből tudtam meg, hogy a cserebogár irtására mindenkit miniszteri rendelet kötelez.

Nem mutattam meg a fiam előtt, de nagyon megijedtem, szinte belesápadtam. Nem is csoda: évek óta nem hajtom végre ezt a miniszteri rendeletet.

Nem lesz nekem ebből valami bajom?

*

Két jól öltözött fiatalember beszélgetett mellettem a villamoson.

— Láttam a Halálkanyart . . .

— Na, milyen? Klassz?

— Klassz! . . . Énekel benne a Karády . . .

Állati, nem?

A szó legszorosabb értelmében.

*

Láttam egy kecskelegelőt.

Kísérőm azt mondotta: jól nézzem meg azt a helyet, tíz évvel ezelőtt kecskelegelő volt a helyén! . . .

*

Szombatonként mindig meghallgatom a Szabó-családot, de még egyszer sem fordult elő, hogy a kiterjedt Szabó-család valamelyik tagja, a Szabó bácsi, a Szabó néni vagy az Icu, vagy a Laci, vagy a Bandi egyszer is azt mondta volna:

— Hét óra! Most csendet kérek . . . Meghallgatjuk a Szabó-családot! . . .

Nem, erre még nem volt példa. Szabóék nem hallgatják a Szabó-családot, se szombaton, se vasárnap. Miért nem?

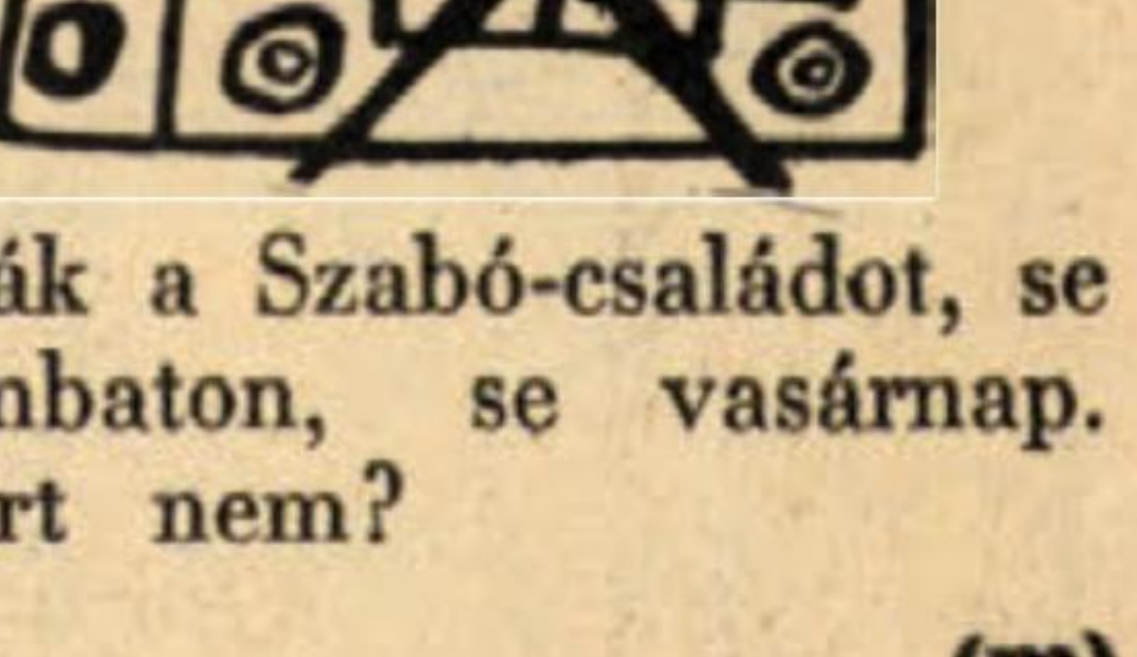

(m)

A LUDAS MATYI KABARÉJA

Szabad orvosválasztás

(Szereplők: Géza, Boldizsár, Elemér és Kázmér)

(Történik egy pesti teraszon. Géza szürcsöli a duplát. Boldizsár hozzálép. Kézfogás.)

Boldizsár (minden ok nélkül megkérdi): Hogy vagy?

Géza (minden ok nélkül, a sablonos „köszönöm, megvagyok" helyett, panaszkodásba fog): Napok óta kutyául érzem magam. Itt szúr. *(A szivarzsebből kilógó zsebkendőre mutat.)*

Boldizsár: Remélem, voltál orvosnál.

Géza: Hogyne.

Boldizsár: Ki az orvosod?

Géza: Dr. Tájhegyi. Óriási prakszisa van. Naponta ötven beteget gyógyít.

Boldizsár (komoran): Ez az. Öregem, ne hagyd magad elpancsolni. Van egy orvos, dr. Kancsák, Botondkapu utca 18., ilyen doktor nincs több a világon. Hozzá járok, illetve nem is járok, egyetlen viziten meggyógyított.

Géza: Dr. Tájhegyi, az én orvosom, nagyon kiváló . . .

Boldizsár (közbevág): Ne is folytasd! Te magad mondod, naponta ötven beteget kezel. Mi jut egy páciensre? Öt perc! Dr. Kancsákot, az én orvosomat a kutya se ismeri, én vagyok az egyetlen páciense, ne is áruld el senkinek a címét. Van ideje foglalkozni a betegével. Engem egyfolytában három és fél órát kezelt. Nézz rám!

Elemér (belép, és hozzájuk csatlakozik): Szervusztok, miről van szó?!

Géza és Boldizsár (elmondják az eddigi vitaanyagot).

Elemér: Ide hallgassatok. Tájhegyit ismerem, a másikról nem tudok nyilatkozni. Gézának igaza van, egyike a legkiválóbb tudósoknak, ennek köszönheti a nagy prakszisát. De van egy hibája. Végtelenül udvarias. Sohase menj olyan doktorhoz, aki veled finoman bánik. Írd fel az én orvosom nevét, dr. Hupasics Hubert, benne van a telefonkönyvben. Goromba, mint a pokróc, de a durva külszín alatt, ahogy mondani szokták, nemes szív dobog. És olyan megnyugtatóan hat a modora. Amikor beléptem hozzá, rám rivallt: „Maga mi a csudát akar itt ezzel az egészséges ábrázattal?!" De gondosan megvizsgált, és előírta mi a teendőm. Más orvos azt mondja: tessék mellőzni a dohányzást. Doktor Hupasics mellen ragadott, és így szólt: „Ha meglátom dohányozni, kiütöm a szájából azt a büdös cigarettát!" Én mondom neked, Gézám, csak egy orvos van a világon: dr. Hupasics!

Géza (lelki válsággal küszködik. Melyiket válassza? Maradjon az előzékeny, de elfoglalt Tájhegyinél? Keresse fel a ráérő Kancsákot? Vagy próbálkozzék a „goromba" Hupasiccsal? Töprengését nem fejezhette be, mert megjelent az asztalnál negyedik jó barátjuk, Kázmér).

Kázmér: Szervusztok! Hogy vagytok?

Géza (rémülten, nehogy ismét orvosokról essék szó, témát változtat): Most, hogy a Vasas győzött, igazán szeretném tudni, ki lesz a bajnok?

Kázmér: Künn voltam a meccsen. Képzeljétek, a tribünön kaptam egy köhögési rohamot . . . No de tudjátok, én vagyok a pácienstudományok doktora, ismerem a dörgést, tudom kihez kell menni. Van egy orvos Pesten, bizonyos doktor Baláska . . .

(s)

New Yorkban nyomoznak a Lumumba-gyilkosság ügyében

Gerő Sándor rajza

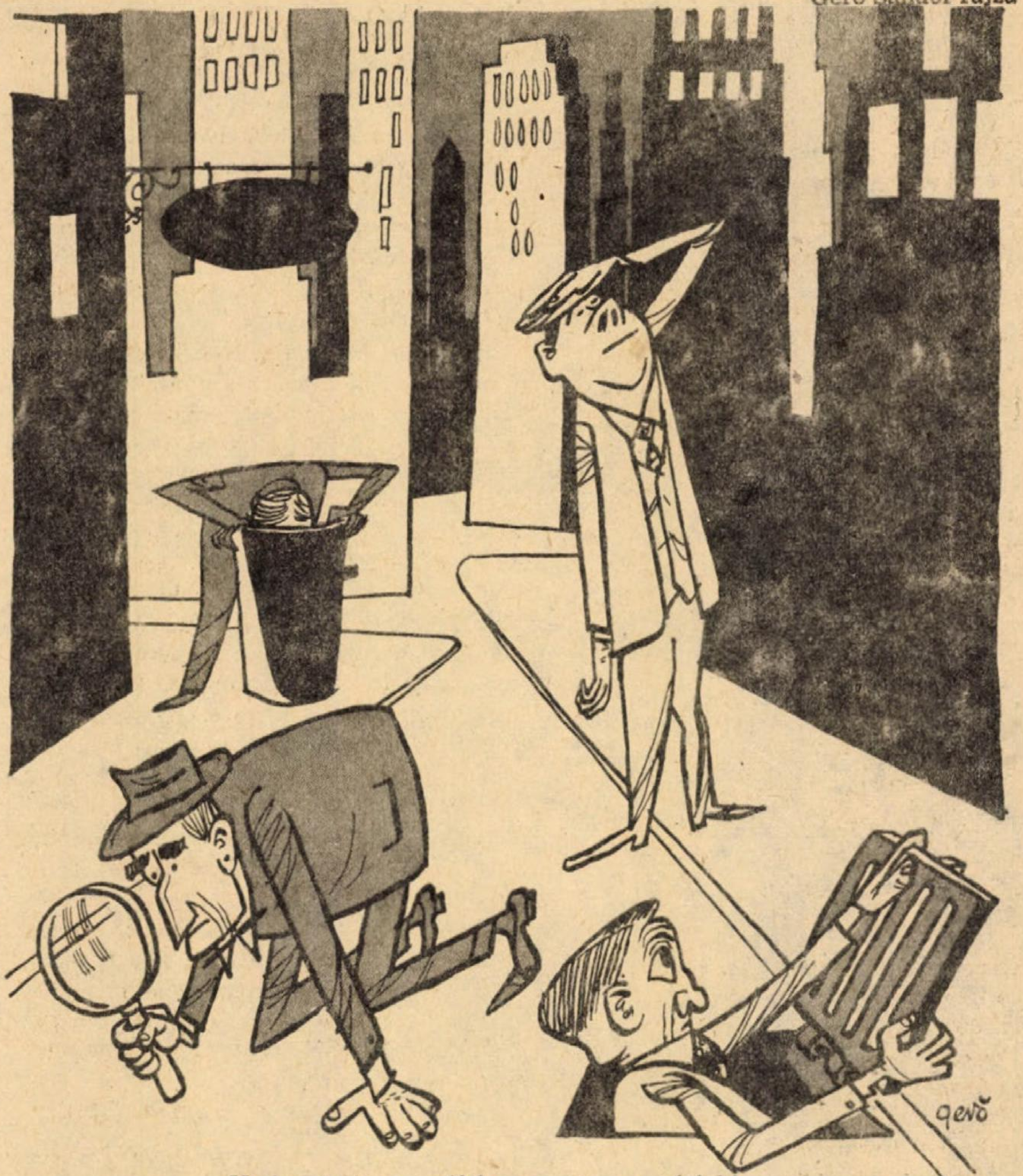

– Uraim, én itt semmiféle nyomot nem találok!

Korszerű kiszolgálás

Schwott Lajos rajza

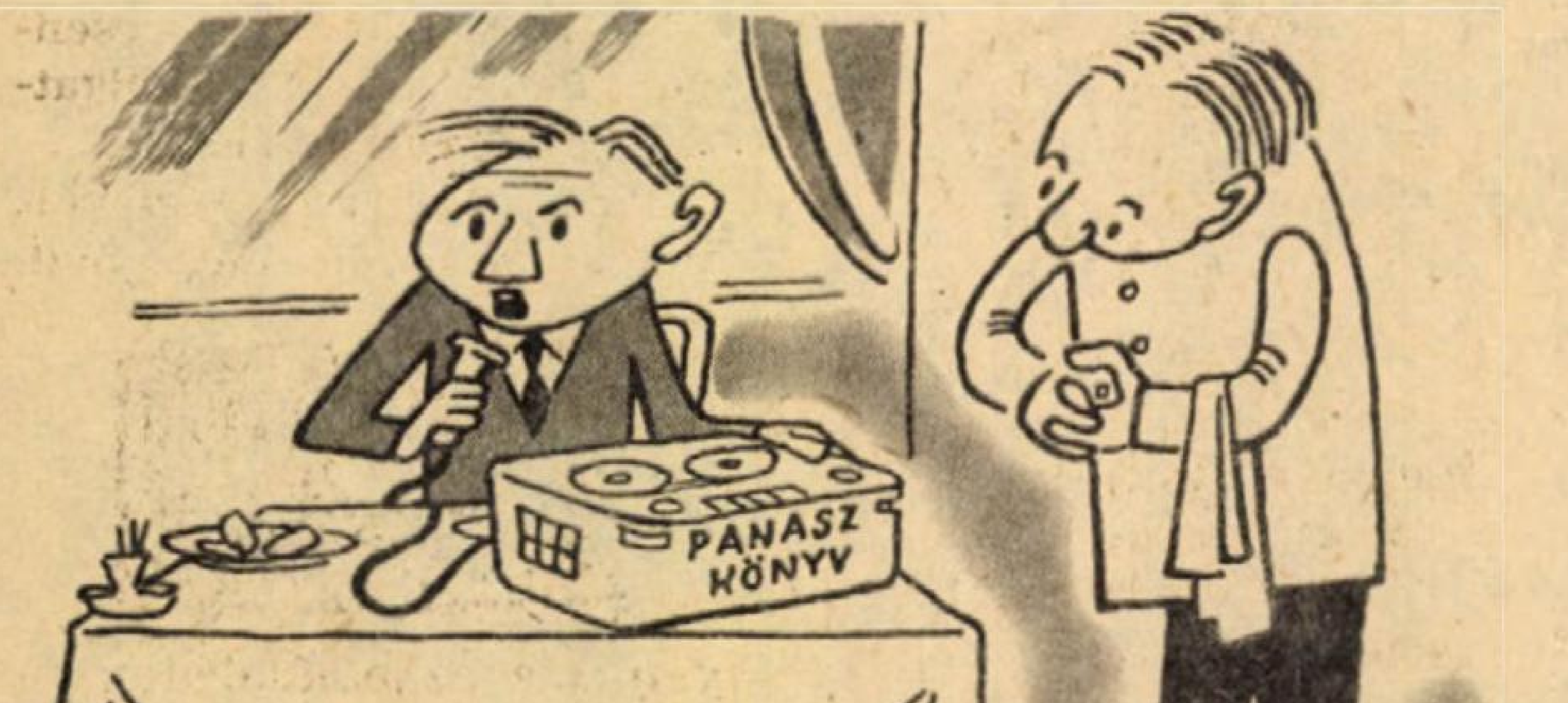

Ez is üzemanyag-takarékosság ? ? ?

Takács Zoltán rajza

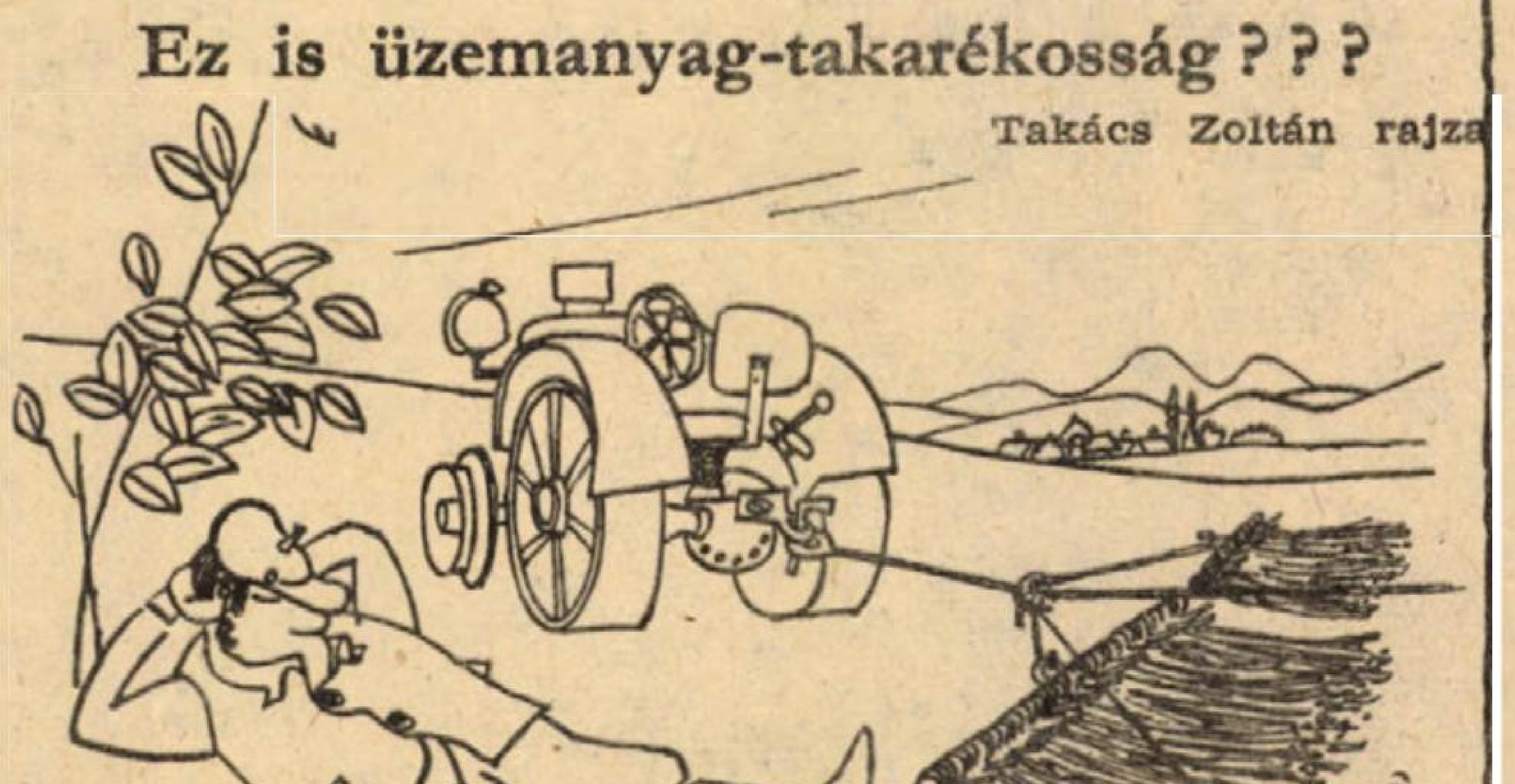

Lelkiismeretes író nyugati riportkörúton

Szűr-Szabó József rajza

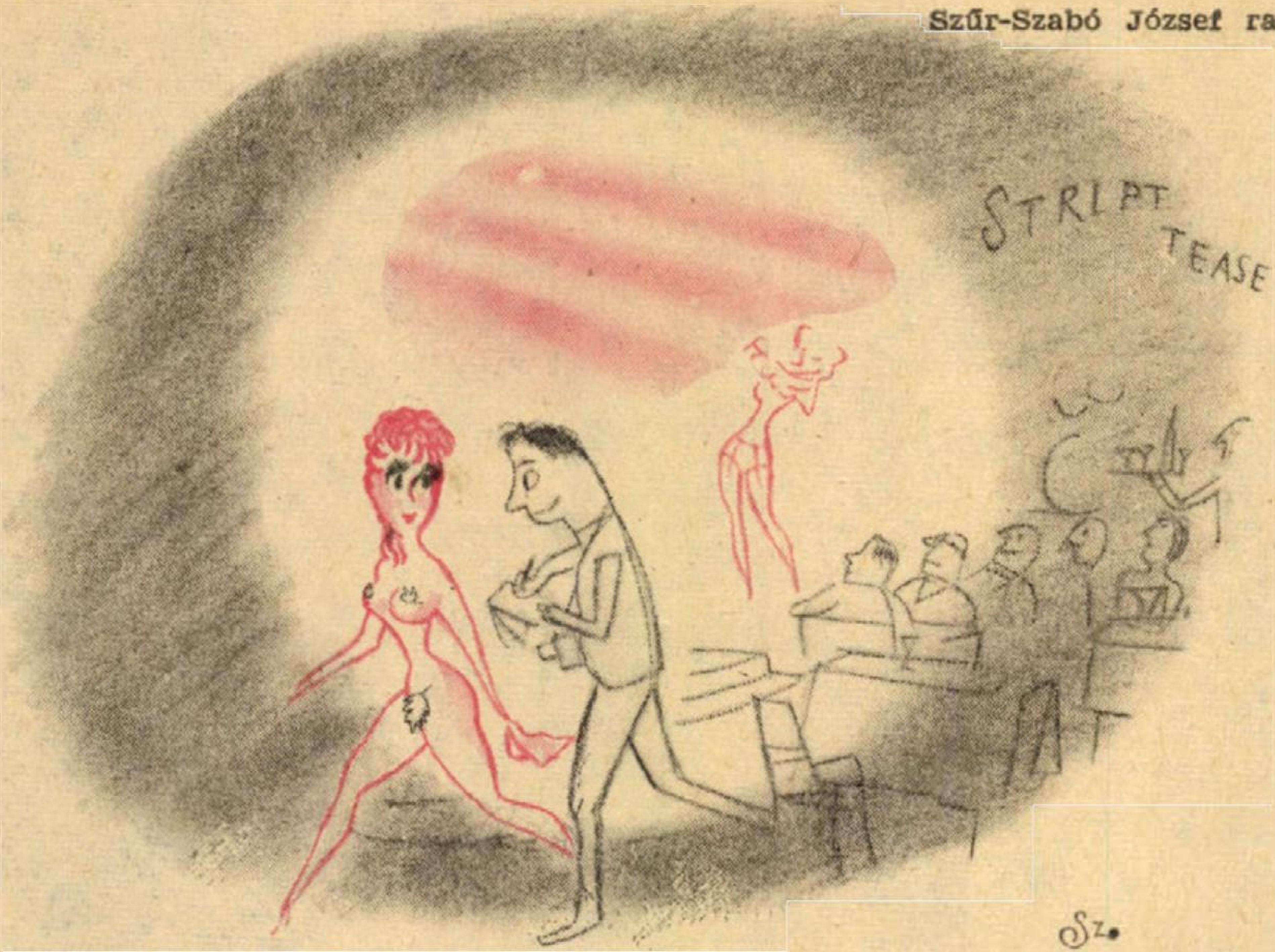

– És mit gondol, művésznő, mennyiben felelős a társadalom az itt tapasztaltakért?

Májusban

Mészáros András rajza

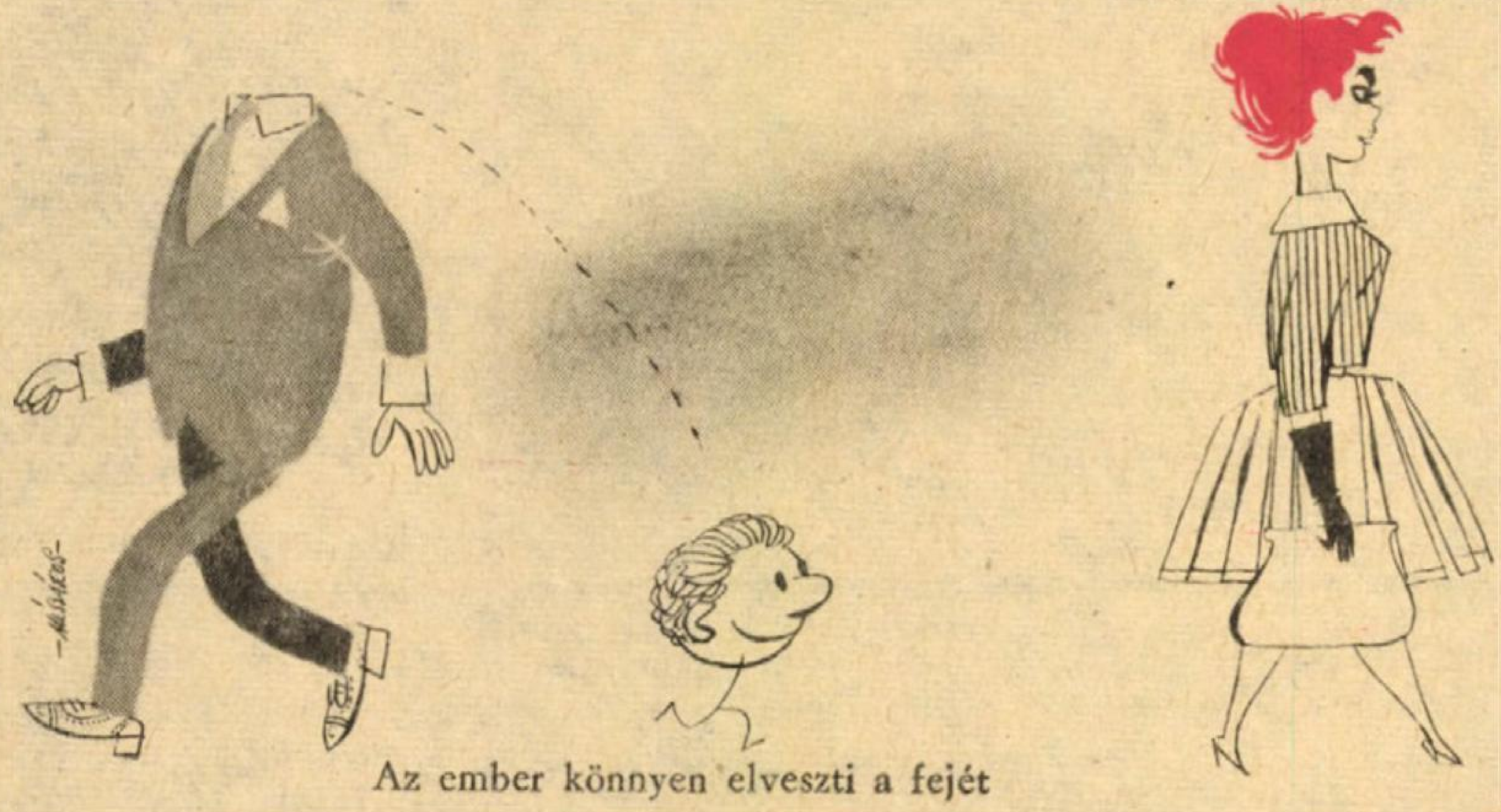

Az ember könnyen elveszti a fejét

A sajtóhibáról

Mi a sajtóhiba?

Az olvasók öröme. Nincs az az unalmas cikk, amelynek egyetlen sajtóhibája ne élénkítené fel az olvasót. Mint valami drága kincset mutogatja mindenfelé:

– Nézzétek, műjég helyett az áll itt, hogy hülyék, hahahahaha!

Nem meglepő, hogy a régi világban egy ismert nevű szerkesztő így fejezte ki nézetét a sajtóhibákkal kapcsolatban:

– Okos szerkesztő nem fosztja meg az olvasót attól a kielégítő érzéstől, hogy sajtóhibát találjon az újságban.

Egy jól sikerült sajtóhiba valósággal „feldobja" a lapot.

Ha például ama régi Pesti Hírlapban a hír csak így jelent volna meg: *„Deák Ferenc azon az éjszakán az Angol Királynőben hált meg, majd a következő nap tovább utazott"* – kinek sem tűnt volna fel. De így jelent meg: *„Deák Ferenc azon az éjszakán az Angol Királynőben halt meg, majd* : : : stb."

Tisza Kálmán is rosszul érezte magát, amikor *„fentnevezett politika"* helyett *„eszeveszett politika"* jelent meg, a kormánykörök bosszúságára és a nép örömére.

Híres sajtóhiba volt az is, amikor egy régi népszínmű-falragaszon ez állt: *„Két Judás egy zárdában"* – *„Két dudás egy csárdában"* helyett.

Vagy amikor a Budapesti Hírlap színművészetünk ismert csillagáról így írt: *„A művésznő e tehén nem fog fellépni."* Pedig a művésznő csak e héten nem kívánt fellépni . . .

Hiába, a sujtóhibák, akarom mondani, a hajtó libák ellen nem lehet védekezni!

B. A.

Monológ

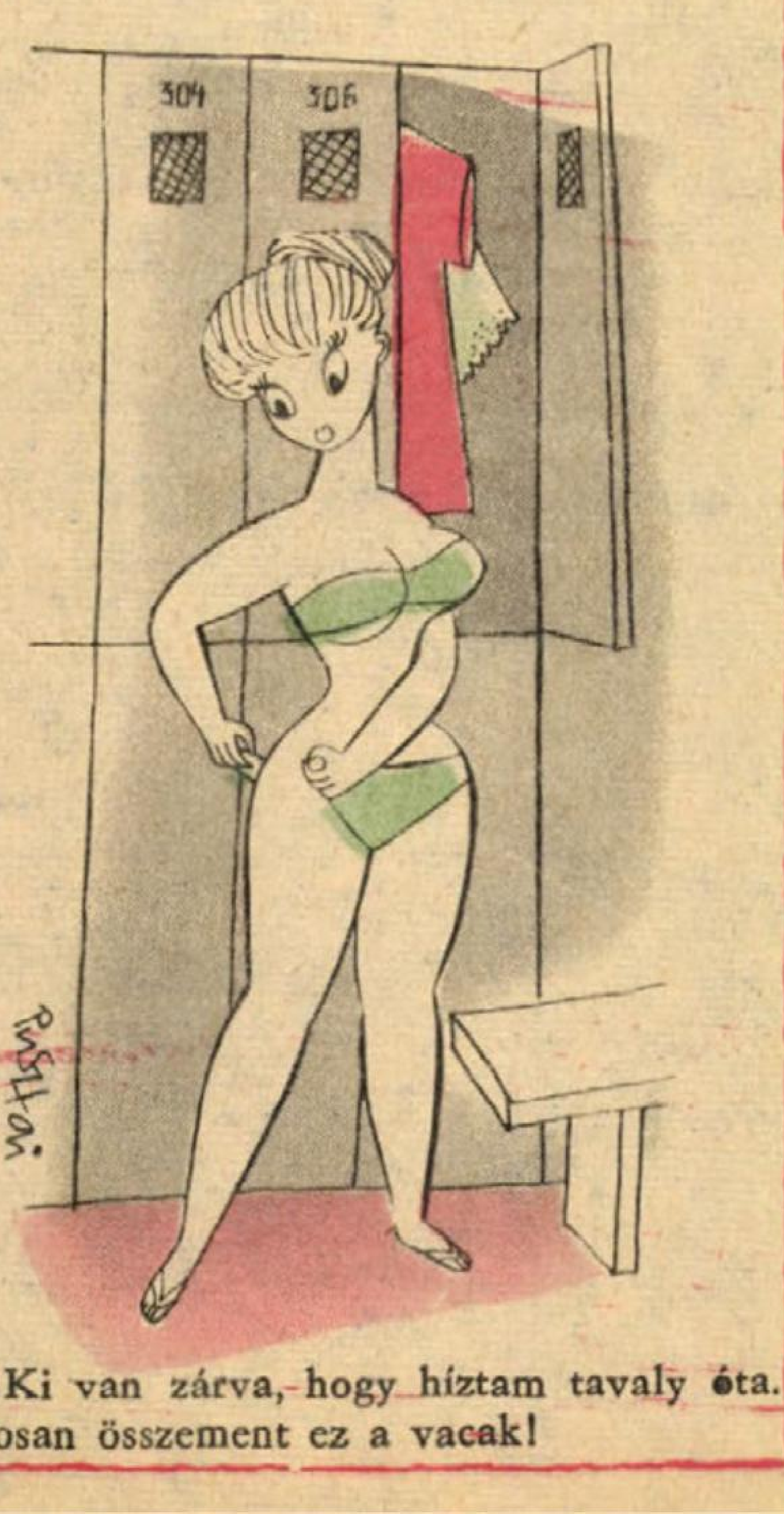

– Ki van zárva, hogy híztam tavaly óta. Biztosan összement ez a vacak!

Kapukulcsot kapnak a lakók

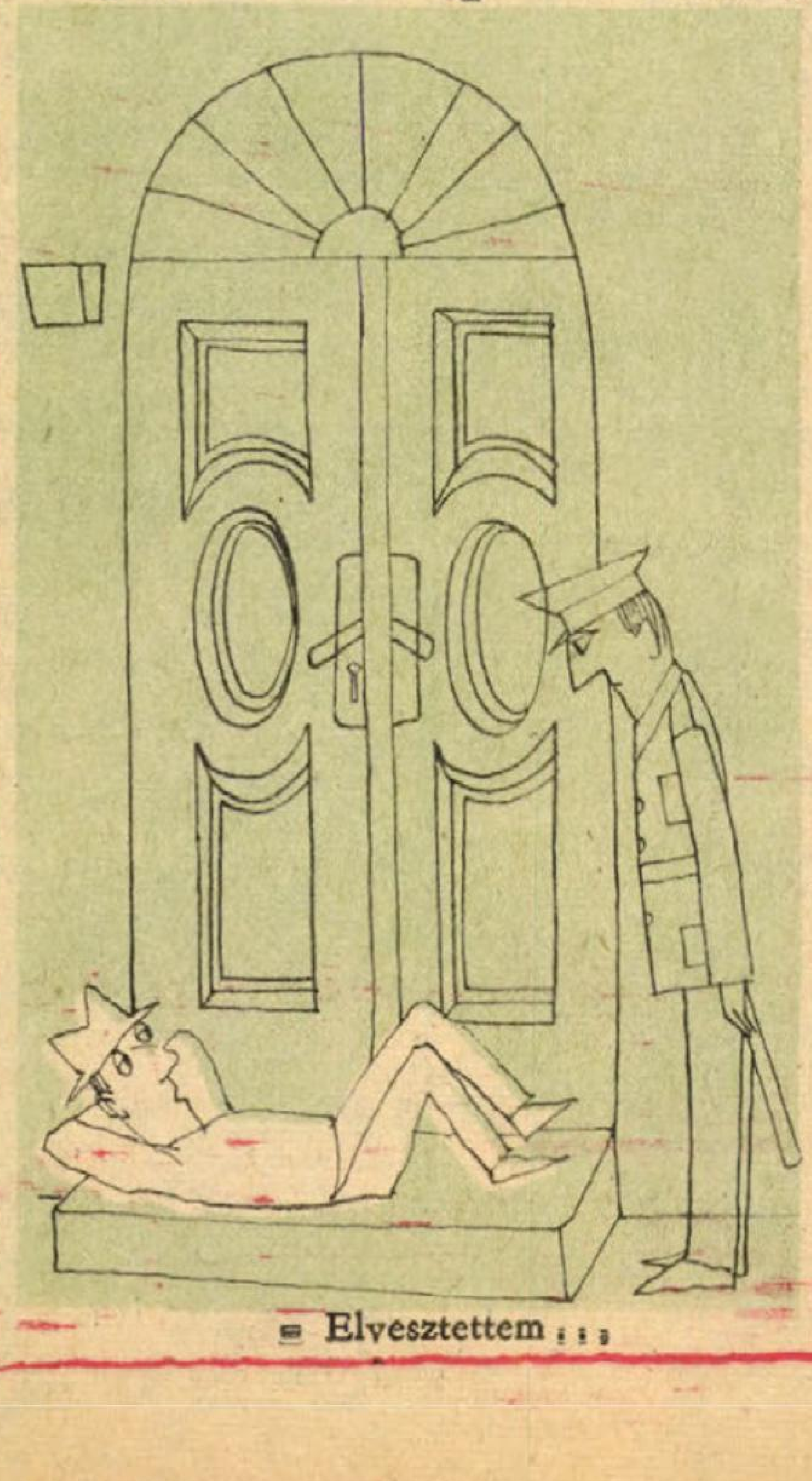

– Elvesztettem : : :

E heti hirdetésünk

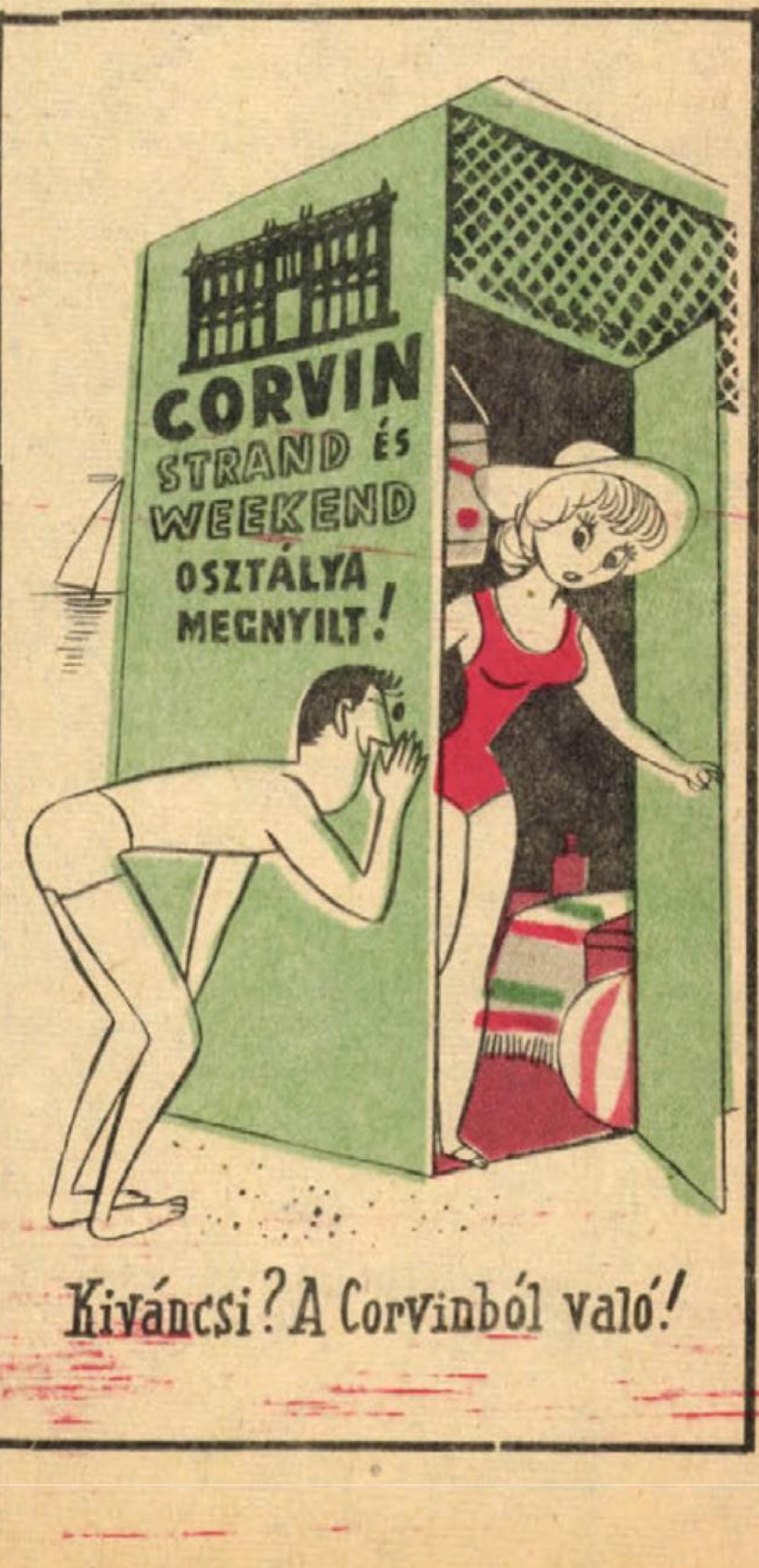

Magyarok a volán mellett

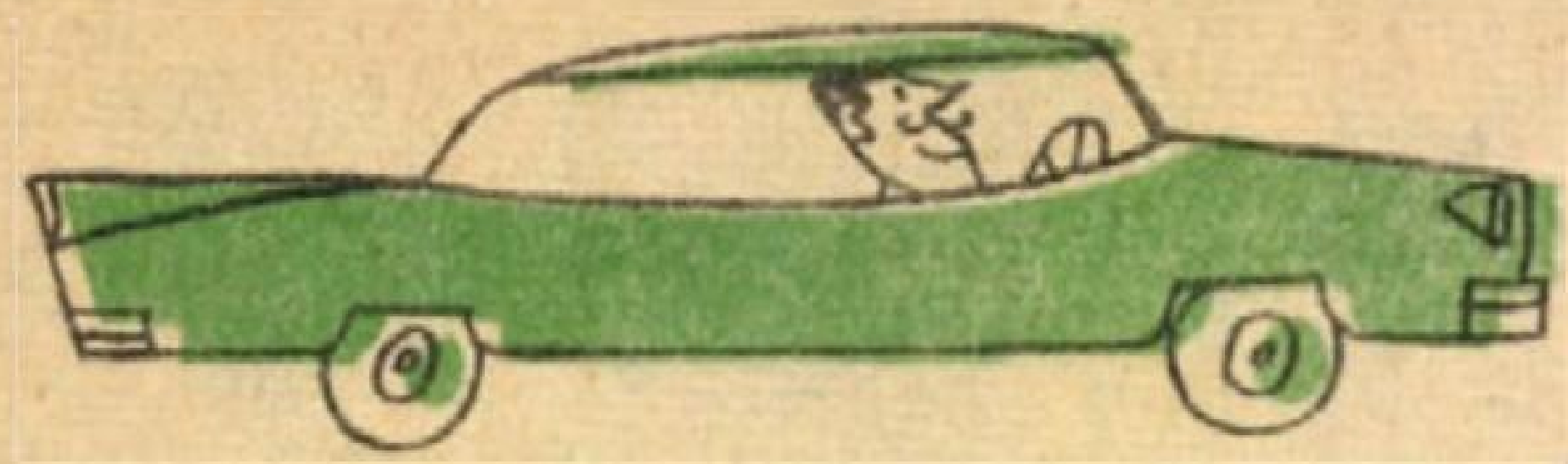

„Lovasnemzet vagyunk" — hirdették büszkén azok a szerencsés magyarok, akik alá lovat adott a sors. Ma hozzátehetjük nyugodtan: „Autós-nemzet vagyunk..."

Nem állítjuk, hogy megelőztük az autóstatisztikában a nagy európai nemzeteket, de bátran mondhatjuk, tíz esztendővel ezelőtt még remélni sem mertük, hogy annyit fogjuk szidni az autókat, mint napjainkban. Természetesen az autót csak az ócsárolja, akinek nincs, és miután az autótulajdonosok száma rohamosan nő, egyre jobban zsugorodik az elégedetlenkedők száma.

Mint megrögzött gyalogjáró, elsősorban arra a rátarti autótulajdonosra haragszom, aki panaszkodik. Mert bizony keseregnek, az ember szíve csaknem megszakad.

— Borzasztó, milyen nehéz garázshoz jutni! — hangoztatja állandóan a barátom.

Úgy siránkozza, mintha legalábbis vajat vagy cukrot nem lehetne kapni szeretett fővárosunkban.

A másik autós is könnyeket fakaszt, amikor jajveszékel:

— Képzeld, tegnap elmentem kocsimmal az Operába, és sehol a közelben nem kaptam parkhelyet.

De akadnak dicsekedők is.

Egy fiatal, csinos nő büszkén mesélte:

— Mit szól hozzá, tegnap felírtak gyorshajtásért!

Az autósoknak nincs ugyan külön ismertetőjelük, mégis könnyen felismerhetjük az új autótulajdonost. Ő ugyanis zuhogó esőben is ingujjban sétál, és alig várja a kérdést:

— Mondd, megkergültél, hogy ilyen időben nem hordasz kabátot?

Erre jő a szerény válasz:

— Kocsival vagyok, öregem.

Kezdő autótulajdonos különös ismertetőjele, hogy időt és benzint nem kímélve, minden ismerősére rákiált az utcán:

— Gyere, elviszlek a kocsimon!

Hiába akarunk sétálni, hiába szeretnénk élvezni a tavaszi verőfényt, nem sérthetjük meg az újdonsült vezetőt, remegve be kell ülni a kocsiba. Miért remegünk? Mert ilyen hősködéssel traktál:

— Tegnap százötvennel mentem Visegrád felé.

— Vasárnap a balatoni úton minden kocsit megelőztem.

Mindent megelőz, kivéve a baleseteket.

De az autó nemcsak a felnőtteké. Kocsiparkunk örvendetes emelkedésével, nő a gyermekek érdeklődése is az autó iránt.

A barátom sétálni vitte négyéves fiacskáját. Találkoztak egy autós ismerőssel, aki éppen a háza előtt várta a feleségét. Az autós szórakoztatni akarta a gyereket, rámutatott a kocsira, és így szólt:

— Látod, Misike, ez egy töf-töf!

— Mire a gyerek így szólt:

— Tévedés. Ez nem töftöf, hanem 1960-as szinkronautomata kabriole Opel-Record ...

Stella Adorján

A LINK

Valamire szükségem volt, amiről tudtam, hogy Keszkendeinek semmiből sem áll megszerezni, és ezért szóltam, szerezze meg nekem, mert neki semmiből sem áll, hogy megszerezze, nekem meg szükségem van rá. Rögtön közölte, hogy ha szükségem van rá, akkor ő természetesen megszerzi, mert neki az semmiből sem áll, és legyek szerdán négykor a Hajnal eszpresszóban, majd odahozza, és ezzel a dolog el van intézve. Szerdán négykor ott voltam, hatig vártam, nem hozta. Ezért csütörtökön felhívtam, és mondtam, hogy ott voltam hatig és nem hozta, amit megbeszéltünk, mire nagyon csodálkozott, hogy én szerdán vártam, amikor péntekről volt szó, és pénteken ő ott is lesz pontosan négykor, és hozza azt, amit kértem. Pénteken hétig vártam. Szombaton reggel, mielőtt felhívhattam volna, csengett a telefon. Nagyon udvariasan, de kicsit indignálódott hangon elmondta, hogy fél négyig várt, aztán el kellett mennie, és nagyon kellemetlen volt, hogy nem jöttem, és azt a dolgot egész este magával kellett cipelnie még a színházba is, ahol nem vették be a ruhatárba, és három felvonáson keresztül az ölében tartotta, de nem haragszik, előfordul az ilyesmi, másnap ugyanakkor, ugyanott átadja. Nem adta. Hétfőn kijelentette, hogy ez már furcsa, hogy nem jöttem megint, ha nem kell már a dolog, akkor mondjam meg, de ne hagyjam, hogy mindenki rajta röhögjön az Alkonyat eszpresszóban, hogyhogy a Hajnalban vártam, amikor az Alkonyatban volt találkánk, tehát írjam fel, szerdán háromkor a Délidő eszpresszóban. Csütörtökön beismerte, hogy az egyszer tényleg ő a hibás, és ne haragudjak, de már nem tudott értesíteni, mert a ruhaszalonban, ahol dolgozik, hirtelen jött egy leltár, és egyenként megszámolták mind a 12 337 gombostűt és soká tartott, mert három hiány volt, de most már rendben van, és legjobb, ha este felmegyek hozzá, megiszunk egy feketét, és ott végre átadja, neki úgyis csak útban van. Nem tudom miért, nem volt otthon, mert másnap nem találtam meg telefonon, és ő sem hívott fel, nem is tudtunk új találkát megbeszélni, s így délután fél négykor véletlenül találkoztunk a Hópehely kávéházban. Kijelentette, hogy nagyon pontos vagyok, már várt, de sajnos nem tudta elhozni azt a dolgot, majd a negyedik konyak után könnyes szemmel a vállamra borult, fülembe szepegte, hogy nagyon szeret, és közölte, ne is számítsak rá, hogy valaha is megkapom, amit ígért, nem is szerezte meg, nem is tudja pontosan, hogy mi az, de ő egy link fráter, nem tehet róla, kérjek meg valaki mást, aki tud ilyet szerezni, nem érti, miért van ez vele, de ő nagyon link, és ne haragudjak, rá semmilyen ügyben nem lehet számítani.

Ezekután másnap délelőtt egy küldönc a lakásomra hozta azt a bizonyos dolgot, amiből világosan kiderült, hogy Keszkendein a linkség annyira elhatalmasodott, hogy már azt sem tartja be, amit nem ígér meg.

Kékvölgyi Vilmos

Furfangosok bajnoksága?

Szűr-Szabó József rajza

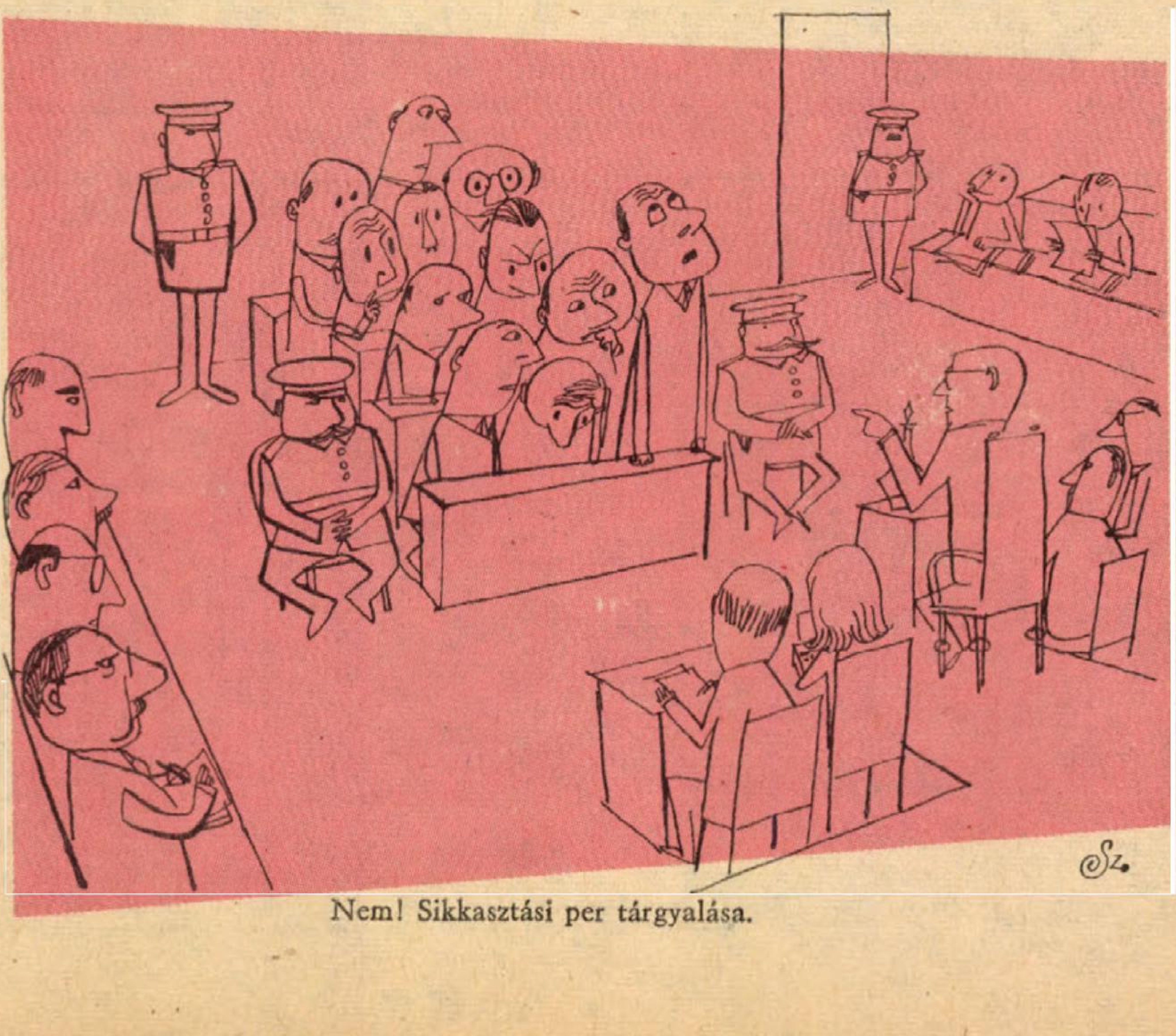

Nem! Sikkasztási per tárgyalása.

Le a bürokráciával

Felnőttbosszantó

avagy: hogyan kell helyes rendeletet helytelenül alkalmazni

A Citadella kilátó-étterem látványos pince-borozójába nem szabad gyermeket bevinni. Helyes dolog, hogy gyermekek nem borozhatnak a Citadellán, sőt be sem ülhetnek a borpincébe.

Ellenben igen sok felnőtt kiránduló, kíváncsi pesti polgár mássza meg mostanában a Gellérthegy tetejét, nem borozási szándékkal, hanem hogy megtekintse az új vendéglátóipari erődítményt. S jaj neki, ha gyermekét magával vitte a kirándulásra, mert úgy be nem léphet a nevezetes létesítmény pincéjébe.

Miféle vaskalaposság szorult egyszerre a vendéglátó-üzembe ezzel a szabállyal? Elég volna elrendelni, hogy gyermek nem *ülhet be* a borozóba (a talponfogyasztás úgy sincsen rendszeresítve odabenn), vagy elrendelhető volna, hogy este, bizonyos idő után gyermekkel egyáltalán nem lehet belépni. Ám, hogy vasárnap délelőtt, fényes tizenegy órakor, józanéletű kiránduló szülők miért nem sétálhatnak végig gyermekükkel a borpincén, ez indokolatlan. A Citadella-borozó átesett a vendéglátóipar másik oldalára!

s. p.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Ami nem való a kirakatba" című közleményükkel a legteljesebb mértékben egyetértünk, és intézkedtünk, hogy az oda nem való ruhaféléket ne a kirakatba helyezzék el.

Főv. Patyolat V.
Csillag Pál főoszt. vez.

Félnótás vacsora

Május 5-én este, úgy kilenc óra tájt betértünk a nyíregyházi Szabolcs étterembe, hogy az ötórás gépkocsiút okozta kalória hiányt egy kiadós vacsorával pótoljuk. A négy tagú zenekar éppen akkor zendített rá egy csinn-bummra, mikor falatozni kezdtünk. Ettől aztán egyszeriben megállt kezünkben a kanál, és kinyílt zsebünkben a bicska. A zenekar ugyanis nem volt képes összhangolni magát: hol a dobos ütött rosszkor az ő nagydobjára, hol a bőgős brümmögött mellé. A zongorista meg — nem akarván ismeretlen billentyűkre kalandoztatni a kezét — makacsul kitartott az umtatta-umtatta mellett. Rövid zenebona után a szomszéd asztal vendégei cihelődni kezdtek, és a zenére tett megjegyzések kíséretében távoztak. Ezt észrevehette az üzletvezető, mert néhány perc múlva leállította a zenebonát, és eltávoztak a zenészek is. Mi még maradtunk, hogy a selejt zenével körített jó vacsorát néhány pohár sörrel helyrebillentsük. Úgy tíz-tizenöt perc múlva, látjuk, hogy a zenekar tagjai — a prímás kivételével — újra kezdenek visszaszállingózni. Valahonnan előkerítettek egy valódi zongoristát, az előbbi zongorista prímássá vedlett, és kezdődött minden elölről. Nem akartuk tovább kínoztatni füleinket, kértük a számlát.

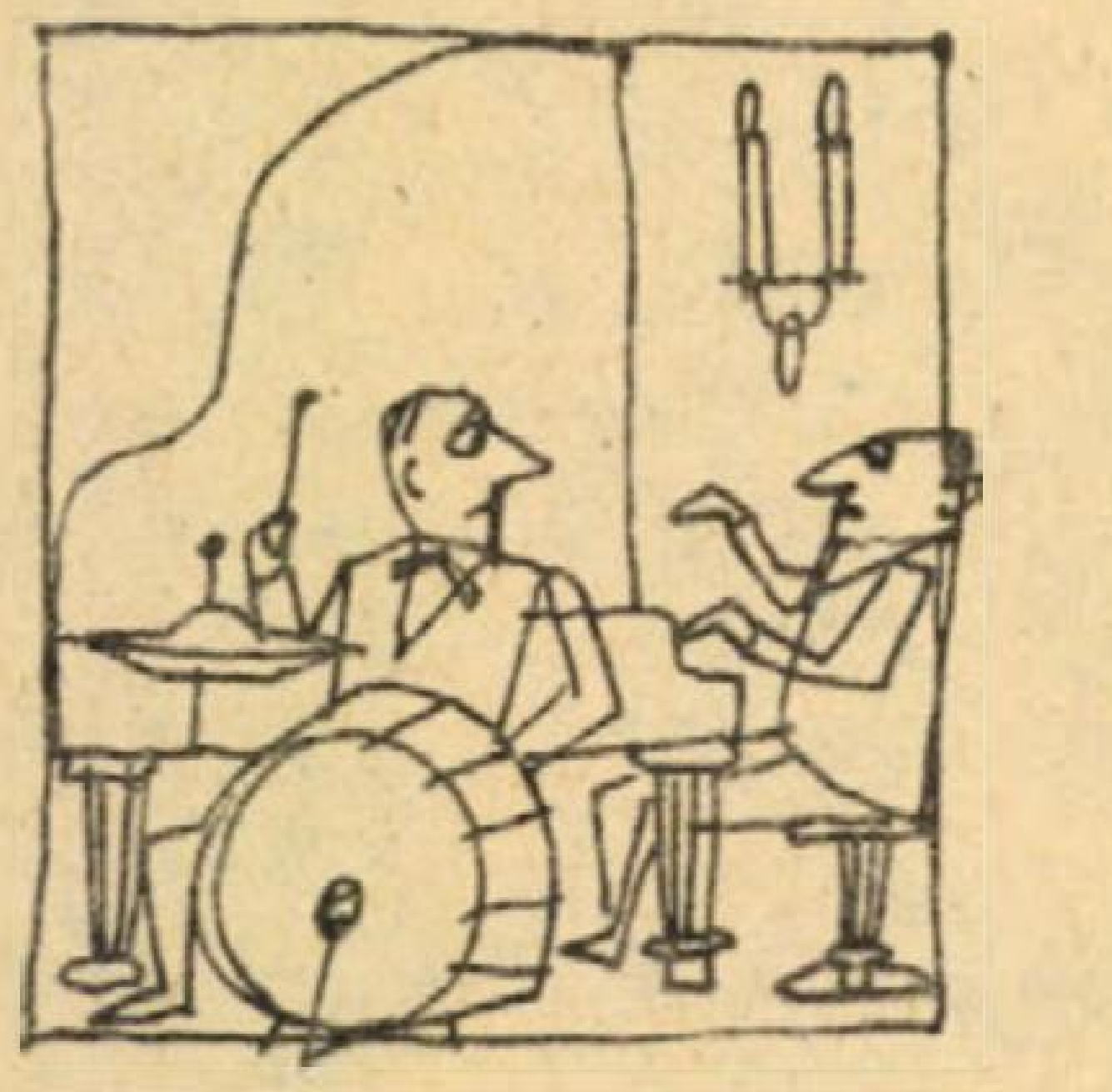

— Mi ez a 4,80 forint? — kérdezem a pincérünktől.

— Zenedíj — mondja ő.

— De hiszen, mi érdemelnénk díjat azért — érveltünk —, hogy ilyen „zenei aláfestéssel" is hajlandók voltunk elfogyasztani a vacsorát.

— Kérem, én ezt már előre bekalkuláltam a számlába. Csak fél zenedíjat számítottam fel.

Kifizettük a fél zenedíjat, aztán egész rossz kedvvel távoztunk.

(bernáth)

Vissza a feladónak

Vállalatunk a fogyasztók ellátása céljából az ÉM Értékesítő Vállalatához a rendeletszabta határidőben elküldötte megrendelését 2 q kozmetikai glicerinre és 40 q kukoricadextrin ragasztóanyagra. De visszakaptuk a megrendelést azzal, hogy két külön levélben igényeljük a cikkeket. Nem tudjuk megérteni nevezett vállalat ilyen magatartását, mert semmiféle rendelkezés nem írja elő, hogy a cikkeket külön-külön kell megrendelni egyazon vállalattól. Úgy gondoljuk, hogy az Értékesítő Vállalat ezzel a gyakorlatával a bürokrácia magasiskoláját mutatta be.

Délmagyarországi Vegyianyag-nagyker. V. Szeged.

Gellérthegyi panasz

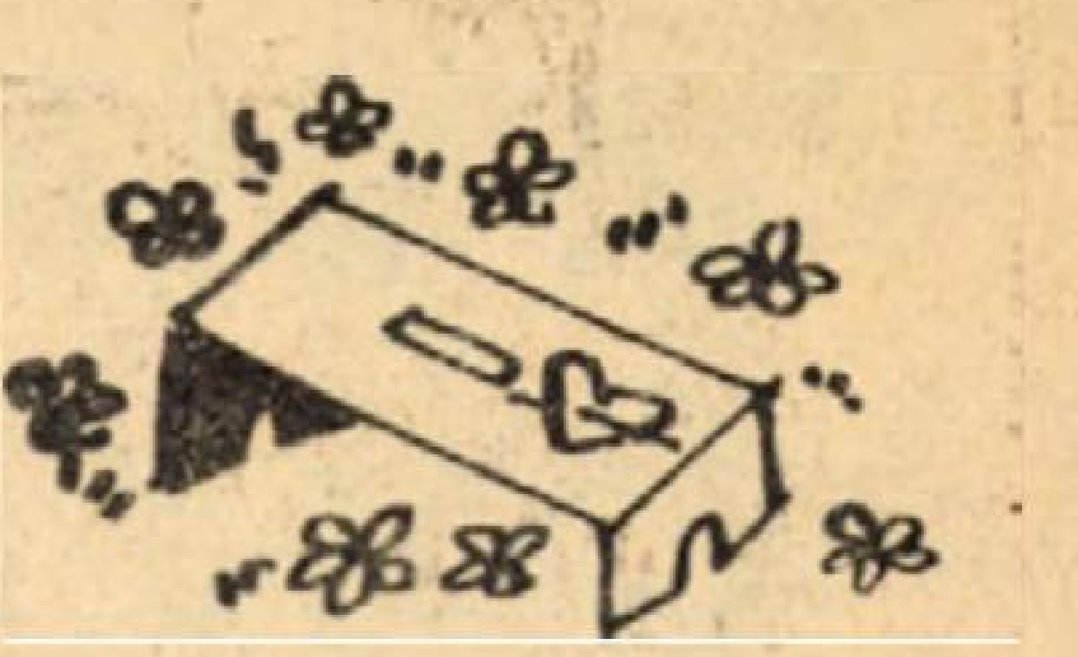

Sok virág van a Gellérthegyen,
De padot, sajnos, nem ültettek,
Ezért nem nyílik leülési
Alkalom a szerelmeseknek.

Az a Romeó, aki netán
A régi romantika rabja,
Sámlit vihet a Gellérthegyre,
Hogy hölgye nevét befaragja.

H. F.

„Szaszi" — felárral

Nemrégiben vásároltam a KERAVILL Múzeum körút 11. szám alatti szaküzletében néhány darab, műanyagból készült menetes televízió-szalagantennaszigetelő csigát. Műszaki nevén: „Szaszi". Ennek darabjáért három forintot fizettem.

Néhány nap múlva ismét szükségem volt két darab szaszira, és betértem a Lenin körút 78. szám alatt levő Rádióamatőr-boltba. A pénztárnál közölték velem, hogy náluk négy forint a szaszi ára. Nem vitatkoztam, mert későre járt az idő és kifizettem a kért összeget. De utólag megkockáztatom a kérdést: miként lehet az: ami az egyik szakboltban három forintba kerül, azt a másikban négyért vesztegetik. Vagy talán az amatőrök részére árusított cikkeket valamiféle külön felár terheli? És ha igen, vajon miért?

Galla János
VI., Szinyei Merse u. 27.

Helyi panasz

Takács Zoltán rajza

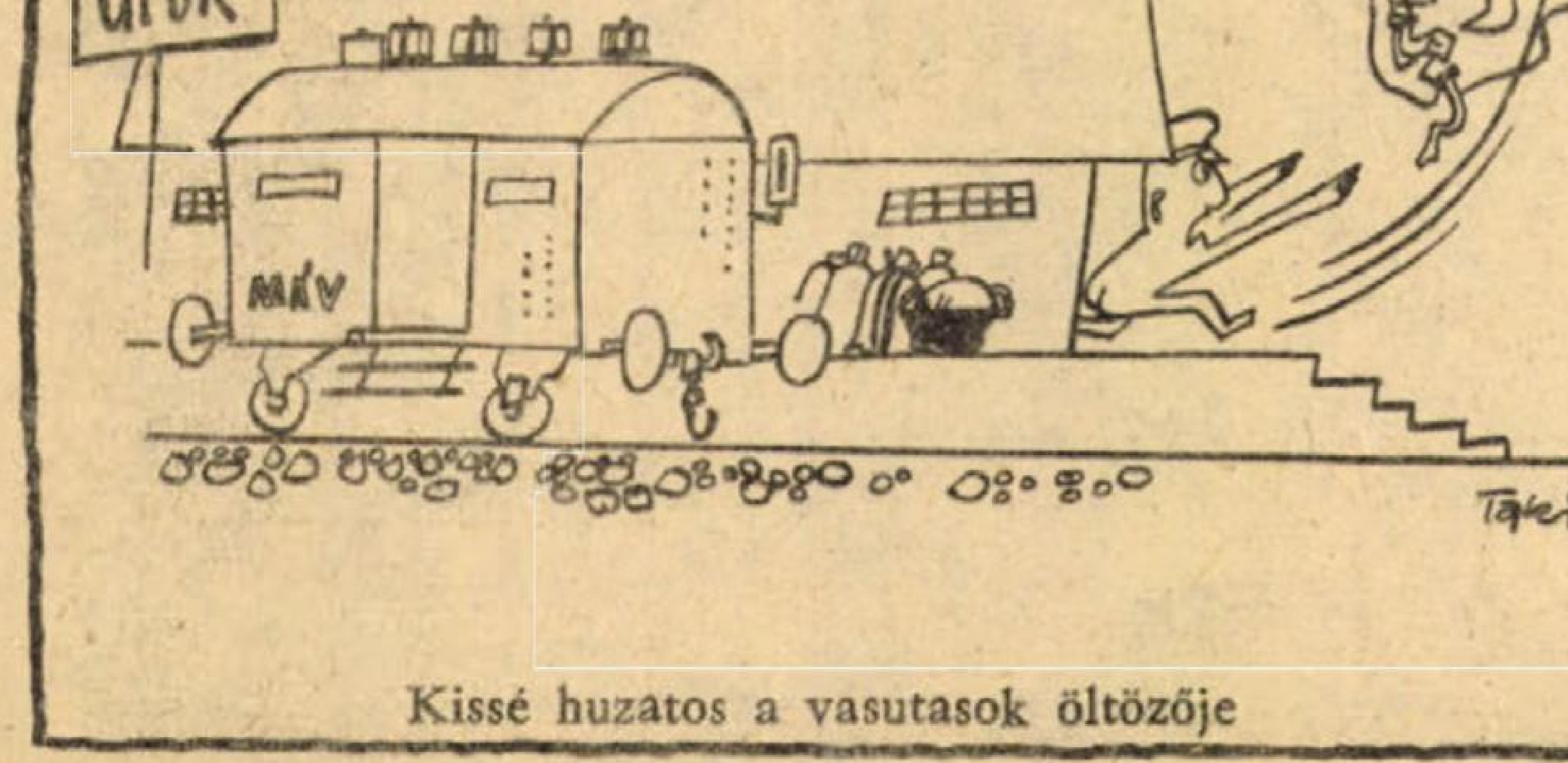

Kissé huzatos a vasutasok öltözője

Történelmi viharok

Szűr-Szabó József rajza

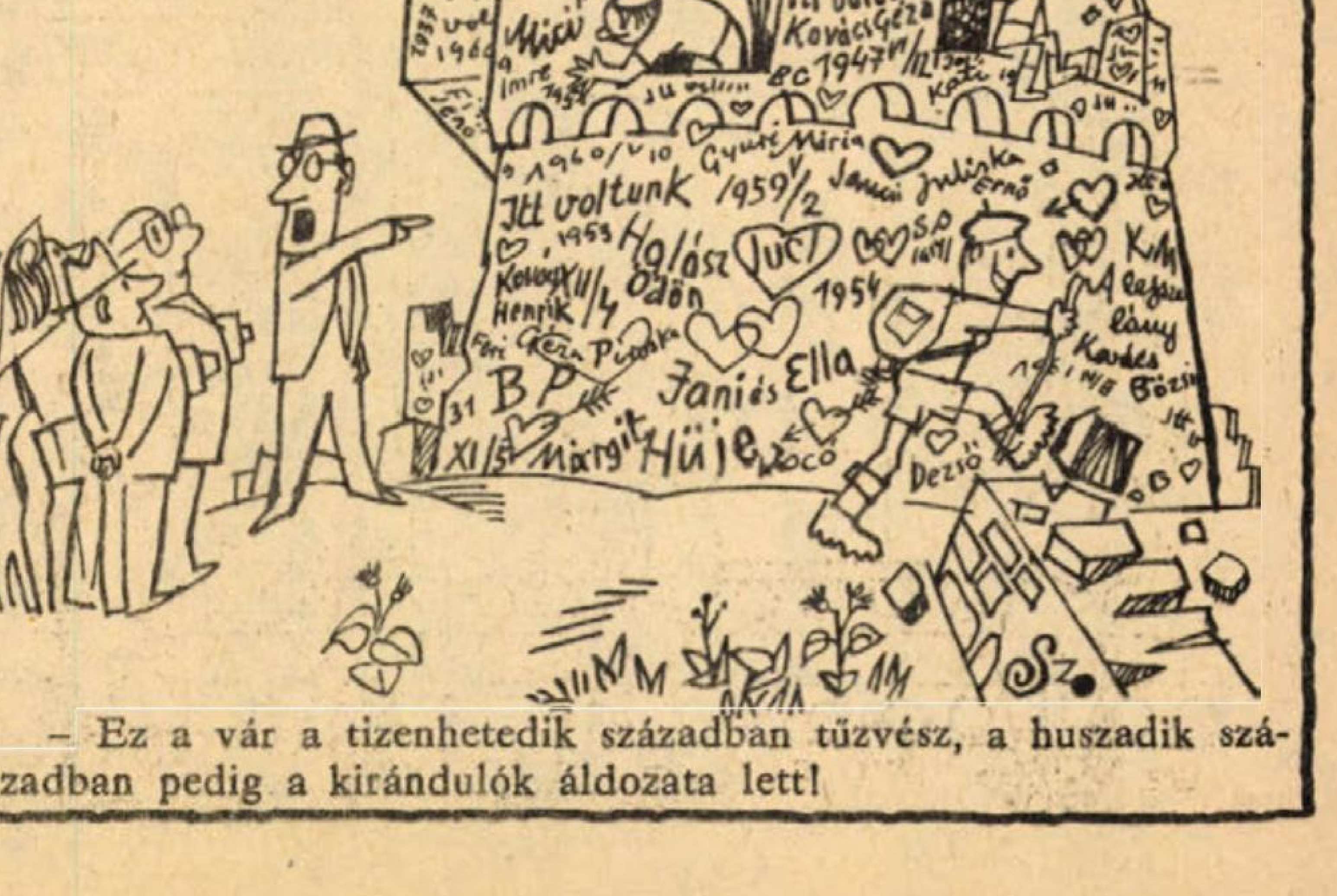

– Ez a vár a tizenhetedik században tűzvész, a huszadik században pedig a kirándulók áldozata lett!

A bajnokság hajrájában

Szepes Béla rajza

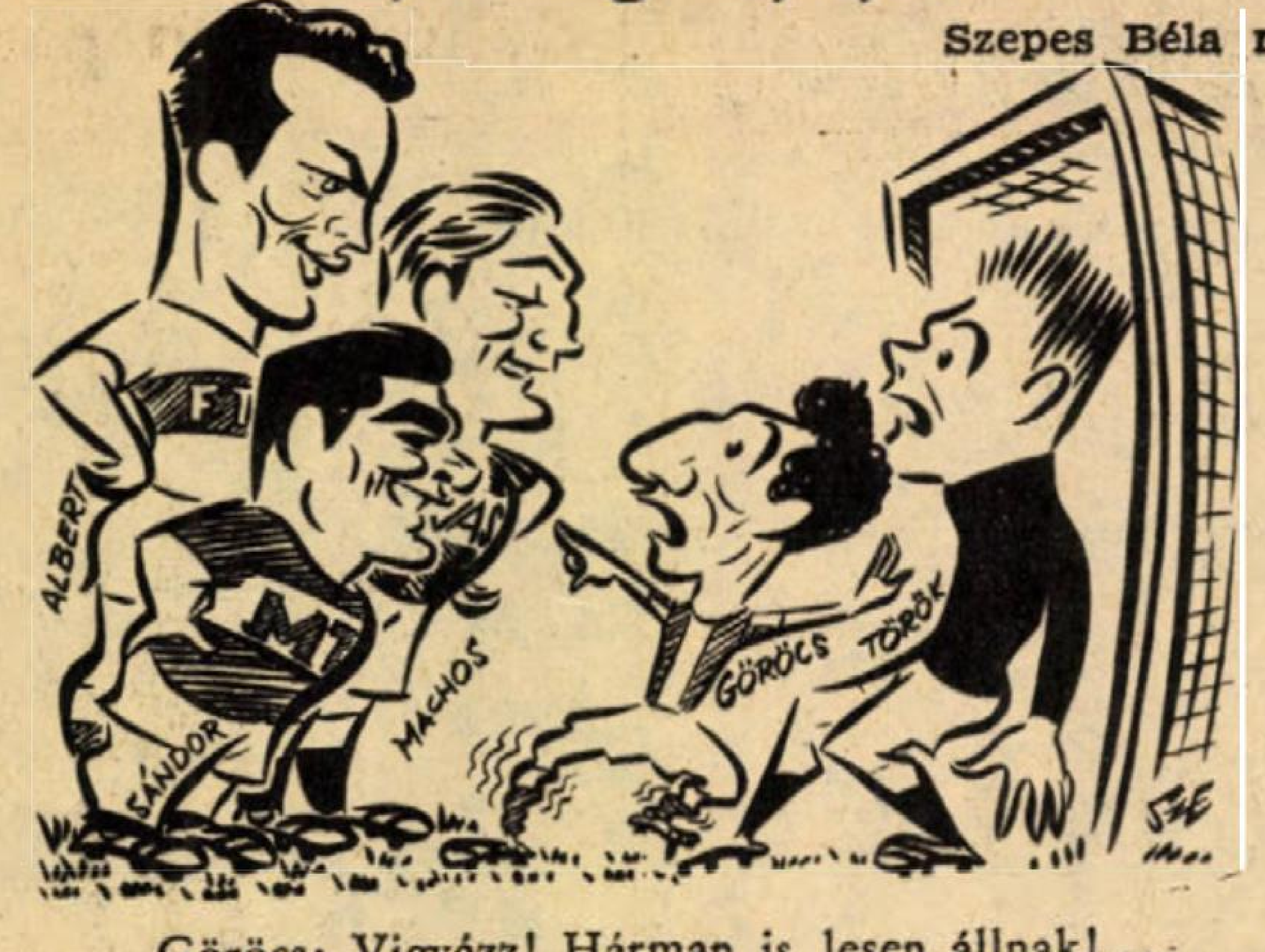

Göröcs: Vigyázz! Hármann is lesen állnak! ...

Musical comedy

Toncz Tibor rajza

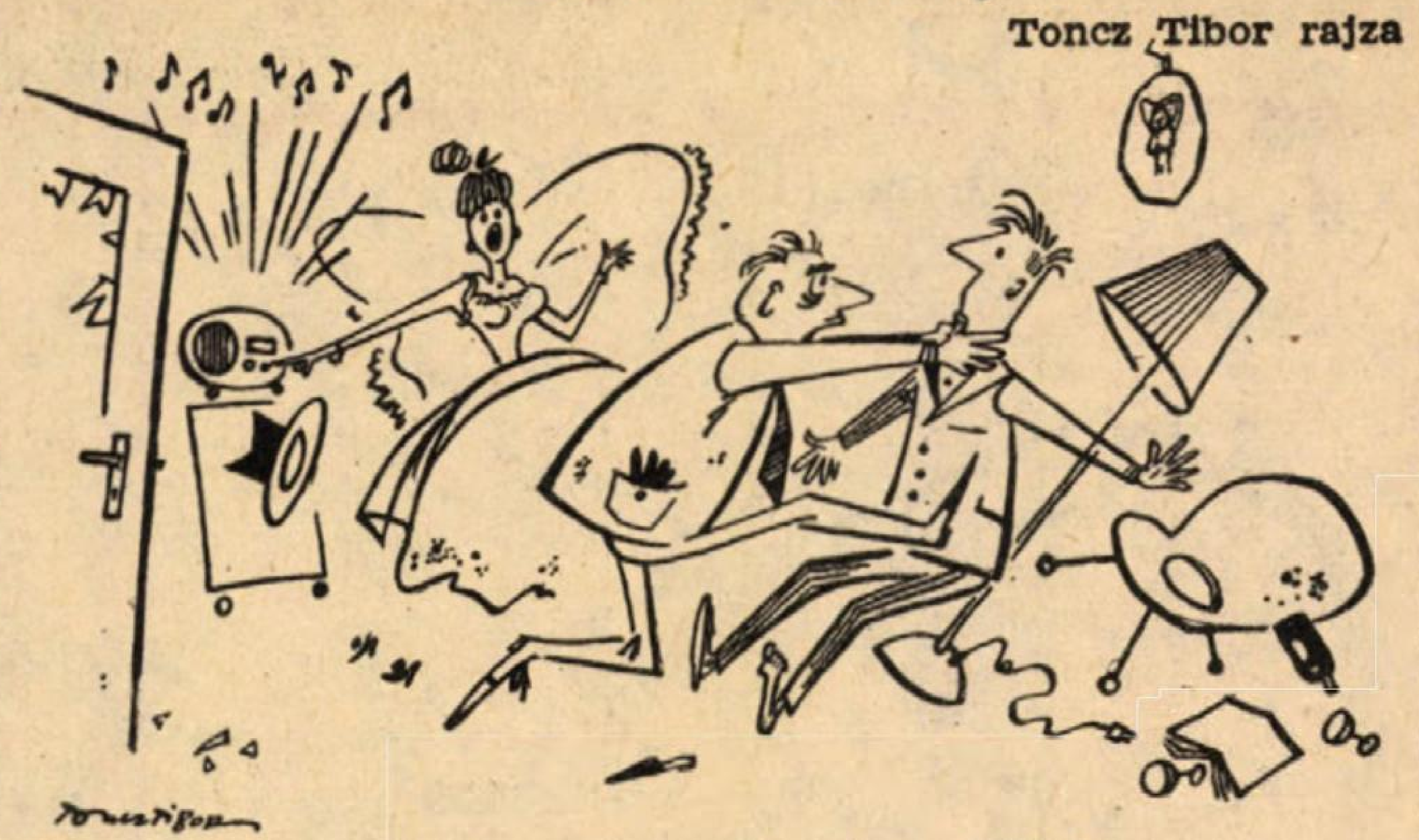

– Fiúk, ne kapcsoljam ki a rádiót? ...

Egy kis KARINTHYÁDA

Karinthy Frigyes Siófokon nyaralt. Kora reggel távirat verte fel álmából.

– Tíz orakor gyorssal eerkezem oerjitoe csalaadi uegyben suergoesen beszeelnem kell veled – jenoe.

Jenő ... Jenő ... Jenő ...?

Ki lehet ez a Jenő? És mi lehet az az „oerjitoe" családi ügy, amelyben Jenoe olyan „suergoesen" idegyorsvonatozik ... ?

Tíz órakor minden kiderült.

Jenő – az író egyik pesti ismerőse, gazdag, középkorú ügyvéd, nős, két gyermek apja. A gyors érkezése után néhány perccel már ott volt a Vitéz-penzióban.

– Frici... Fricikém – lihegte, és homlokáról ömlött a verejték.

– Na?

– Őrjítő helyzet. Életbevágó dologról van szó. Csak négyszemközt mondhatom el.

Már hurcolja is Karinthyt ki a házból, és elindulnak a hosszú utcán.

– Tudod, kérlek, hogy imádom a feleségemet. A két gyermekemet bálványozom. Mintacsaládfő vagyok. Ellátom őket mindennel. Viszont három hónappal ezelőtt megismerkedtem egy szőke leánnyal. Egy angyallal ...

Mennek-mendegélnek egymás mellett. Az utca két kilométer hosszú, de a problémával sújtott fiskális két kilométer hosszan sem tudja kifejteni bánatát.

Fejtegeti tehát további két kilométeren – visszafelé. A szőke kislány, aki egy földönjáró angyal, irtózatos viharokat kavar a pesti ügyvéd kebelében, aki imádja feleségét és mintacsaládfő. Karinthy lehorgasztott fejjel, némán baktat a viharzó lelkületű férfiú mellett.

A penzió előtt a pesti úr megáll, és felteszi a kérdést:

– Fricikém, te író vagy, te nagy koponya vagy, te ismered az emberi lelket! Adjál nekem tanácsot, hogy mit csináljak? ?

Karinthy eltűnődve dörzsöli vaskos állát. Fejét csóválja.

– Te! – mondja végül vendégének. – Te, ne haragudj rám, nem figyeltem oda ... Mondd el még egyszer!

Békés István
anekdotáskönyvéből

Irodalmi kávéházban

Mészáros András rajza

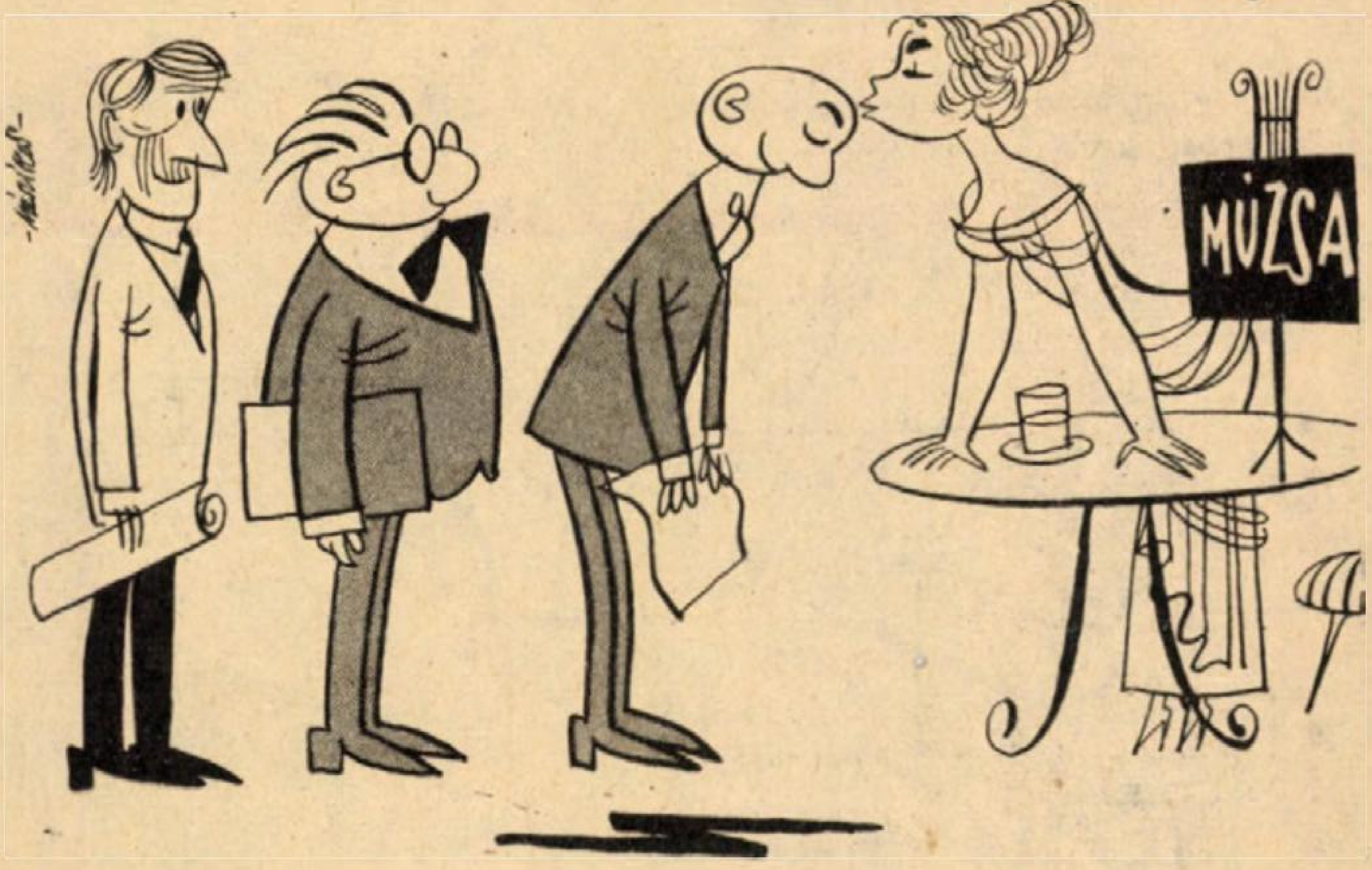

Érettségi előtt

Gerő Sándor rajza

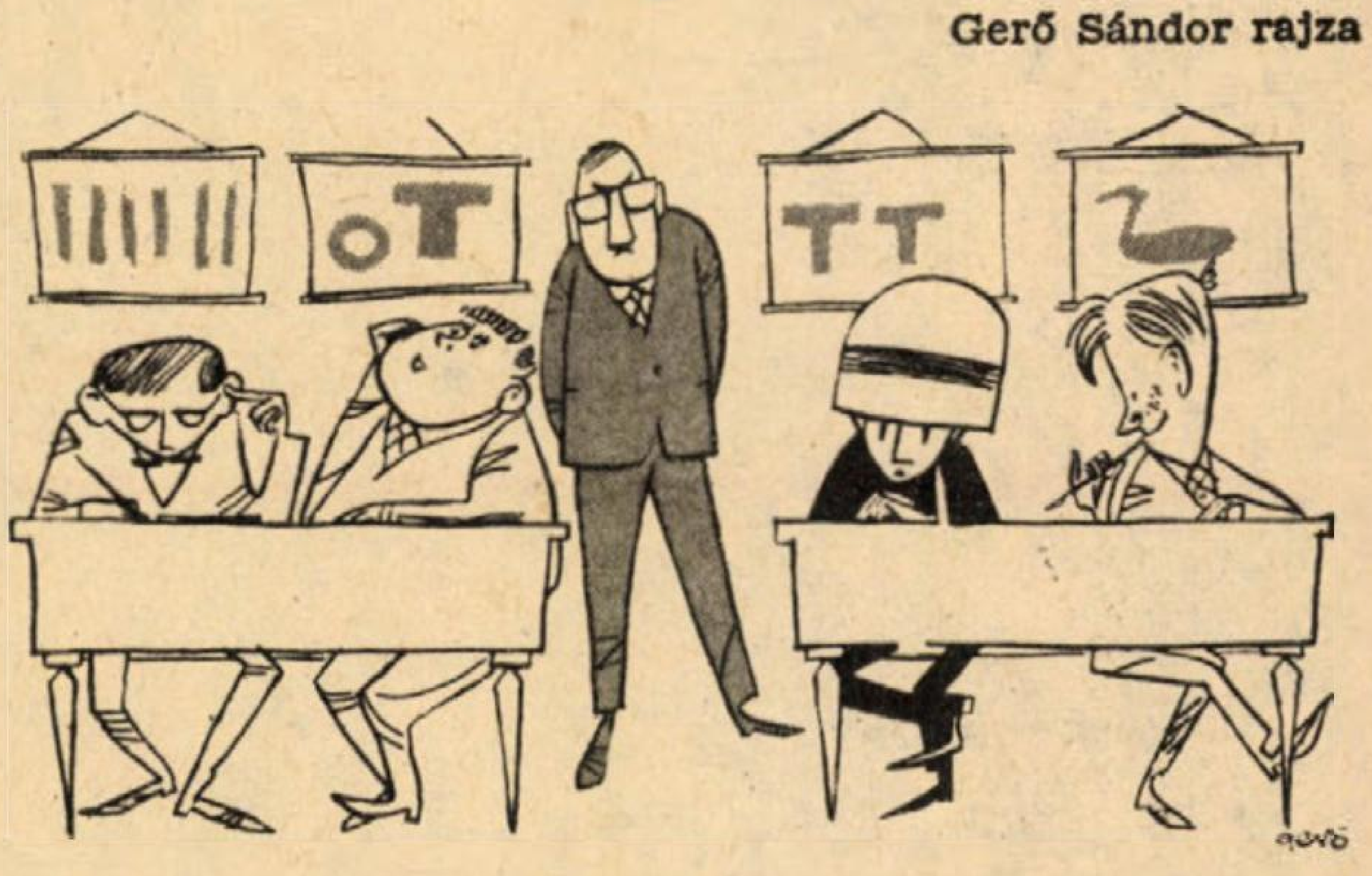

Aki fél a bukástól ...

Korszerű szerelőszalag

Balázs-Piri Balázs rajza

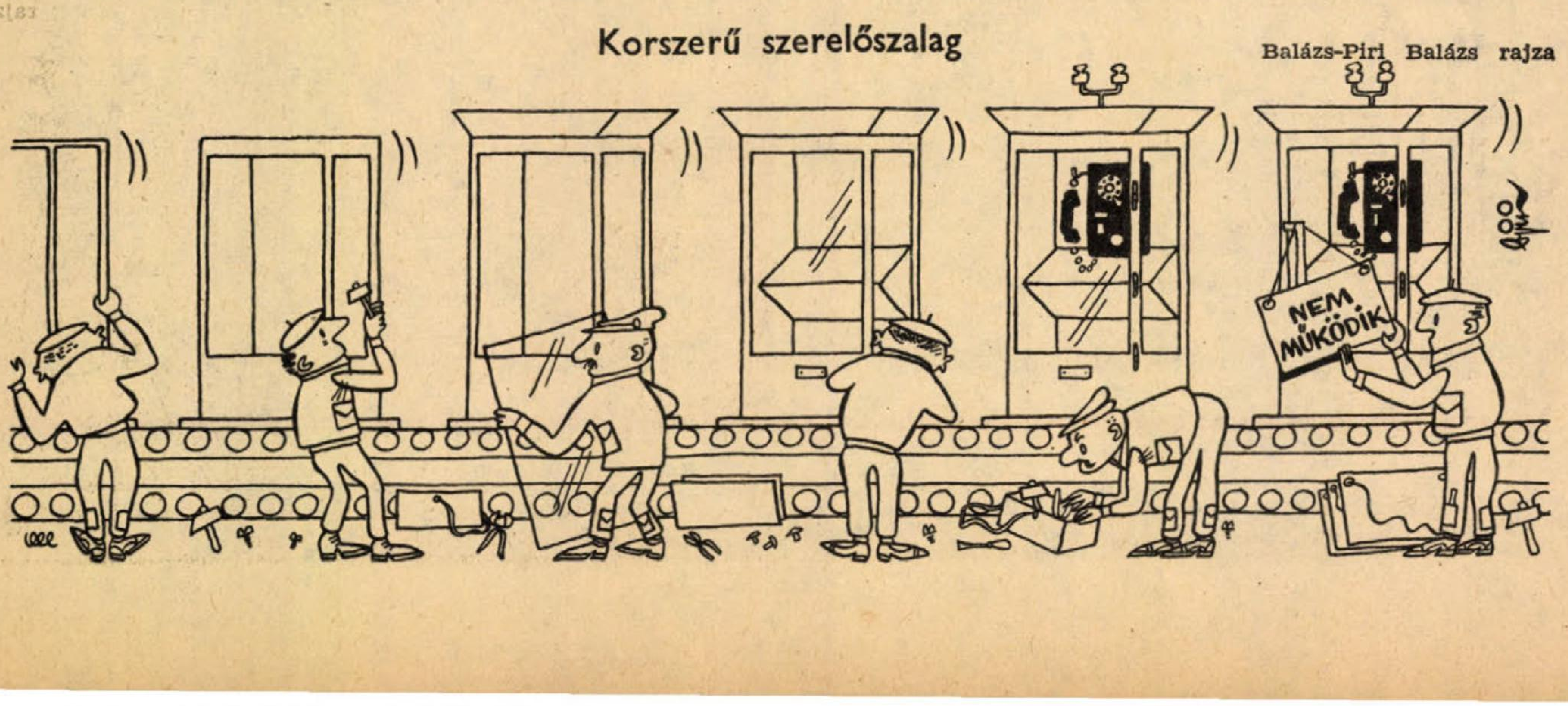

ITT VAGYUNK A VÁSÁRON!

Ebadta a vásáron

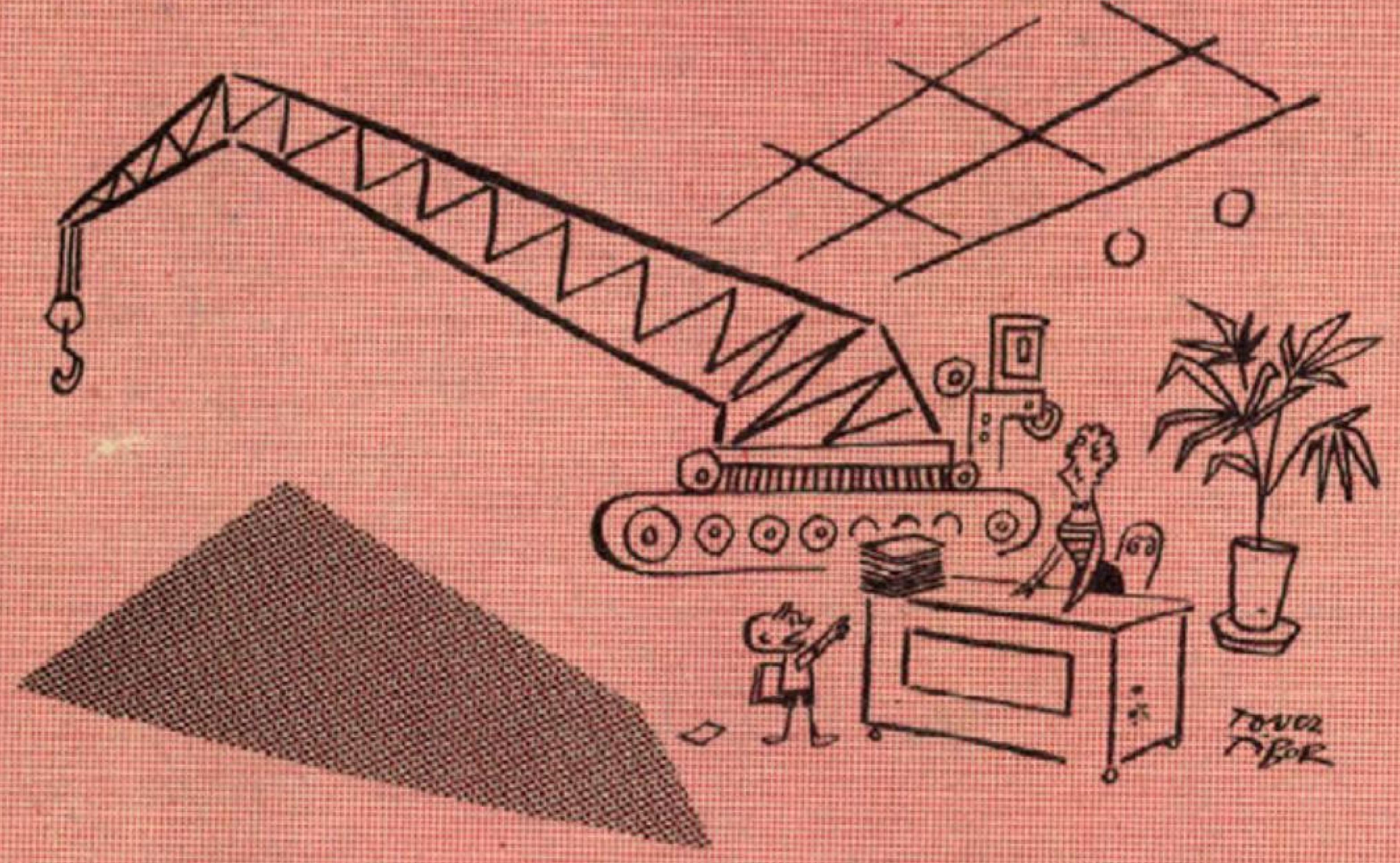
Toncz Tibor

– Engem komolyan érdekelne ez a gépóriás. Elvehetek egy prospektust?

Riasztás

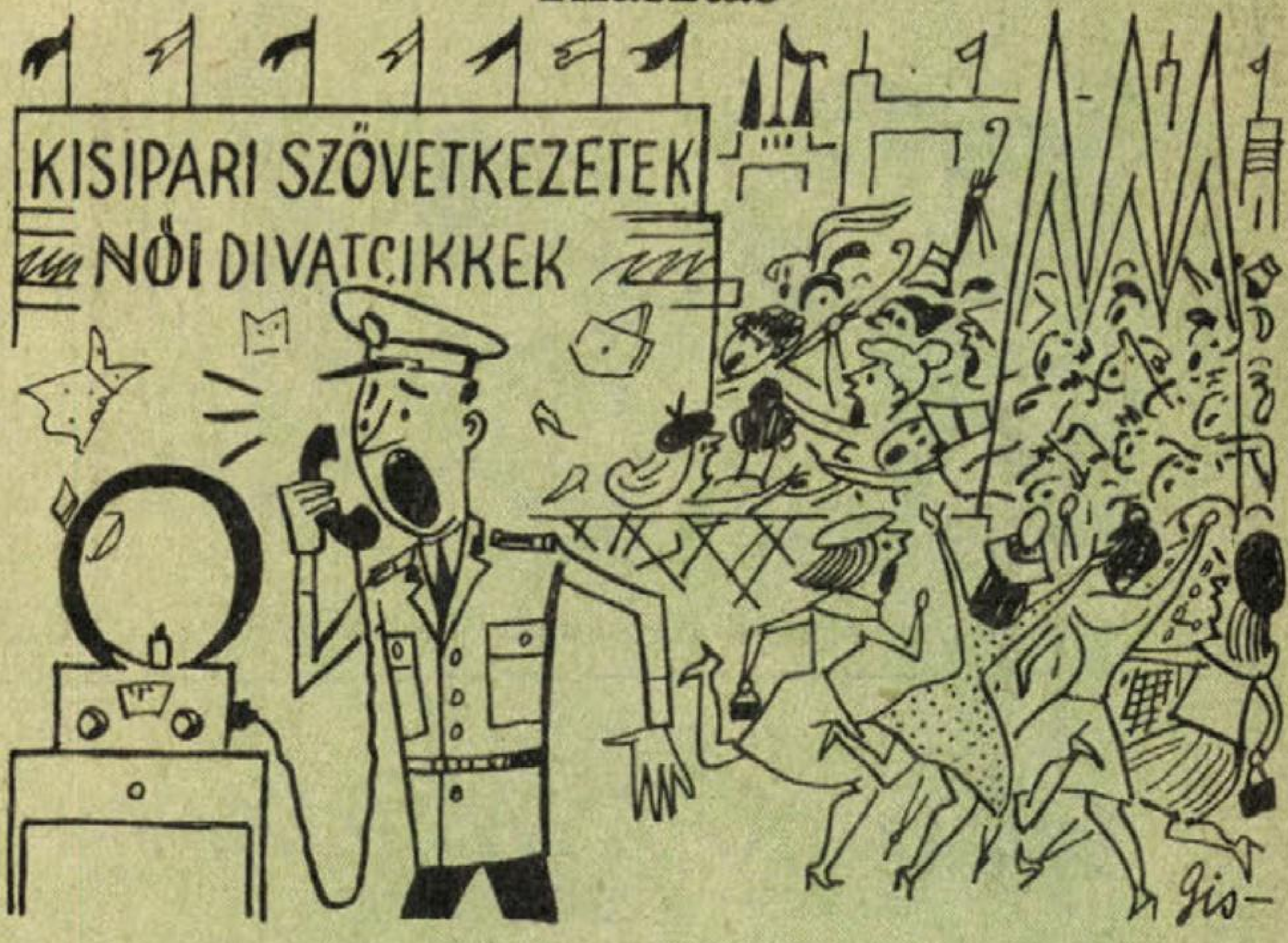
KISIPARI SZÖVETKEZETEK
NŐI DIVATCIKKEK
Gis-

– Sürgős erősítést kérek, megkezdték a női divatcikkek árusítását! . . .

A tsz elnök bevásárol

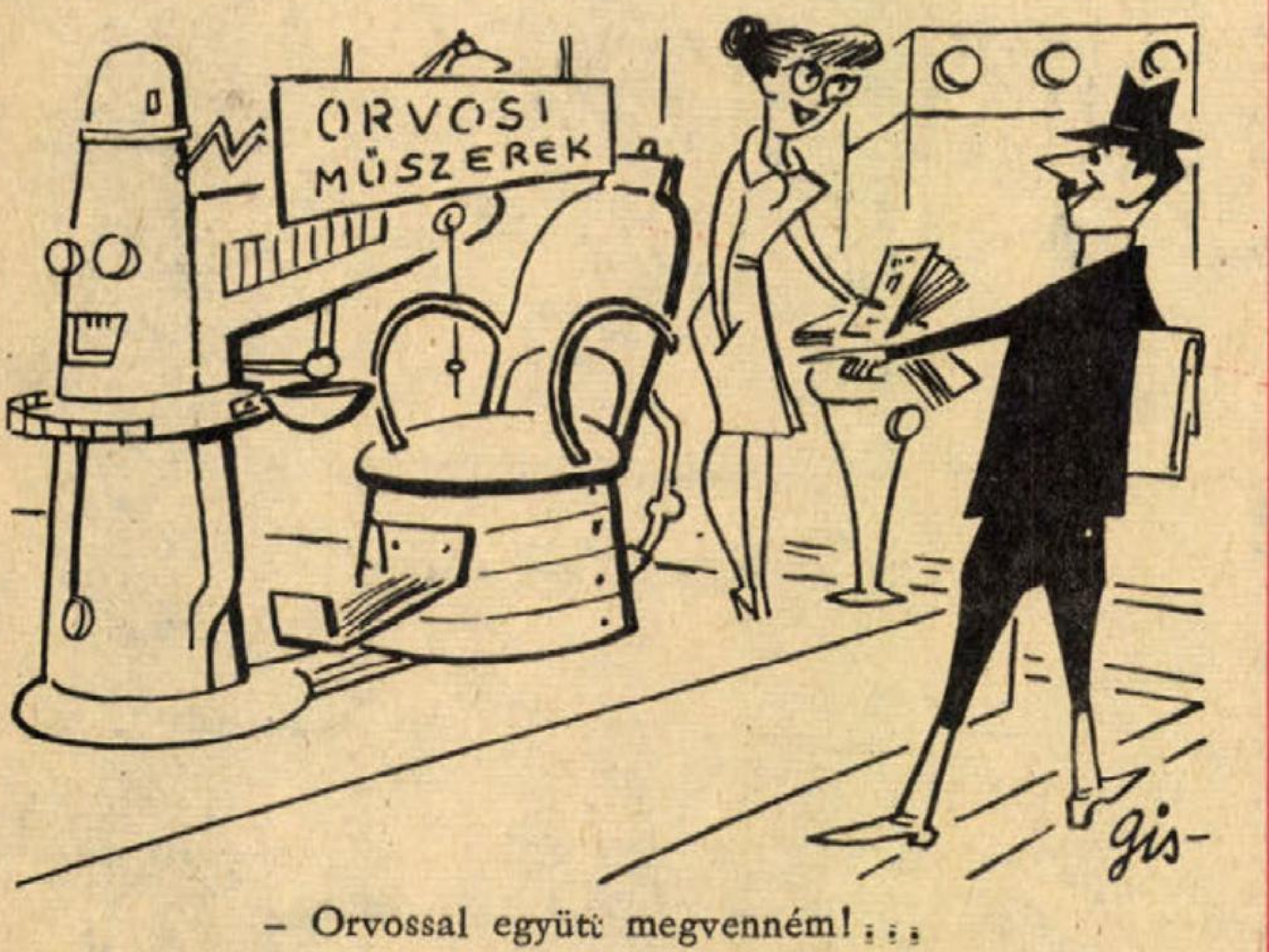
ORVOSI MŰSZEREK
Gis-

– Orvossal együtt megvenném! . . .

Egy szakértő

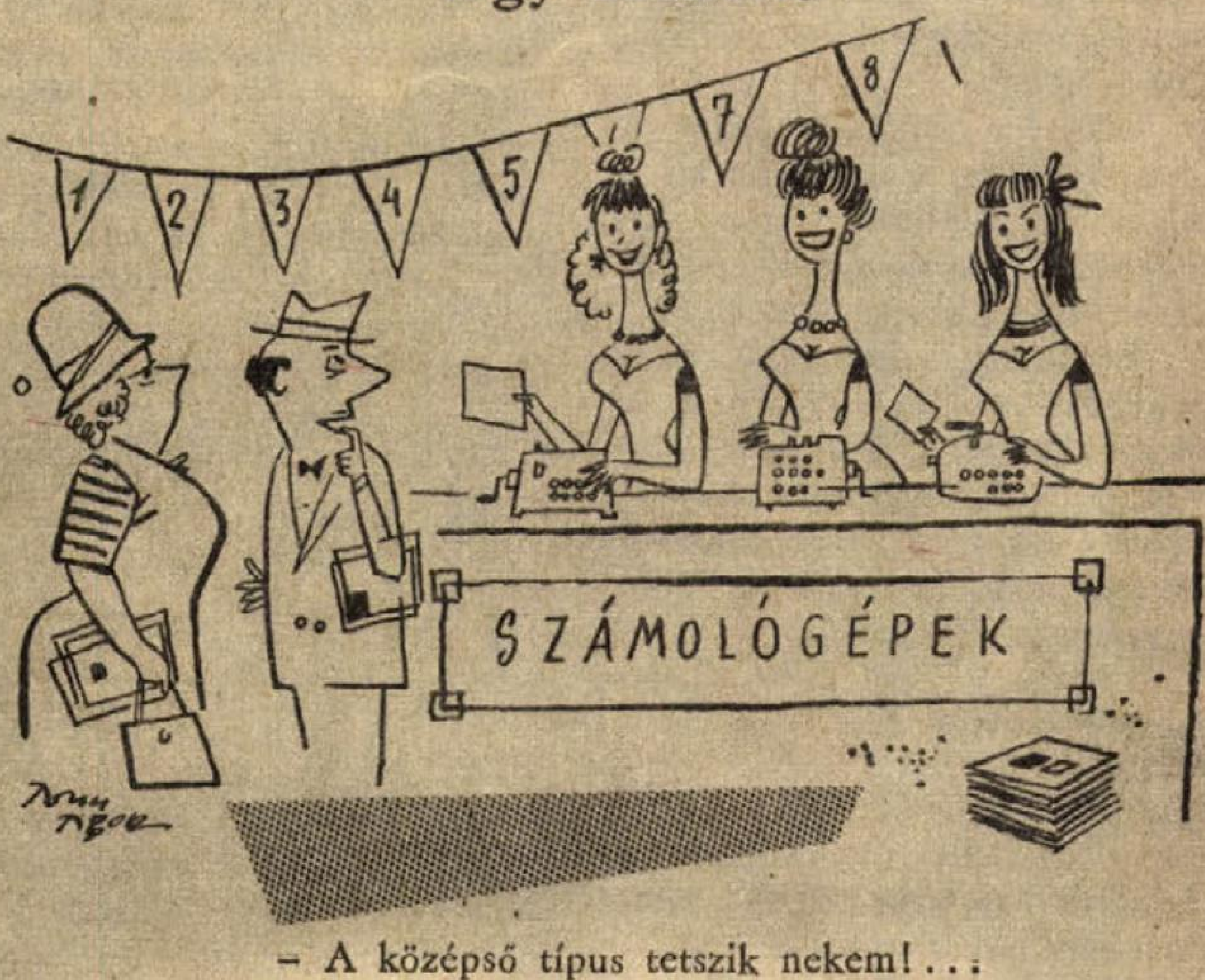
1
2
3
4
5
7
8
SZÁMOLÓGÉPEK
Toncz Tibor

– A középső típus tetszik nekem! . . .

Mozgó-vitrin

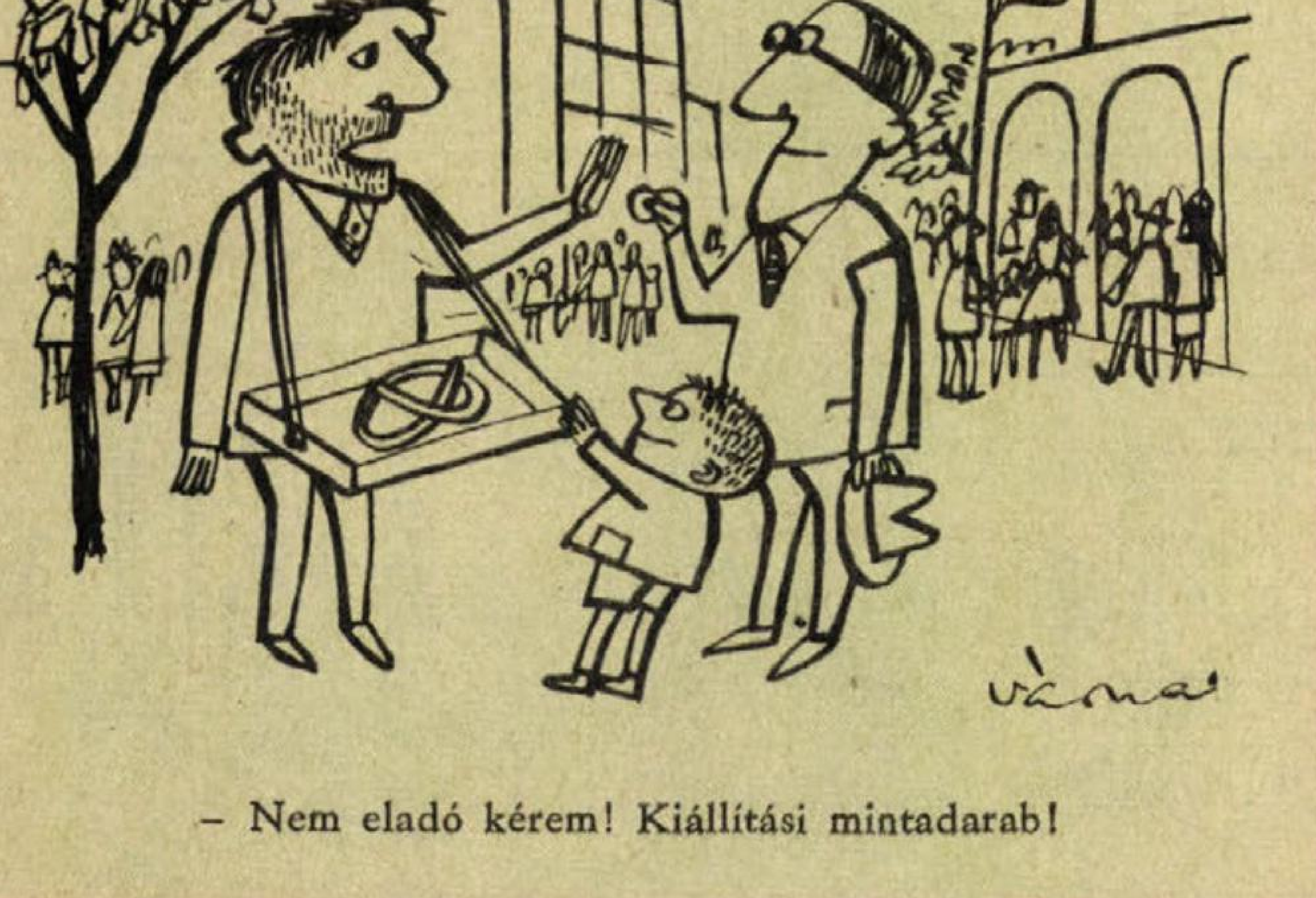

– Nem eladó kérem! Kiállítási mintadarab!

Este, záróra után

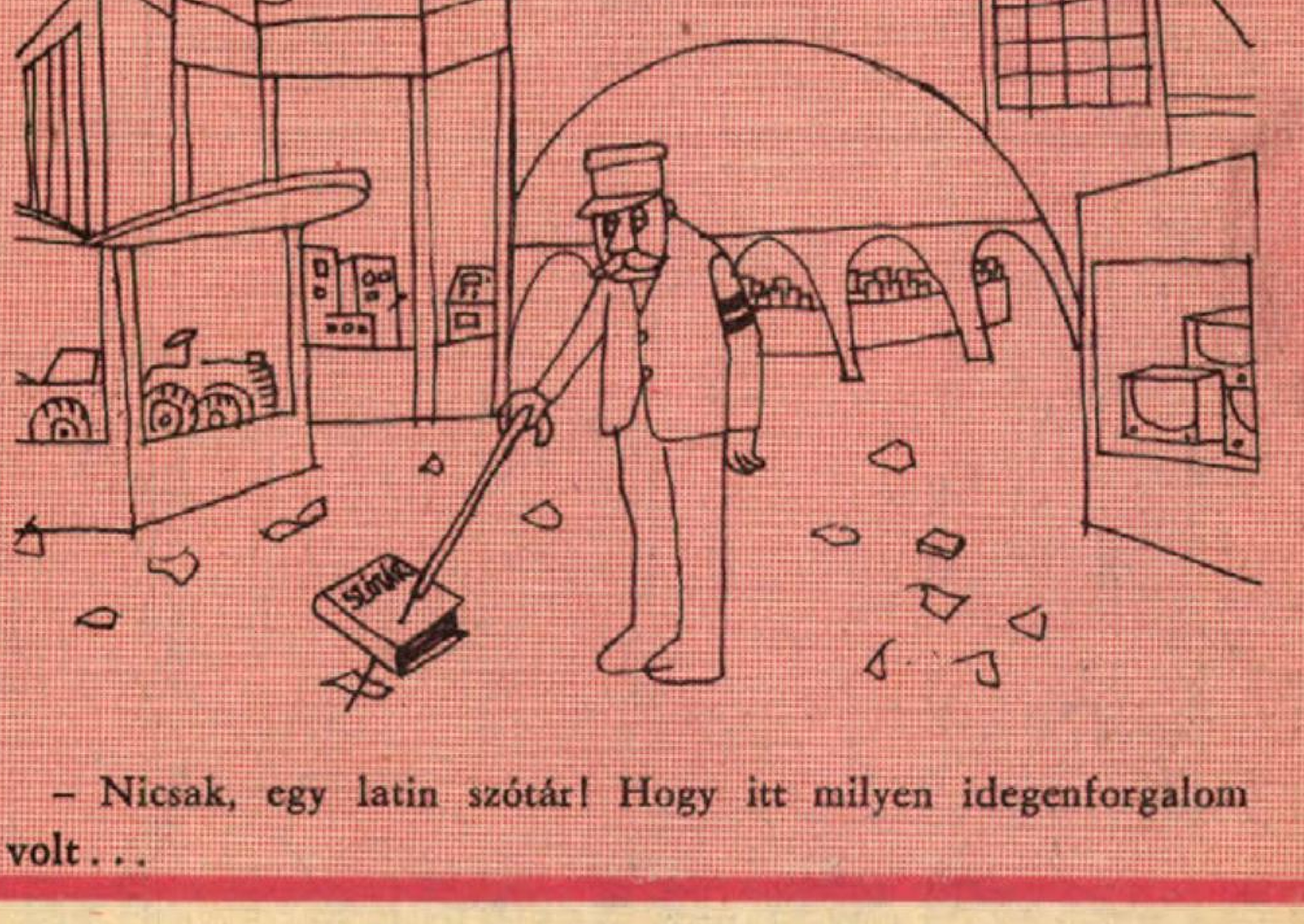

– Nicsak, egy latin szótár! Hogy itt milyen idegenforgalom volt . . .

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza ter 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.2489 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.